

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIRIK KALPLER DURAGI

Table of Contents

1. [Giriş](#)
2. [Bölüm 1](#)
3. [Bölüm 2](#)
4. [Bölüm 3](#)
5. [Bölüm 4](#)
6. [Bölüm 5](#)
7. [Bölüm 6](#)
8. [Bölüm 7](#)
9. [Bölüm 8](#)
10. [Bölüm 9](#)
11. [Bölüm 10](#)
12. [🔪🍷](#)
13. [Bölüm 11](#)
14. [Bölüm 12](#)
15. [Bölüm 13](#)
16. [Bölüm 14](#)
17. [Bölüm 15](#)
18. [🔪🍷](#)
19. [Bölüm 16](#)
20. [Bölüm 17](#)
21. [Bölüm 18](#)
22. [Bölüm 19](#)
23. [Bölüm 20](#)
24. [🔪🍷](#)
25. [Bölüm 21](#)
26. [Bölüm 22](#)
27. [Bölüm 23](#)
28. [Bölüm 24](#)
29. [Bölüm 25](#)
30. [Bölüm 26](#)
31. [Bölüm 27- Final](#)
32. [Sonsöz](#)

Giriş

Pek sevgili okuyucu, hoş geldin.

Bölümler haftada bir gelecek. Çok düşünme, eğlenmene bak, fikirlerini benimle paylaş.

Hazırsan, hadi başlayalım!

Bu hikâyede kullanılan kişi, olay ve kurumların bazıları hayal ürünüdür ama bazıları için söz vermiyorum...

2017- İzmir

Tıp fakültesi öğrencileri iki gruba ayrılır. İlk grup kütüphaneye gidenler, ikinci grup kütüphaneden dönenler. O öğleden sonra ben ilk grubun içindeydim.

Dersten çıkıp önce eve gittim. Yemek yedim. Çantamı değiştirip yanıma TUS kitaplarımı aldım. Beşinci sınıfın ikinci dönemine başladığımıza göre bu kız TUS çalışmaya başlar. Çünkü bu kız cerrah olacak. Genel cerrah!

Yakın arkadaşlarım hep inek öğrenci olduğumu söyler. Bence yanılıyorlar. Ben temkinliyim. Yetişmeyeceğine erken başlayayım ne olur? Her randevuya erken giderim, her işi erken bitiririm. Sunumları erken yaparım. Stajlara başlamadan önce dersime çalışırım. Zamanım planlıdır. Kaçta neyi nerede ve kiminle yapacağımı bilirim ki kendimi hazırlayabileyim.

Bu akşamın planı belli. Fakülte kütüphanesi on ikide kapanıyor. Şu an saat dört. On beş dakika sonra kütüphanede olacağım. Çalışmaya başlarım. İki saat sonra çay içmek için çıkarım. Çay kırmızı çizdim. On beş dakika sonra geri gelip çalışmaya devam ederim. On ikiye kadar bu döngüyü tekrar eder on ikide de çıkar evime giderim. Mis gibi plan.

Kütüphaneye geldiğime hala birkaç boş masa vardı. Bulduğum ilk boş masaya geçip çantamı bıraktım, ceketimi çıkarıp astım ve oturdum. Kalemliğimdeki renkli kalemleri çıkarıp kullanacağım renk sırasına göre dizdim. Kitapları ve defterimi çıkardım. Hazırım.

Bir saat sonra saçma bir izlendiğim hissine kapıldım. Huzursuz oldum. Kitaptan başımı çevirip etrafıma baktığımda çapraz masamdaki çocuğun önündeki kitapla zerre ilgilenmediğini fark ettim. Yumruğunu çenesine dayamış beni izliyordu. Göz göze gelirsek bakışlarını çekeceğini düşündüm ve kitaptan kafamı kaldırdım. Ne var der gibi baktım çocuğa. Bakışlarını çekmeyi geçtim bir de göz kırptı. Arsız! Hiç sevmem böyle gevşek hareketleri. Sabır Allah'ım temalı bir göz devirmeden sonra kitaba geri döndüm ama dikkatim feci şekilde dağıldığı için durdum.

Bakışların üstümde olmasından nefret ederim.

Molamı erkene almaya karar verdim. Telefonumu ve cüzdanımı alıp masadan kalktım, çapraz masaya hiç bakmadan kütüphaneden çıktım. Kantine gidip çay istedim. Ben telefonumla oynarken yanıma gelen biri kantindeki adama seslendi.

"Ethem abi bana bir kahve verir misin? Şekresiz. Az bir süt ekleyelim... çok değil ama, sertliğini kıracak kadar."

Kim bu aşırı ne istediğini bilen ve yanında bir miktar ufak kaldığım heybetli delikanlı diye kafamı çevirmiştim ki ne göreyim? Az önce bütün arsızlığıyla bana gülümseyen çocuk. Al işte bütün heybet yitip gitti.

Neyse ki "Ethem abi" çayımı verdi de kantinden bahçeye çıkabildim. Havanın serinliğine aldırmandan geçip bir banka oturdum. Az sonra az sütlü şekersiz kahvesiyle o belirdi kapıda. Kurtuluşum yok mu benim bundan? Şöyle bir etrafa bakıp beni görünce gülümsedi. Bana doğru suratına mal mısın oğlum sen dememek için kendimi zor tutuyordum. İzin isteme gereği duymadan gelip bankta yanıma oturdu.

"İzin istediğini duymadım."

"İstemedim çünkü."

Dönüp ona baktığımda yüzünde belgesel izler gibi bir hal vardı. Bir an ne diyeceğimi bilemedim çünkü en son görmeyi beklediğim ifade buydu. İncelemesini bitirmiş merak ettiklerini sorma kısmına geçmişti.

"Ellerin morarmış."

Bakmama gerek yoktu. Bazen yaz ortasında bile morarırken serin bir akşamda aksini düşünmek bana yakışmazdı.

"Soğuğa dayanıklı değilsin sanırım."

Sıkıldım ama.

"Ne istiyorsun?"

"Tanışmak."

"Niye?"

Özgüvenli ifadesi yerini kocaman bir şaşkınlığa bırakırken çayımdan koca bir yudum alıp bitirdim. Zaten soğumuştı.

"Biriyle tanışmak için nedene ihtiyaç duymam."

"Her şeyin bir nedeni vardır. Sen düşün biraz bunu."

Elimdeki karton bardağı çöpe atıp çalışma salonuna geri döndüm. Akşamın kalanında kafasını önündeki kitaptan hiç kaldırmadı.

İki gün sonra sabahın sekizindeki blok derse her zamanki gibi erken gelip çayıyla birlikte amfide önden üçüncü sıraya yerleştim. Ders notlarıma önden bir göz atayım diye defteri açtığımda biri gelip yanıma oturdu. Yine o. Kütüphanedeki çocuk.

"Günaydın desem yine niye diye sormazsın değil mi?"

Derin bir nefes aldım. Çattık.

"Günaydın."

"Geçen dönemden beri aynı sınıftayız. Bence tanışmak için yeterli bir sebep. Ne dersin? Efe ben."

Önümdeki defteri kapattım. Sınıf yavaş yavaş dolmaya başlamıştı. Gelenlere şöyle bir göz attım. Çoğunluğu göz aşinalığım olan insanlardı ama yarısının adını bilmem. Efe'ye onları işaret ettim.

"Gelenlerin kaçının adını biliyorsun?"

Şöyle bir göz ucuyla baktı. Sessiz kaldı. Bilmiyordu. Söylemesine gerek yoktu. Kimse herkesi tanıyor olamaz.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Üzülme ama, insan her sınıf arkadaşını tanımak zorunda değil."

Önüme döndüm. Az sonra hoca gelip derse başladı. Efe inatla yanımda oturmaya devam etti. Ben not alırken beni izledi. Ne defter ne kalem. Dersi dinleyip dinlemediğinden bile emin değilim. O bana bakarken ben ne kadar dinleyebildim ondan da emin değilim ama olsun. En azından not alacak kadar hocayı dinledim sonuçta.

Ders çıkışı acil çay ikmali yapmak için kantine gittim. Sınıftan arkadaşlar oturmuş sohbet ederken içlerinden biri bana seslendi. Çayımı alıp yanlarına gittiğimde meraklı gözlerle bana bakıyorlardı. Ne olduğunu zerrece anlamadığım gibi bakışlarından nefret de ettim. İlk soru geldi hemen.

"Derste yanında oturan çocuğu tanıyor musun?"

"Neden o kadar boş yer varken senin yanına oturdu ki?"

"Daha önce kimsenin yanına oturduğunu görmemiştim."

"Dersten öne konuşuyordunuz. Ne konuştunuz?"

Ne oluyor ya?

"İstediğim sorudan başlayabilir miyim?"

Güldüler. Ben de güldüm. Sinirlerim bozulmaya başlıyor artık.

"Tanımıyorum, bilmiyorum, hiçbir fikrim yok, ilgilenmiyorum."

Kızlar şaşırdı biraz. Haklılık payları olabilir. Uzaktan görsem dikkatimi çekecek bir tip normalde. İlgimi değil ama yanlış olmasın. Dikkatimi. Uzun boylu, yapılı, üstündekilere rağmen kaslı bir vücudu olduğu belli, cool bir tip. İnsan kimmiş ya bu diye bile bakar. Sapık gibi gözlerini dikip bakmasaydı ve bu kadar ısrarcı olmasaydı belki ben bile fark edip bakardım. Artık bakmam. Zira ben ısrar da sevmiyorum.

Kızları ve meraklarını masada bırakıp kalktım. Ders arasında biraz beynim dinlensin diye romanımı alıp bahçeye çıktım. Hava yine serindi. Ellerim yine mordu. Oturduğum banka az sonra yine Efe gelip oturdu. Elindeki iki bardak vardı. Burnuma buram buram kahve kokusu gelirken bardaklardan birini bana uzattı. Almadım.

"Kahve istemiyorum. Sağ ol."

"Sana çay aldım."

Kafamı kitaptan kaldırıp elindeki bardağa baktım. Gerçekten bana uzattığı bardakta çay vardı.

"Kahve sevmiyorsun gördüğüm kadarıyla. Bu da tanışmak için başlı başına bir sebep mesela."

Anlam veremedim. Yüzümdeki ifadeden o da bunu anlamış olacak ki açıklamaya girişti.

"İki insan bir yerde buluşmak için kahve içelim diyor artık. Kahve içmeden ayılamam geyiği zaten ayrı bir terane. Herkes kahve bağımlısı oldu başımıza. Bunlar pazarlama zıvalıklarına tav olan piyasa davranışları olduğundan kahve sevmeyene biri benim dikkatimi çeker. Çekti de."

"Birincisi kahve sevmem demedim, istemiyorum dedim. Yoksa kahveyle kişisel bir sorunum yok. İkincisi saçma sapan genellemelerle başımı ağrıtan insanların etrafımda olmasından hoşlanmam. O yüzden izninle kitap okuyacağım."

Durdu. Pes etmiş gibi bir ifadesi vardı. İşte bu dedim. Buraya kadar. Yanıldığımı üç saniye içinde anladım. Önce elindeki bardakları bıraktı. Sonra elimden kitabımı aldı. Ben ne oluyor diyemeden lafa girdi.

"Senenin başında geçiş yaptım okula. Senenin başından beri aynı sınıftayız. Senenin başından beri sınıftaki herkesin rahatsız edici bakışlarına ve çıkarıcı arkadaş olma çabalarına katlanmak zorunda kaldım, senin dışında."

Şaşırdım. Kütüphanede bana baktığını fark edene kadar hiç görmemiştim onu. Kantinde kızların sorularını düşününce acıdım diyebilirim haline.

"Anlıyorum ama ben seni daha önce hiç görmemiştim."

"Biliyorum. Ama gördün. Hem de beni sana bakarken gördün. Sonra da kafanı çevirdin. Tersledin. Hala da tersliyorsun."

Mahcup oldum.

"Kusura bakma, ısrar sevmem."

Başını salladı onaylar gibi. Kantindeki kız grubu bahçenin diğer ucundan bizi izlerken Efe kitabımı geri verdi. Kahvesini alıp kalktı. Yanımda duran çay bardağına baktım. O kazanmıştı.

"Çay için teşekkür ederim Efe."

İki adım atmıştı ki durup bana döndü. Gülümsedim.

"Nilüfer ben."

Gülümsedi. Kahretsin çok güzel gülümsedi.

"Memnun oldum Nilü. Görüşürüz."

Nilü. Efe'nin Nilü'sü.

Görüştüük de. Uzun uzun görüştüük. Detaylarını şimdi anlatmayacak olsam da bu görüşmelerin, sonunu paylaşayım sizinle. Bitti çünkü bu görüşmeler. Hem de bir anda.

Bir gün, ilişkimize artık kesinlikle arkadaşlık diyemeyeceğim bir gün, Efe'nin uzun zamandır sevgilisi olduğunu öğrendim bizim kız grubundan. Meğer herkes biliyormuş, benim dışımda. Meğer herkes görmüş, benim dışımda. Meğer işler ciddiymiş. Efe'ye sorduğumda karşıma geçti, evet dedi.

"Hayatımda biri var. Olmasına mecbur olduğum biri. Sevmediğim, istemediğim ama olacak olan biri. Ailevi bir mecburiyet diyelim. Bir önemi yok benim için. Hiçbir şey hissetmiyorum. Kurtulamıyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum. Hele ki bunun için."

"Beni neyin olarak tutmak istiyorsun hayatında?"

"Bir ismi olması mı gerekiyor illa? Böyle kalsak? Hep olduğumuz gibi, Efe'yle Nilü'sü olsak hep?"

"Ve bu sırada senin bir sevgilin olsa, kimse görmesin diye köşe bucak kaçsak, sonra sen bir noktada o hayatındaki kadınla evlensen, çocukların olsa ve ben..."

"Bunları düşünme. Hiçbir şey düşünme. Bana bak. Gözlerime bak. Sadece bizi düşün."

"Kusura bakma Efe ama ben kendimi geçtim hayatındaki insana böyle bir şey yapamam. Bugüne kadar bilmiyordum, yanındaydım. Yakınındaydım. Artık biliyorum. Artık yokum."

Arkamı dönüp gittim.

Son sene intern olduğumuz için sınıf iki gruba ayrılıp hastanenin bölümlerine paylaştırılırken özellikle Efe'nin olmadığı gruba dahil oldum hep. Neredeyse hiç görüşmedik, karşılaştığımızda da göz göze gelmedik.

Mezuniyet töreninden çıktığımızda ailemle buluştum bahçede. Sarıldım. Beni de kalan eşyalarımı toplamam için eve bırakacaklardı. Babam arabayı park ettiği yerden getirene kadar annem ve kardeşlerimle bekledik fakültenin önünde. Biz beklerken çıktı binadan.

Etrafa bakındı. Beni arıyordu. Gördü. Yanımda ailem olduğunu da gördü. Durdu. Baktı. Gözünü çekmeden dik dik baktı gözlerime. Bir şeyler söylemek istiyordu, düzgünce vedalaşmak istiyordu belki ama hiçbir şey söylemedi. Ben de söylemedim. Babam arabayı getirdi. Ailecek bindik. Biz giderken hala arabanın arkasından bakıyordu.

Bu hikâye de böylece bitti...

Mi acaba?

Bölüm 1

Dahiliye polikliniğinde sıradan bir öğleden sonra.

Önümdeki bilgisayardan günün 58. Hastasını çağırdığım anda bir kadın yuvarlanır gibi içeri girdi. Ne oluyor dememe kalmadan karşımdaki sandalyeye oturup anlatmaya başladı.

"Doktor hanım ben çok gittim geldim hastanelere. Bir sürü test yaptılar, röntgen çektiler. İlaçlı mr'a bile girdim ama kimse derdime derman olamadı. Ben uyuyamıyorum. Çok sıkıntılıyım. Bittim mahvoldum..."

Kadın bu kadar cümlelerin içinde şikayetinin ne olduğuna dair tek kelime etmedi. Bazen düşünüyorum da, acaba dahiliye doktoru değil de psikolog mu yazıyor benim kapımda? Çıkarken kontrol etsem iyi olabilir.

"Anladım teyzeciğim. Anlat, neyin var? Neden uyuyamıyorsun?"

Kadın beni dinlemiyormuş gibi çantasından bir süre bir şeyi arayıp en sonunda kocaman bir dosya çıkarıp önüme koydu. Bunu ne kadar araman gerekebilir ki bir çantada? Dosya zaten çanta kadar. Neyse...

"Benim karnımda su var."

Ben dosyayı incelerken kadın anlatmaya devam etti.

"İçimde geziyor. Bir göğsüme çıkıyor, bacaklarıma iniyor geceleri, sızım sızım sızılıyor bacaklarım."

Bir an boş bulunup kafamı dosyadan kaldırdım. Kadın gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Şaşkınca açılan ağzımı kapattım. Kadın karnındaki sıvının içinde hareket ettiğini iddia ediyor. Boş bir varıl gibi. Tıp fakültesi birinci sınıfta eşek gibi iskelet ve kas sistemi anlatan canım hocam duysa inme inerdi kadına. Bana en azından sadece kal geldi. Ne diyeceğimi bilemeden önümdeki dosyaya geri döndüm.

"Anlıyorum..."

Hayır anlamıyorum. Kadın doğru söylüyordu, yapılabilecek her türlü tetkik yapılmış, görüntülemeler temiz çıkmış. Kan, idrar dışkı testleri temiz. Endoskopi ve kolonoskopi yapılmış bir şey çıkmamış. Şöyle bir bakınca bu teyze benden sağlıklı görünüyor.

"Uyuyamıyorum doktor. Bir kolonoskopi daha mı olsam?"

Bilmeyen varsa kolonoskopiyi açıklayayım. Ucunda kamera olan bir çubuğu makattan içeri sokup kalın bağırsağa bakıyoruz. Eğer sonunda ölmeyeceksem bana yapılınsın istemem.

"Ne diyorsun doktor hanım? Derdime bir derman bul!"

Kadın kararlı. Derdin dermanı belli de... işte.

"Kolonoskopiye gerek yok, iki ay önce olmuşsunuz zaten. Ben ilaç başlayayım size. İlaçlar bitince kontrole gelirsiniz bir bakarız."

Uzmanlık yaparken öğrendiğim en iyi şeylerden biri halkımızın iyileşmesi için ihtiyaç duyulan ilaçların arasında ilk sırada antidepresan olduğu. Diğeri de plasebo etkisi. Biraz vitamin takviyesi, birkaç hafif dozlu ağrı kesici, bir de antidepresan.

Dolgun bir reçetenin verdiği rahatlamayı hiçbir ilaç veremiyor halkımıza. Neyse.

Kendini varil sanan teyze çıktıktan sonra bir yeni hasta çağıracaktım ki Azra hemşire hanım kapıdan başını uzattı.

"Nilüfer hocam, adliyeye geç kalmayalım isterseniz."

Tamamen aklımdan çıkan önemli gündemlerde bugün; duruşma.

Geçen ay konsültasyon için acilde hasta bakarken olay çıktı. Aşiretler miymiş neymiş, biri birini yaralamış. Adamı acile getirdiler. Müdahale sırasında arbeye çıktı. Doktor arkadaşlara yardım etmeye çalışırken kendimi yerde sürüklenirken bulmam pek hoş değildi. Hala da değil. Ekipçe şikayetçi olduk. İlk duruşma da bugündü. Unutmuştum. Bu olayla ilgili her şeyi unutmaya aşırı meyilli olduğum için durum beni şaşırtmadı aslında.

İnsan her an başına bir şey geleceğini düşünerek doktorluk yapmaya devam edemez.

Sadece doktorlar değil hiç kimse devam edemez. Bu şiddet eğiliminin ceza yaptırımı artmalı ki güvenliğimiz sağlansın. Kendi canımız Allah'a emanetken bize emanet edilen canlara ne kadar faydalı olabiliriz sonuçta?

Azra kapıda beklerken başımla onaylayıp yerimden kalktım. Önlüğümü çıkarıp odadan çıktım ve yan polikliniğin kapısını çalıp açtım. Pek kıymetli mesai arkadaşım Ozan her

zamanki gibi masasında oturmuş kahve keyfi yapıyordu. Çünkü kapıda bekleyen hastalar sadece benim hastalarımıdı.

"Ben adliyeye gidiyorum, hastalara sen bakarsın."

Yüzü asıldı Ozan'ın. Peki bu benim umurumda mı? Hiç değil. Her gün Ozan'ın iki katı hasta bakıyorum ben. Bugün aradaki farkı kapatması için bir şans tanımış sayılabilirim bence.

Azra'yla beraber hastaneden çıkarken şikayetçi olan diğer arkadaşlar da bize katıldı. Böyle kalabalık ekip toplantılarına bayılıyorum. Çalışmaktan kaçırdığım dedikoduları almak için mükemmel fırsat oluyor. Yine öyle olur diye bekliyordum ama bütün ekibin tek bir gündemi vardı. Genel cerrahiye gelen yeni cerrah.

"Evraklarını teslim etmeye gelmiş bugün. Sekreter arkadaşım benim. Mesaj attı çabuk gel diye, dediği kadar varmış."

"Ben nasıl kaçırdım onu ya, geçtiği koridorlardan ses geliyor."

"Amma abarttınız siz de, en fazla ne olabilir yani?"

"Evli mi acaba?"

"Yüzüğü yokmuş?"

"Onu nereden gördünüz?"

"Belki yüzük takmıyorlardır."

Ne olduğunu anlamadığımı fark eden Azra beni hemen aydınlattı.

"Yeni başlayan genel cerrahımız afet çıktı hocam. Upuzun boy, çift şeritli otoban olduğu iddia edilen omuzlar..."

Kendi kendime güldüm. Kastan hayır gelseydi atlara yük taşıtmazlardı.

Bir an yükselen kahkahadan bunu sesli şekilde söylediğimi anladım. Utandım biraz, yalan değil. Hastanede ciddi bir imajım var. En azından olması için uğraşıyorum. Başka türlü ciddiye alınmıyorum maalesef.

Çok uzun değilim. Ortalamadan zayıfım. Hep zayıftım. Bir de Egeliliğim sağ olsun yüzüm hep güler. Sinirlensem de gülerim, üzülsem de gülerim. Mütemediyen güleç bir insanımdır. Haliyle insanlar pek ciddiye almıyor böyle olunca.

Herkes keyifle arabalara ilerlerken arabamı satıp yeni arabamı almadığım gerçekliğiyle yüzleştim bir kere daha. Sipariş verdiğim arabanın gelmesi bir ayı bulabilirmiş. Ne demeye bu kadar erken verdiysem eski arabayı? Van soğuğunda zerrece akıllıca bir hareket değil.

Ben otoparkta dalıp gitmişken Azra hemşirem koluma girip beni kendi arabasına çekiştirirken en dedikoducu modunu atığını belli eder bir kıkırtıyla lafa girdi.

"Kastan hayır gelmediği konusunda çok emin gibiydin hocam. Bir hikaye seziyorum."

"Sezme Azra. Arabaya bin. Dondum."

Azra'nın meseleyi burada bırakmayacağına emin olsam da bütün netliğimle arabaya bindim. Adliyeye geç kalmamak lazım.

Bölüm 2

Duruşma beklediğimden daha sakin geçti. Tek celsede karara varacağını düşünmemiştim. Yani, güvenlik kamerası görüntüleri vardı ama yine de aşiret denince zor bir süreç olacağını düşünmüştüm. Onun yerine olayı çıkaranlar suçlarını kabul ettiler, özürlerini dilediler, cezalarını alıp çıktılar. Yaşça büyük bir adam da duruşmadan sonra gelip gençliklerine verin doktor hanım minvalinde bir şeyler söyleyip gitti. Beni yerde sürükleyenlerden birinin babasıymış amca, Reşat Bayındır. Çevredekilerin haline tavrına bakılırsa çekinilen biri. Ben olsam Reşat bey amcadan değil bir adım gerisinden etrafa öldürücü bakışlar atan büyük oğlundan çekinirdim misal. Adını sormaya korktum bizimkilere, o kadar sertti bakışları. Bizim ekipten çok hazzetmediği her halinden belliydi. Gergin, sinirli ve patlamaya hazır görünüyordu.

Yerine kendimi koyuyorum, benim kardeşimi cezaevine yollayan birinden ben de hazzetmezdim muhtemelen. Gerçi benim kardeşim bir bok yese onu ben kendi ellerimle götürüp adalete teslim ederim de, işte, neyse. Belli ki o bu çeşit bir kardeş değil. Kardeşim dünyayı yaksın damla su verirsem sülalemi ... modunda bir kardeş bu adam.

Ah biz Ortadoğulular ve içimizin sönmeyen yangınları!

Herkes çıkışa ilerlerken duruşma salonundan çıkan Savcı İlker beyin seslenmesiyle durdum. Yanımdaki Azra imalı bir göz kırpışla gelen savcıya baktı.

"Sayın savcım da etrafından ayrılamıyor be hocam."

Haklı olmasının verdiği bir terslikle cevapladım Azra'yı.

"Azra adliyedeyiz demem seni paralarım burada."

Azra teslim oldum der gibi kollarını kaldırıp yanımıza gelen İlker savcıya baş selamı verdi. Bana imalı bir gülüş atıp çıkışa ilerledi.

Sayın savcım Allah sizi ben hastane personelinin diline düşeyim diye mi atadı Van'ımıza? Nilüfer hanım da Nilüfer hanım... Kan tahlili için geldim Nilüfer hanım. Sizin ifadenizi sonra adliyede alalım Nilüfer hanım. Buralarda iyi bir restoran var mı Nilüfer hanım? Neyim ben? Turizm danışma ofisi mi? Diyemiyorsun tabi devletin savcısına.

"Buyurun savcım, bir sorun mu var?"

Kibarlığımı sevsinler. Bu sefer neyle geldi acaba?

"Ben çok zamanınızı almayayım, sizi Azad'la ilgili uyarmam gerekiyor."

"Azad?"

"Azad Bayındır. Reşat Bayındır'ın büyük oğlu?"

"Ha şu öldürecek gibi bakan arkadaş?"

"Ta kendisi. Çok tekin bir tip değildir. Kardeşi de sizin ifadeniz ve şikayetçi olmanız sebebiyle içeri girdi. Size karşı iyi duygular beslemeyeceği aşıkır."

Ben adamdan ne bekliyordum adam bana neyle geldi. Bana az bir müsaade, yerin dibine girip geliyorum.

"Anladım. Ne yapmamı önerirsiniz savcım?"

"Dikkatli olun. Sizi tedirgin edecek bir durum olursa mümkün olduğunca kısa sürede kolluk kuvvetine başvurun ya da beni haberdar edin."

Başım la onayladım. İyiydi hoştu ama o kadar da değildi canım. Ne yapacak yani adam beni topuğumdan mı vurduracak? Kardeşi bir halt etti, cezasını aldı. Benimle ne ilgisi var meselenin? Ayrıca dağ başımı burası?

Tam şu anda sayın savcıma bomboş bakışlarla baktığıma eminim çünkü gözüm adliyenin arkasından görünen tepelere bakıyorum. Evet, biraz dağ başı sayılan yerleri var buranın. Alın size ilkokul bilgisi; Türkiye'nin en yüksek bölgesidir ve ortalama olarak 2200 metre yüksekliğe sahiptir. Yeryüzü oluşumları olarak Doğu Anadolu Bölgesi'nde sıra dağlar, ovalar, geniş platolar ve çukur alanlar yoğunluktadır. Bölgedeki ovaların ve platoların yükseklikleri de ülkemizin diğer bölgelerinin ortalama yüksekliklerinden fazladır.

"Tabi savcım. Alakanıza teşekkür ederim."

"Ne demek. Siz bize lazımsınız Nilüfer hanım."

Yapma işte savcım. Tam hakkını yedik adamın diye hayıflanıyorum şurada, bir sal da rahatça utanalım yaptığımızdan. Biriniz de haklı çıkarmayın yani.

En yalan gülümsememle bir baş selamı verip hızlı adımlarla çıktım adliyeden. Herkes çıkmış bir tek Azra arabanın kaputuna yaslanmış beni bekliyordu. Allah razı olsun ve bu kadın hiç mi üşümüyordu? Daha kış gelmeden bu ne soğuktu?

Aceleyle otoparka doğru ilerlediğimi fark edince güldü halime.

"Hayırdır hocam, kovalayan mı var?"

"Olabilirmiş, dikkatli ol dedi."

Azra hiçbir şey anlamamıştı ama ciddi olduğumu anlayınca gülüşü kayboldu.

"Reşat beyin büyük oğluyla ilgili uyardı. Dikkatli olmalıymışım."

Azra benden daha çok sinirlendi bu işe.

"Bir o eksikti zaten! Her gün bin kişi girip çıkıyor hastaneye. Nereden bileceğiz kim kim? Kim hırlı kim hırsız?"

Ah benim atarlı hemşirem ah. Atarına destek vermek isterdim ama...

"Azra, Allah rızası için aç şu arabayı da gidelim. Dondum burda. Hadi."

Azra tırnaklarımın mosmor olduğunu fark edince kendi kendine üzülüp arabayı açtı. Tam onunla arabaya biniyordum ki İlker savcının kapının önünde biriyle konuştuğunu gördüm. Mesafe vardı. Yüzleri seçilmiyordu. Zaten konuştuğu adamın sırtı dönüktü. Ben bu sırtı tanıyorum dedim kendi kendime.

Azra arabaya binmemi beklerken ben adliyeye doğru birkaç adım ilerledim. Görmem lazımdı. Emin olmam lazımdı. Ben görünmeyecek şekilde onlara yaklaşırken bir şey oldu ve savcının karşısındaki adam bana doğru döndü. Aynı anda ben de arkamı döndüm.

"Yok daha neler!"

Koşar adım ilerleyip arabaya bindim zira arkama bakıp beni görüp görmediğini kontrol edecek cesaret şu an bende bulunmuyor. Azra şaşkın bana bakarken derin bir nefes aldım.

"Azra beni eve bırakır mısın? Soru sormadan."

Azra ne bir şey diyemedi. Ne diyecekti ki zaten? Ben de bir şey diyememiştim. Seneler önce de diyememiştim. Seneler boyunca da diyememiştim. Denecek bir şey yoktu.

O sırtı tanıdığımı emindim. Ne diyorum ya ben? Sırtı tanımak nedir? Bir insan nasıl sırtından tanınır? Tanınıyor işte. Tanıdım. Altı senedir hatırlamamak için uğraştığım, beynimin en derinlerine gömdüğüm adamı sırtından tanıdım. Aferin bana.

Bölüm 3

Asansörsüz binaların Allah cezasını versin diye çıkarım normalde merdivenleri. Bugün hiç söylenmedim. Onun yerine kafamın içinde tek cümle yankılandı; yeni başlayan genel cerrah... Dürüst olmam gerekiyorsa, ki kendi kendime söylenirken neden olmayayım, bugün merdivenleri nasıl çıktım anlamadım bile. Dizlerim titriyor. Sadece dizlerim değil ellerim de titriyor. Soğuktan titriyordum değil mi? Başka bir şeyden değildir yani? Soğuktandır. Hııı Nilüfer soğuktan evet. Az önce sırtından tanıdığın adamla zerre alakası yok. Kapıda dikilmiş güç bela çantamdan bulduğum anahtarla kapıyı açmaya çalışırken ne kadar oyalandımsa karşı komşum Dürdane teyze sesime kapıyı açtı.

"Nilüfer? İyi misin kızım?"

Dürdane teyze beni sal Allah aşkına bugün beni herkes salsın diye bağıramayacağım için apartmanın içinde sakince gülümsedim kadına. Kadın 70 yaşında. Yaşlılara saygı mühim.

"İyiym. Yoruldum bugün."

"Ah yavrum, kaşık kadar kaldın zaten iyice. Bakmıyorsun kendine. Akşam yemeğe gel."

Dürdane teyzem bu muhabbeti başka bir zaman yapalım mı benim ayakta duracak dermanım kalmadı. Bırak da gideyim demek yerine yine gülümsüyorum.

"Sağ olun ama bu akşam gelmeyeyim. Hemen uyuyacağım."

Aceleyle eve girip baş selamı verdim Dürdane teyzeye ve kapıyı kapattım. Normalde çok güzel muhabbet ederiz aslında. Benim hitap ettiğim kitle on yaş altı ve elli yaş üstü çünkü. Bayılıyorlar bana. Ben de onları severim. Bugün değil ama.

Normalde kazakla oturduğum evin sıcaklığı o kadar fazla geldi ki üstümdeki kat kat kıyafetleri nasıl çıkardığımı bilemedim. Normalde takıntı derecesinde değilse de ona yakın şekilde düzenli olan ben çıkardıklarımı nereye attığımı görmedim bile.

Kalbim olmaması gereken şekilde hızla çarpıyor. Derin nefesler alıyorum. Panik atak mı geçiriyorum acaba? Yok. Panik atak değil bu. Panik kısmına karşı çıkamam ama atak kısmı yok.

Yatağa oturdum. Yatağın yanındaki şifonyerin üstünde duran aynada yüzüme baktım. Kıpırmızı olmuşum.

"Allah'ım nolur beni görmemiş olsun. Nolur!"

Kendi kendime sakinleşemeyeceğim aşikâr. Kabus görmüş gibi suya anlatmak da mantıklı değil. En iyisi destek kuvvet. Alma! Alma'yı aramam lazım. Telefonum nerede benim? ellerim hala o kadar çok titriyor ki bu halde çantada bir şey bulmak imkânsız. Çantayı yatağın üstüne döktüm. Telefonu arıyorum içinde. Cüzdan, peçete, nemlendirici, anahtarlık, şarj aleti, stetoskop, çakı, kitap... Her şey çantada bir tek telefon yok. Ceketin cebindeydi. Odamdan çıkıp salona doğru giderken ceketini nereye attığımı arıyorum. Mutfak kapısının önünde buldum. Fazla uzaklaşmamış neyse ki.

Son arananlarımda Alma'nın adını bulmak çok zor değil. Arayıp telefonun açılmasını beklerken evin içinde dönmeye başladım. Ben neden bu kadar panik yaptım ki? Normalde telefonuna yapışık yaşayan arkadaşım telefonu neden açmıyor? 81 güzide il arasında atanacak başka genel cerrah kadrosu yok muydu da benim hastaneme atandı bu adam? Babam böyle pasta yapmayı nereden öğrendi? Alma telefonu açmadı. Kesin uyuyor. Uyan be kadın! Uyumanın sırası mı? Tekrar arayınca ikinci çalışta açtı telefonu.

"Canım?"

Canım mı? Canım derken? Bakın bu kadın bana pek çok şey der ama canım bunlardan biri değil. Kesin birilerine normal görünmeye çalıştığı bir yerde. Şansa bak.

"Canım mı? Dışarıda mısın sen?"

"Evet canım. Acil mi?"

"Acil. Hatta çok acil! Call 911! O kadar acil."

"Tamam canım ben az sonra arayacağım seni."

Alma benim çocukluk arkadaşım. Geçen yüz yılım. Hemen hemen her anımın ortağı. Benim gibi bir Alman ruhlunun en büyük sınavı, belalı civcivim. Alma yazar. Çok satanlarda haftalarca kalmış birkaç kitabı var. Otuz yaş için oldukça makul bir kariyeri var. Kendisi şu an hissettiklerimle ilgili beni aydınlatacak tek kişi. İçimden geçirdiğimi bile kabul etmeyeceğim her şeyi söyler. Bazen lüzumundan fazla konuşsa da yine de şu an ihtiyacım olan ses onunki. Telefonum çalıyor. Görüntülü arıyor.

"Alma!"

"Doktor noluyor? İyi misin? Gördüğüm kadarıyla bok gibisin. Nedir mevzu?"

"Efe."

"Ne olmuş o adı batasıcaya?"

"Bizim hastaneye atanmış."

Sessizlik. Daha çok sessizlik. Bu kadının şu an küfretmiş olması gerekiyordu, internet bağlantım mı gitti benim?

"Alma? Duyuyor musun? Efe burada. Bizim has..."

"Yok ebesinin amı!"

Beklediğim küfür bu kadar ağır bir şey değildi. (Şimdi anlamışsınızdır canım demesini neden garipsediğimi.)

"Konuştunuz mu? Yanına mı geldi? Ne dedi? Ne zaman oldu bu?"

Derin bir nefes alıp salonun kapalı duran ışığını yaktım. Koltuğa çöküp bağdaş kurdum. Sırasıyla cevaplamaya başladım.

"Konuşmadık. Yanıma gelmedi. Adliyeden çıkarken bizim savcının yanında gördüm bugün."

"Tamam. Sırasıyla gidelim. Önce duruşma. Duruşma nasıl geçti?"

"Karara bağlandı. Ceza aldılar. Ağaları olduğunu düşündüğüm adam bile gelip özür diledi. Beklediğimden sakindi. Sadece tutuklanan çocuklardan birinin abisi bu ağanın büyük oğlu, İlker savcım duruşmadan sonra dikkat etmem için uyardı."

"Siktirsin oradan! Esas o kendine dikkat etsin benim damarımı attırmasın!"

"Sakin ol. O cepheden sıkıntı çıkacağını sanmıyorum."

"Tamam, diğer cepheye geçelim. Madem konuşmadınız nereden biliyorsun sizin hastaneye atandığımı adı batasıcanın?"

"Hastanede herkes süper yakışıklı, kaslı yeni genel cerrahı konuşuyordu."

Derin bir nefes aldı. Yüzüne yerleşen gülümsemenin imasını anlamak için Alma'yı benim kadar tanımaya gerek yok. Dışarıdan bakan herhangi biri bu sırıtışın anlamını gayet iyi bilir.

"Yakışıklı ve kaslıysa Efe'dir mi dedin?"

Evet. Tam olarak öyle dedim. Ama bunu itiraf etmeyeceğim tabi ki.

"Ben de adliyede sırtını görünce..."

Cümlem Alma'nın kahkahasıyla kesildi. Bu cümleyi de kendime saklasaydım keşke. Alma anırarak gülüyor. Hala gülüyor. Şimdi gülme dersem daha çok gülecek. Offf.

"Offff."

"Sen adamı sırtından mı tanıdın? Bu kadar sene sonra? Sırtından!"

Pes ediyorum.

"Onun sırtının herhangi bir sırt olmadığını sen de hatırlarsın herhalde. Ayrıca şu an konumuz Efe'nin sırtı mı?"

Gülmeyi aniden kesip ciddileşti Alma. Bu kadının duygu geçişleri beni bazen çok korkutuyor.

"Konumuz Efe'nin herhangi bir şeyi değil tabi ki. O kısmı geçeli seneler oluyor. Konumuz senin neden panikle, heyecandan kıpkırmızı olmuş bir suratla beni arayıp bu haberi verdiğin."

Al işte, sessizlik sırası bende. Bilmiyorum. Hadi oradan. Bal gibi de biliyorum.

"Heyecanlandım."

"Neden?"

"Birden karşımda görünce..."

"Ne hissettin? Aklına ilk gelen şey ne oldu?"

Durup derin bir nefes aldım. Heyecanıma o kadar odaklanmışım ki neden heyecanlandığımı, ne düşündüğümü düşünememiştim. Ben düşünürken Alma'nın yüzünde ikimiz de biliyoruz bana dürüst ol ifadesi vardı. İşte bu ifadeyi dışarıdan gören biri anlamaz. Bu bana özel bir bilgi.

Tabi ki dürüst olacaktım.

"Çok özlemişim."

Alma sanki bunu duymaktan korkarmış gibi gözlerini kapattı. Kısa bir an durdu öylece. Özlemiştim. Bunu sesli şekilde söylediğim için utandım. Kendime çok kızdım. Olan bitenden sonra, kalbimi o kadar kırdıktan sonra onu gördüğüm ilk anda, seneler sonra söyleyebildiğim tek şey çok özlemişim oldu. Nerede benim dillere destan onurum, gururum?

"Kendini duvardan duvara çarpmayı bırak hemen. Çok gerekirse ben çarparım seni. Şimdi sırası değil. Hasar tespiti yapmamız lazım."

Telefonu koltukla duvar arasına sabitleyip bacaklarımı topladım. Başımı ellerimin arasına aldım.

"Savunma duvarım ağır yara aldı."

"Sakin ol, saldırı beklenmedikti. Önemli olan bundan sonrası. Pusuya düşürdü seni. Ama daha bitmedi. Pusuyu yarmak bizim işimiz ortim."

Ağlamaklıydı sesim. Ağlamıyordum ama. Her zamanki gibi burnum tılandı sadece. Ben genelde ağlayamam. Duygusal bir sıkışmışlık sanılmasın. Gözyaşı kanallarım ile ilgili bir sıkıntı var. Ağlayınca ağlayamıyorum, onun yerine burnum tıkanıyor, nefes alamıyorum.

"Sen benim şu hayatta gördüğüm en inatçı ve nefret edeceğim kadar otokontrol sahibi kadınsın. Senin her şeyi başarabilecek bir gücün var."

"İnşallah sevgim de yoktur."

"Sanmam. Sen en güzel aşkların katilisin biliyorsun ki."

Güldüm. Hem de kahkahalarla güldüm çünkü haklı. Yazdığı her hikayede mutlaka araya bir yere aşkı sıkıştırır Alma. Bu aşklara okuyucuları bayılır. Herkes çok romantik ve etkileyici bulur, benim dışımda. Bütün kalpsizliğimde o aşkı eleştiririm. Ve hep de haklıyım. Kendisi de bilir. Ben de onun benimle hemfikir olduğunu bilirim zira gördüğüm en romantizmden uzak aşk hikayesi yazarı Alma.

"Biliyorum."

"Sakin ol. Bir şey yok. Adam genel cerrah. Seninle işi yok. Mecbur kalırsan Ozan malını yolla. Aradan geçmiş bu kadar sene. Bir kere artık sen o kadın değilsin. Muhtemelen Efe'de de o zaman etkilendiğin şeyleri bulamayacaksın. İnsanlar değişir."

"Değişip doğru yolu bulduysa?"

Göz devirdi Alma. Küfretmek yerine bazen bu şekilde göz devirir.

"Allah onu doğru yola sevk etmek için bir peygamber daha indirse bile Efe o yola gelmez. Ortadoğu'dan beter pezevenk!"

Haklıydı. Efe adam olmaz. Efe değişmez. Efe herhangi birini gerçekten sevemez. Hatırla Nilüfer. Yaşadıklarını hatırla. Canının ne kadar yandığını hatırla. Hayal kırıklığını hatırla.

"Hatırladığına göre, şimdilik bana ihtiyacın kalmadı. Yemek ye ve uyu. Yarın daha kolay olacak."

Yine haklı. Yarın nöbetçi olduğumu düşünürsek yapılacak en iyi şey uyumak. Uyuyabilirsem...

Bölüm 4

Bakın ben dilenci değilim sadece akıl sağlığımı koruyarak huzurla hastalarımı bakmak istiyorum. Fazlasında gözüm yok. Tabi hazır başlamışken sattığım arabanın yerine sipariş verdiğim arabamın bir an önce gelmesini de listeye ekleyebiliriz ama şu an konumuz asla bu değil.

Dün gece Alma adamın seninle bir işi yok dediğinde çok mantıklı gelmişti ama bugün pratikte işler pek de beklediğim gibi gitmiyor.

Efe hastaneye hızlı bir giriş yaptı. Adaptasyonla geçer birkaç haftası diye beklerken sabahın köründe ilk operasyonuna girdiğini öğrendim. Nereden mi? Azra hemşirem sağ olsun! Gerçi Azra'ya pek de ihtiyacım yoktu. Bir haftadır ameliyata girecek hastaların tahlilleri, değerleri düzeltmesi derken birikmiş çok operasyon olduğunu biliyordum. Haldun hoca da tek başına belli sayıda operasyon yapabiliyor sonuçta. Gelir gelmez başlaması şaşırtıcı olmadı. Hastanede cerrah eksikliğimiz vardı. Şaşırtıcı olan ameliyat aralarında hastanede köşe kapmaca oynamak zorunda kalmam oldu.

Sabah polikliniğe girmeden bir kahve içeyim diye kantine gidiyordum ki kantinden çıktığını fark ettim. Az sütlü şekersiz kahve dedim kendi kendime. Okul kafeteryasında kaç kere duydum belli değil senelerce.

"Az bir süt ekleyelim.. çok değil ama, sertliğini kıracak kadar."

Duyduğum cümleyle güldüm kendi kendime. Bazı şeyler değişmemiş belli ki. Kahvenin rengini değiştirecek ama kokusunu değiştirmeyecek kadar süt. Ben sade içiyorum diye söylenirdi okulda da. Bir sefer bahçede oturmuş kitap okurken yanıma geldiğini fark etmemiştim. Gelmiş kenarda duran kahvemden bir yudum almış. Zift iç bunun yerine dediğini duyunca fark etmiştim tepemde dikildiğini.

Efe kahvesini beklerken neyse ki kendime geldim. Sonra yok daha neler deyip karşılaşmamak için kantinden çıktım. Bazı hasta ya da hasta yakını olduğunu düşündüğüm insanlarla sohbet etmek zorunda kaldım. İnşallah kim bu deli diye merak etmemişlerdir. Zira doktor otoritesini sağlamanın zorlukları hakkında daha önce de konuşmuştuk.

Poliklinik yoğunluğunu eritince çay almak için dinlenme odasına gittim. Hemşireler toplanmış dedikodu modunu açmıştı. Ayağının tozuyla sabahtan beri üçüncü operasyonuna giren cerrah Efe beyi konuşuyorlardı.

"Herkes Efe hocayı konuşuyor valla."

"Yeni bitirmiş uzmanlığını ama cerrahlığı çok iyi diyorlar."

"Bekarmış da..."

Ben adamdan kaçıyorum diye her yerde karşıma çıkıyor galiba. Çay da bitmiş zaten! Kaçmasam mı ki ya?

Tam kapıya giderken hemşirelerden birinin bana seslendiğini fark ettim.

"Nilüfer hocam nereye kaçıyorsun hemen?"

"Kaçıyor muyum? Neden kaçayım canım? Kimden kaçacağım hem?"

Odadakiler şaşkın bakışlarını bana dikmişler ne dediğimi anlamaya çalışıyorlardı. Ben de anlamıyorum arkadaşlar ne diyorum beni boş verin demek geldi içimden ama demedim.

"Hocam siz seversiniz, patlıcanlı börek yaptım. Yemeyecek misiniz?"

"Nilüfer hocam iyi misiniz siz?"

Kendimi topladım.

"Yorgunum arkadaşlar, kusura bakmayın. Size afiyet olsun beni hastalarım bekler."

Hemşire ekibinin halime üzülmüş ifadelerini arkamda bırakıp odadan çıkarken koridorun ucundan buraya doğru gelen Efe'yi gördüm.

Bu ne heybet aslanım? Yeri göğü yıkarak gelmene gerek yok, hastane sağlam kalsın. Sus Nilüfer. Sus ve yürü.

Hızlı adımlarla arkamı döndüm ve ilerledim. Koridorun köşesinden dönünce arkama baktım. Efe dinlenme odasına girdi.

Cerrahinin dinlenme odasını sel mi aldı? Senin ne işin var bizim katta be adam?!

Hemen sonra telefonum çaldı. Biraz önce bana börek ikram eden hemşire arıyor. Hızla arkamı dönüp pol'e doğru ilerlerken telefonu açtım. Sakinim.

"Evet hemşire hanım?"

"Hocam, cerrahiden Efe hoca bir hastası için kons. atmış. Kons. kapanmamış. Polleri de aramış ama açan olmayınca dinlenme odasına geldi. Ozan hocam yerinde değildir diye sizi aradım."

İyi halt ettin hemşire hanım! Bugünün konsültasyon nöbetçisi olan canım çalışma arkadaşım Ozan, inşallah belediye çukuruna düşmüşsündür canım!

"Hocam?"

"Poliklinikte çok hasta var, Ozan'a haber veririm kapatır kons'u."

Bir sessizlik oldu. Telefonun el değiştirdiğini fark eder etmez telefonu kapatıp cebime attım. Söyleyeceğimi söyledim sonuçta. Daha konuşacak bir şey yok.

Kısa bir düşünme seansından sonra Ozan'ı nerede arayacağıma karar verdim. Dermatoloji katında tabi ki.

Acele adımlarla dermaya girdim. Etrafta gördüğüm tüm personel müthiş bakımlı ve estetik. Odalardan birinden çıkan uzun saçlı bir erkek asistanın saçları benimkilerden bakımlıydı. Bu kat benim moralimi bozuyor arkadaşlar. Ben günde yüz hasta bakarken bu insanlar bu zamanı nereden buluyor?

Danışmadaki genç sekretere gidip Ozan'ın nerede olduğunu sordum. Kız kıkırdadı. Bakın şaka yapmıyorum, kız kıkırdadı. Hastanede. Mesai saatlerinde. Kızım ben başka bir yerde mi dayak yiyorum nerede benim mesai arkadaşım olması gereken gevşek?

Kızın işaret ettiği polikliniğe girerken neyle karşılaşacağımdan korkmadığımı söylersem inanmayın. Ozan'ın hastanede yürümediği, yürümeyi geçtim oynaşmadığı tek bekar kadın benim.

Odaya girdiğimde dermadaki doktor hanımı Ozan'a masaj yaparken buldum. Çen yoruldu da masa mı yaptırıyon çen! Tabi ki durmadım. Gözleri kapalı masajın tadını çıkaran Ozan ne olduğunu anlamadan içeri girdim, Ozan'ı omzundan tutup kaldırdım. Kapıya doğru iterken çemkirmeye başlamıştım.

"Ben neden çocuğunu arayan ilkokul velisi gibi binada seni arıyorum Ozan? Pol'ü bana kitliyorsun, anladım da o kadar hasta arasında konsültasyonlara da mı ben bakayım? Cerrahi yana yakıla seni arıyor! Nerede telefonun?"

Dermacı kız hemen konuşmaya atladı.

"Yeni cerrahımız mı? Tanıştınız mı? Çok hoş adam!"

Boğaldım! Yemin ederim boğaldım! Ufunet bastı. Böğrüme öküz oturdu! Afakanların tepemde zıplıyor! Ne adammış arkadaş! Yeter!

Kıza bir şey demeden ters bir bakış atıp parmağımı gözüne sokmaya çalışır gibi sallayıp Ozan'ı tehdit ettim.

"Biri daha sana ulaşamazsa seni paralarım Ozan. Bak bunu yaparım!"

Ozan dehşet içinde bana bakıyordu. Belli ki karizmasını feci zedeledim. Olsun. Ne yapalım? Biraz meslek etiği rica ettim, vermediniz. Ben de sökerek almak zorunda kaldım.

Ozan'ı odada bırakıp çıktım. Bizim koridora geldiğimde on dakika önce hafıflettiğim hasta yoğunluğum tekrar birikmişti. Kapıya ulaşmaya çalışırken bir amca yolumu kesti.

"Sıra var görmüyor musun? Bir de genç olacaksın!"

Bir an bomboş gözlerle baktım amcaya. Etrafımızda biriken teyzeler ve amcalar, beni durduran amca'yı haklı bulmuştu. Ama hata bende. Ne önlük üstümde ne de stetoskop boynumda. Gece nöbetçiyim diye spor ayakkabım, kot pantolonum ve kazağım üstümde. Şu halimle çelimsiz bir kız çocuğu gibi görünüyor olmam çok muhtemel. Herkes bana söylenirken ben de haklı buldum hastaları. Geçtim, bankta oturmuş elindeki bastonuna yaslanmış olan biteni izleyen amcanın yanına oturdum.

"Sen de fırça atacak mısın amca?"

Amca gülümseyerek bana baktı.

"Cık."

"Neden?"

"Gerek yok. Nasılsa şu kapının üstündeki ışıklı yerde numara yazacak. O zaman gireceğim. Numara aldık o kadar, boşa mı?"

Yüce rabbim bazen makul mantıklı hastalar da yolluyor çok şükür! Amca'yı başımla onayladım kollarımı kavuşturdum ben de hastalarla beklemeye başladım. İki dakika sonra elinde çay bardağıyla yanıma bizim koridorun güvenliği Halil abi geldi. Beni hastalarla otururken görünce durdu ne olduğunu anlamak için izledi bir süre. Sonra anlam verememiş olacak ki elindeki bardağı bana uzatıp sormaya karar verdi.

"Hocam ne yapıyorsunuz?"

"Doktoru bekliyoruz Halil abi. Sen ne yapıyorsun?"

"Hemşire hanımlar çaysız kaldığınızı söyledi de, yorgunluğunuzu alır diye bizim odadan çay getirdim size."

Hastalar bize dönüp konuşmamızı dinlemeye başlamıştı.

"Hocam siz hangi doktoru bekliyorsunuz kendi odanızın önünde?"

Hastalardan koca bir abooov sesi yükselirken ben çaydan büyük bir yudum alıp oturduğum yerden kalktım. Biraz önce beni odaya almayan amcayla göz göze geldim. Amca başını çevirdi. Utandı zaar. Halil abiye teşekkür edip odaya girdim. Çayı masaya bırakıp sıradaki hasta numarasını kapının üstündeki ekrana yansıttım. Az sonra odaya elinde bastonuyla yanına oturduğum amca girdi. Yüzü gülüyordu.

Sonraki saatleri poliklinikten hiç çıkmadan seri hasta giriş çıkışlarıyla bitirdiğimde mesainin bitmesine on beş dakika kalmıştı. Bu gece nöbetçi olduğum için servise gidip devir almam gerekiyor bir an önce ama açım! Hem de çok açım. Bir de çaysadım. Evet çaysamak. Alma'nın dilime doladığı kavramlardan biri, en sevdiğimi. Servistekilerden devir alıp yemek söylerim. Hemşire hanımlara çay demletir Efe gerilimi olmadan rahat bir nöbet geçiririm. Yarın sabah da koşarak evime gider misler gibi çıkarırım bu haftayı.

Hayat biz plan yaparken başımıza gelenlermiş. Bu klişenin her seferinde doğru çıkmasından nefret ediyorum. Devir alacağım diye hopluya zıplaya servise giderken duyduğum sesle koridorun ortasında olduğum yere çakılı kaldım.

"Ne kadar daha kaçacaksın benden?"

Sesin kime ait olduğunu söylememe gerek yoktur diye düşünüyorum zira benim tanımam için yüzünü görmem gerekmedi. Adamı sırtından tanıyabildiğime göre sesinden tanımama şaşırmamak lazım değil mi ama?

Bölüm 5

Müthiş saçma bir andayız sayın seyirciler. Yataklı servise giden uzun ve bomboş koridor. Koridorun ortasında yüzü servis kapısına dönük, kalbi ağzında atan bir ben. Koridorun diğer ucunda benden cevap bekleyen hastanemizin yeni gözde bekar cerrahı, iki gündür gördüğüm an mütemadiyen kaçtığım eski "arkadaşım" Efe.

Ben içimden anın saçmalığını geçirirken Efe aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kapattı ve geçip servis kapısıyla aramda durdu.

"Ne kadar daha kovalayacağım seni?"

Hemşire hanımlar haklı, çift şeritli otoban bu omuzlar. Görmeyeli daha da mı kas yapmış ne? Ne diyorum ben Allah aşkına?

Bir şey demeden geçip servise gitmek için yana bir adım attığım an önüme geçip yolumu kapattı yine. Adam resmen bariyer gibi dikildi kapıyla arama. Gözlerinin bana kilitlendiğine yemin edebilirim şu an. Ben bu yoğun bakışın hissini tanıyorum çünkü. Bakma Nilüfer. Sakın gözlerine bakma. Bu adamın gözleri sana iyi gelmiyor. Bakma. Geçip gitmeyi tekrar deniyorum, yine aynı şeyi yapıp yolumu kapatıyor. Bu sefer aramızdaki mesafeyi de azaltıyor üstelik. Tanıdık bir parfüm kokusu doluyor burnuma. Bu koku...

Uzmanlığa yeni başladığım zamanlar bir sabah hastaneye giderken metroda duymuştum bu kokuyu da dönüp onu aramıştı gözlerim. Bulamayınca ne üzülmüştüm. Nefret etmişim bu parfümden. Yine de esas mesele parfüm olmadı hiçbir zaman. Bu parfümün kokusu başkasında bu kadar etkileyici olmuyor.

Kokusunu alınca istemsizce gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldığımı fark ettim. Bunu ben fark ettiğimde onun fark etmemiş olma ihtimali kaçır sizce?

Kafamı kaldırdığımda, kendisi benden iki kafa uzun olduğu için doğal olarak, çoktan fark ettiğini, bundan keyif aldığını saklamayacak kadar çok ama beni utandırmayacak kadar az bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. Bana doğru eğilmesine rağmen yine de fısıldar gibiydi sesi.

"Çok zaman oldu Nilü."

Nilü... bana sadece Efe'nin söylediği bir hitap şekli. İsmimin kısaltılmasından nefret eden benim bile içimi eriten Nilü. Efe'nin Nilü'sü. Bir tek onun sesinden sevdiğim Nilü.

"Bir şey söylemeyecek misin? Gözüme bakmayacak mısın?"

Sakin ol Nilü... Nilü yok, Nilü değil, Nilüfer. Sakin ol Nilüfer. Derin bir nefes. Kendinden emin bir gülümseme. Kafanı kaldır. Gözlerine bak. Sakin.

"Hoş geldiniz Efe hocam. Atamanız hayırlı olsun."

Beklediği bu değildi belli ki. Yaaa Efe bey, işte böyle olursunuz. Ne sandınız? Ne olmasını beklediniz? Seneler sonra karşıma çıkıp en çapkın gülümsemeyle bakıp kısık sesle Nilü diyeceksin, ben de karşında eriyecek miyim? Yok yaaa! Nerede o bolluk?

"Bu kadar mı?"

Hayal kırıklığı mı o benim gördüğüm? Ahahahhahaha!

"Ne demem gerekiyor başka?"

Bir an ne diyeceğini bilemedi. Allah'ım bazı zevkler hiç değişmiyor galiba. Mesela ben üniversitede de bu yürüyen egoyu örselemekten tam bu kadar keyif alıyordum. Yürü be kızım!

"Başka bir şey yoksa benim devir almam gerekiyor arkadaşlardan. İzninizle."

Geçmek için hamle yapınca kolumdan tutup durdurdu. Kolumdan. Tutup. Durdurdu. Gözüm kolumdan tutan ellerine kaydı. Uzun, zarif, güçlü elleri. Ameliyat masasında neşter tutan elleri. Derste mükemmel yazısıyla not tutan elleri. Soğuktan mosmor olmuş ellerimi küçük bir kuş tutarmış gibi şefkatle arasına aldığı elleri. Şu an iznim olmadan bana değen ve benim nefret ettiğim elleri.

Bakışlarımı ellerinden gözlerine çevirdim. Bakışlarını çekmedi. Bende bir şey arıyor gibiydi. Şimdiye kadar bulamadığı bir şey.

"Çek. Ellerini. Kolumdan."

Aradığını bulmuş gibi bir gülümseme yayıldı yüzüne. Kolumu bıraktı. Teslim oluyorum der gibi ellerini kaldırdı.

"Bazı şeyler değişmemiş neyse ki."

Bakın açım ve çaysızım. Sabır sınırlarım zaten olabileceği en düşük seviyede, bir de bu adam benim sinir tellerimin üzerinde yürüyor. Böyle giderse kan çıkacak. Demedi demeyin.

"Efe hocam yoğun bir gün oldu. Nöbet devrine on dakika geç kaldım zaten. Değişimleri konuşmak için zerrece doğru bir an değil bu. İzninizle..."

"Sizli bizli mi devam edeceğiz? Gerçekten mi Nilü?"

Arsız gülüşü bu herife çok yakışıyor, bahsetmiş miydim? Hayır bahsetmemiştim. Çünkü senin diline acı biber süreceğim artık Nilüfer ama yeter be kızım be! Bi erime!

"Nilü değil hocam. Nilüfer."

Efe her zamanki gibi itiraz edip beni kontrolden çıkarmaya çalışırken servisin kapısı açıldı ve bir hemşire panikle bize doğru koşmaya başladı. Koşarken de bağıırıyordu.

"Nilüfer hocam mavi kod! Koşun!"

Bilmeyenler için mavi kod, Acil tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyan hastalar, hasta yakınları ve tüm hastane personeline en kısa sürede müdahale edilmesini sağlayan acil durum yönetim aracıdır. Bizim durumumuzda bu serviste biri ölüyor demek. Benim servisimde. Nöbetçi olduğum servisimde.

Efe'yi kenara itip koşarak servise ilerlerken yanımdaki hemşireye mesaisi biten doktor arkadaşların nerede olduğunu sordum. Devir için tek kişi kalmış, o da başka bir hastaya müdahale etmeye çalışıyormuş.

"21 yaşında. Kadın. İki hafta önce beyin cerrahisinden ameliyat sonrası kanama şüphesiyle devralmıştık. Durumu stabil seyrediyordu. Az önce..."

Gerisini dinlememe gerek yoktu. Durum ne kadar kötü olsa da nefes alamayan bir hastaya nefes olmak, kalbi atmayan birini geri döndürmek için çaba harcamak çocukken kurduğum hayale en yakın anlar olurdu hep. Artık alıştım. Sıradanlaştı galiba.

Uzmanlığa başladığımda mavi kodlara koşmak beni çok heyecanlandırır, bana gerçekten doktor olduğumu hissettirirdi. Şimdiyse senelerin alışkanlığıyla direktif vermeye başlıyorum sakince.

"Hastayı monitörize edin, ilaçları hazırlayın, biri oksijenin başına geçsin. Kalp masajına başlıyorum."

Ben alışkın hareketlerle kalp masajına başlarken ekip verdiğim direktifleri gerçekleştiriyordu. Kalp masajı için güç kullanmam gerektiği ve hasta yataklarının yükseklikleri benim ebatım için uygun olmadığından yatağa çıkıp hastanın üstünden devam ettim. Dizilerdeki doktorlar gibi topuklu ayakkabılarımla koşup ayakkabıları kenara fırlatmak ve saçlarımı savurarak kalp masajı yapmak isterdim ama gerçek hastane şartlarında durum o estetik sahneden çok can hıraş bir uğraşı daha çok andırıyor. Aç susuz on iki saat mesai yaptıktan sonra gücümün son kırıntısıyla kırk beş dakika bir hastaya müdahale etmek maalesef ortalama insan bünyesini perişan eden bir süreç oluyor.

Ben hastanın üstünde kalp masajına devam ederken o ana kadar odada olduğunu fark etmediğim Efe, elimi tutup beni hastanın üstünden geri çekti.

"Ben devralıyorum."

İkiletmeden kalp masajını ona devrettim. Geri çekilince odanın kapısının açık olduğunu fark ettim. Hasta yakınları kapıda durmuş ağlayarak bizim müdahalemizi izliyordu. Kapıdaki ağlayan kadınların yanında dikilmiş gözlerini bana dikmiş bakan adamla göz göze geldim. Muhtemelen kızın babasıydı. Hemen kapıyı kapattım. Hiç görmemeleri gereken bir manzarayı yeterince izlemişlerdi.

Biraz sonra Efe'yle tekrar yer değiştirdik. Bir saat müdahale ettik yaklaşık. Hasta geri dönmedi. Ölüm haberini vermek için odadan çıktığımda herkes durumun farkındaydı zaten. Kızın annesi ve ablası ağlayarak ayaklarımın dibine yığıldılar. Hemşire hanımların yardımıyla onları kaldırıp başka bir odaya aldık. Bu sırada kızın babası hala bana bakıyordu. Şokta olduğunu düşündüm. Haklıydı. Evlat kaybetti adam, şu an ne dese hakkıydı.

Dizilerdeki havalı doktorların müdahale ettiği hastalar hep dönüyordu. Kurtulup ertesi gün yürüyerek çıkıyorlardı hastaneden. Gerçek doktorların gerçek acil durumlarındaysa bu pek az başımıza geliyor. Yürüyerek çıkma kısmı değil, o kısım deli saçması zaten. Her hasta geri dönmez, her hastaya aynı sürede CPR yapılmaz. Yaşam beklentisi, hoca kararı, genel durum... Bir sürü etken olur işin içinde. Her şey her hasta için değişkendir. Bir şey dışında. Doktorun elleri altında kaybedilen bir can.

İlk zamanlarda ben de hasta yakınlarıyla birlikte ağlıyordum. Bir ölüm bütün nöbetimi mahvediyordu. Hasta yakınlarına ölüm haberini vermek işkence gibiydi. İnsan her şeye alışıyor ama belki on dakika önce gülüp şakalaştığı, bazen taburcu etmeyi beklediği hastayı kaybetmeye alışamıyor maalesef. Eskisi kadar ağlamıyorum evet ama kesinlikle alışılmıyor. Belki de ben alışmak istemiyorum. Kendimi insan tutma yöntemim budur belki. Bilmiyorum.

Ölüm bilgi sistemini doldurmak için bilgisayar başına giderken diğer hastaya müdahale eden arkadaş geldi. Onun hastası dönmüş. Bir yandan ÖBS doldururken bir yandan da servis devrini aldım.

İşim bittiğinde herkes gitmiş, servis sessizleşmişti. Saat çoktan dokuz olmuş. Hala tek lokma bir şey yemediğim için midem kendini sindirmeye çalışıyor gibi sesler çıkarıyor. Nöbetçi ekibe yemek yiyip yemediklerini sormak için telefona uzanmıştım ki servis kapısı açıldı. İçeri giren Efe elindeki yemek poşetini önüme bıraktı.

"Hadi benimle yemek ye. Konuşacak çok şeyimiz var."

Bölüm 6

Elimin altındaki telefonu sakince yerine bırakıp karşımda her zamanki kendinden emin ifadesiyle bana bakan Efe'ye baktım. Önümdeki yemek paketini işaret etti.

"Ciğer şiş. Soğanlı seversin aslında ama nöbet şartlarını düşünerek bu seferlik soğansız aldım."

Ciğer şiş. En bi sevdiğim. Bu adam gerçekten hatırlıyor mu benim neyi nasıl sevdiğimi? Gerçi ben de onun kahvesini nasıl içtiğini hatırlıyorum ama olsun. Bu biraz fazla. Bunları düşünürken ne kadar zaman geçtiyse yemem gerektiğini hatırlatmak ister gibi düşünce akışımı böldü.

"Yemeyecek misin? Şehirde en iyi ciğeri burası yapıyormuş."

Geleli 24 saat ancak olmuştur Efe, şehirde ilk öğrendiğin yer ciğerci mi oldu diye sormadım. Paketi de açamadım. Normal şartlarda ben bu ciğer şişi dört lokmada yutar, gerçek bir Türk'e yakışacak şekilde yanındaki ayranı da dört yudumda bitirir üstüne de bir demlik çay devirirdim aslında ama yapamam. Mis gibi koksa da yapamam.

Şimdi paketi açarsam geçip karşıma oturacak, sorular sormaya başlayacak. Ben de lezzetli bir şeyler yerken hep yaptığım gibi bütün bayrakları indirip teslim olacağım. Ne sorsa anlatacağım. Gülümsemesine tav olup olanları unutacağım. O da sanki karşıma geçip pişkin pişkin ben başkasıyla evleneceğim ama seni de kaybetmek istemiyorum. Bir isme ihtiyacımız yok bizim. Sen hep yanımda ol istiyorum diyen ebemmiş gibi yeniden hayatıma girecek.

Yok ya! Hayatta olmaz.

Şimdi, hep birlikte hem eski çamların bardak olduğunu ve köprünün altından çok sular aktığını anlatacak hem de çalışma arkadaşı olarak belli bir mesafeden iletişimimizi sürdürebileceğimizi belirtecek bir cevap bulalım kızlar.

"Vejetaryenim ben."

Efe şok. Bakın cool bir şaşkınlıktan bahsetmiyorum. Ağzı açık kalmalı şok.

"Sen?"

"Hııı ben."

"Sen et yemeden yaşayamazsın ki."

Bak bak bak laflara bak! Et yemeden yaşayamazmışmışmışım. Çok biliyorsun sen! Yalnız harbiden çok biliyor bu adam. Hakikaten yaşayamam.

Et hele de sakatat bir kültüredür. Ben sakatat kadınıyım. Sen seversin sevmezsin bilmem beni ilgilendirmez.

Ben her ahval ve şeraitte yerim ve bunu da her fırsatta dile getiririm. Artık ne kadar çok dile getirdiysem sekiz senedir yüzünü görmediğim adam bana müthiş inanmamış şekilde bakıyor. Hadsiz! Bak meydan okuma modum açıldı yine. Ayağa kalkıp Efe'ye doğru bir adım attım. Yüzündeki halinden memnun gülümsemeye acayip gıcık olduğumdan bahsetmiş miydin?

"Bunlar ne kadar büyük cümleler Efe hocam. Yok et yemeden yaşayamazsın, yok soğanlı seversin, yok ne kadar daha kaçacaksın? Hayatınızın bir noktasında tanıdığınız insanlar sizden uzakta geçen zamanda kendilerini dondurup bıraktığınız gibi beklemiyor. Herkes ve her şey her zaman değişiyor."

Bir adım da o bana yaklaştı ve bir an bile duraklamadan cevap verdi.

"Evet, her şey gibi insan da değişir ama senin et özellikle de sakatat sevgin değişebilir bir şey değil."

Aramızda azalan mesafeyle birlikte tam ben cevap verecekken olmasını asla beklemediğim bir şey oldu.

"Onu ben alayım."

Hem Efe hem de ben aynı anda aramızdan uzattığı koluyla masadaki dürümü alan, bahaneyle de aramızdaki mesafeyi açan Alma'ya aynı şaşkınlıkla baktık.

"Nilüfer birkaç sene önce zehirlendiğinden beri et yemiyor, boşa gitmesin değil mi ama?"

Şaşkınlıkla ciğer şiş paketini açıp dürümü ısırın Alma'ya baktım. Alma'nın burada olmasına mı yoksa ciğer yemesine mi daha çok şaşırıyım inanın karar veremiyorum çünkü Alma sakatat sevmez. En fazla işkembe çorbası içer. O da ölümü öpmesi yönünde tehdit edersem.

Alma bütün pervasızlığıyla Efe'ye döndü.

"Senin ne işin var burada?"

Efe kendini toplayıp her zamanki ego zırhını kuşandı.

"Doktorum ben Alma. Hastanede olmamdan daha doğal bir şey var mı?"

Alma alaycı bir gülüşle Efe'yi baştan ayağa süzdü.

"Herhangi bir gece kulübünün locası senin için daha uygun gibi geldi çok pardon. Şu hayatta doktor olarak karşıma çıkacağını düşündüğüm son adam sensin de."

Güldüm. Alma haklıydı. Efe sırf hobi olsun diye üniversite sınavına girmiş, sırf merak ettiği için tıp okumuş bir adamdı. Okuldayken de doktorluk yapmayacağına çok emindi. Babasının işlerinin başına geçecekti. Ne olduğunu asla anlatmadığı işler...

"Dahiliye mi yazdın sen de?"

Evet sayın seyirciler, Alma burada bütün yazar becerisini kullanıp karşısındakini manipüle ederek konuyu istediği yere çekiyor. Yani laf sokacağı yere. Cerrah olduğunu bilmediğinden değil yani. Bana haber veren oydu. Çalışırken canı sıkıldığında birilerini staklamaya bayılır kendisi.

Bu manipölasyon işini aptal insanlara yapmaz. Enerjisini israf etmek istemiyormuş. Dişine göre birini bulduğuna emin olunca yapıyor genelde. Efe de tam o adam. Zeki bir piç.

"Cerrah oldum."

Alma şaşırmış ve biraz da takdir etmiş bir tavırla başını salladı. Sonra dönüp servis kapısının üstünde kocaman harflerle yazılı olan "Dahiliye Servisi" yazısına baktı.

"Burada ne işin var o zaman? Hem de mesai biteli saatler olmuşken. Bu meslek aşkı senin gönlü genişliğin için bile çok."

Efe hiç bozuntuya vermeden samimi diyebileceğim bir şekilde güldü.

"Nilü'ye yemek getirdim."

Alma anladığını belli eder bir şekilde güldü. Hafif histerik bir gülüş bile diyebilirim bu gülüşe. İşler iyiye gitmiyor.

"Yemeği sekiz sene önceki Nilü'ye getirince bugünkü Nilüfer aç kaldı haliyle. Kısmet. Neyse ki ben hazırlıklı geldim."

Bakın bu kadının ağzı çok iyi laf yapıyor. Sadece laf sokma pratiği olsun diye yazıyor gibi geliyor bana bazen. Efe tepkimi görmek için bana döndüğünde yüzümdeki "Alma vurdu gol oldu!" bakışını görünce öyle olsun der gibi başımı salladı.

Alma bana dönüp kocaman gülümsedi Alma. Bunun arkasından ne geleceğini gerçekten merak ediyorum.

"Azra'yla konuşuyorduk. Nöbete börek yapacağım keşke senin kekten de olsaydı dedi. Ben de kek yapıp geldim. Çayları koymuştur. Soğutmayalım. Efe beyler de siktirip gidebilir böylece."

Alma koluma girip beni servisin içindeki dinlenme odasına doğru sürüklerken Efe kapının önünde kaldı. Alma koridorun ortasında durup Efe'ye döndü. Dürümden bir lokma daha ısırdı.

"Yemek için sağ ol bu arada. İyi geldi."

Cevap beklemeden ilerlemeye devam ettik. Dinlenme odasına girer girmez ağzındaki lokmayı çöpe tükürüp kalan dürümü pakete koydu. O halini gören Azra sarılmak için yerinden kalkmasına rağmen vazgeçti. Meraklı bakışlarını üstümüze dikti.

"Ben ne kaçırıyorum?"

Cevabı ben verdim.

"Benim kaçırdığımı."

Hem Azra hem de ben bakışlarımızı ağzındaki ciğer tadından kurtulmak için suyla gargara yapan Alma'ya diktik. Alma bunu fark edince ne oluyor der gibi bir hareketle Azra'nın hazırladığı masaya geçti.

"Nereden çıktın sen?"

"Anamın..."

Tehditkar bakışlarımı görünce küfrünü tamamlayamadan sustu. Pes etmiş bir ifadeyle bana baktı. Açıklamada ısrarcıyım neyse ki.

"Alma... dün biz konuşurken toplantıdaydın. Geçen hafta konuştuğumuzda bugün için sevgilinle Barcelona'ya biletinizin olduğunu söyledin. Neden Katolonya'da değil

Van'dasın?"

"Dün toplantı çıkışı mal sevgilimi başka bir kadınla bastım. Sabaha karşı kendisine ait tüm eşyaları camdan fırlatmak suretiyle dışarı attım. Ama esas mesele bu değil. Yeni kitabın teslim tarihi öne çekildi. Bilin bakalım kim daha yazmaya başlamadı? Ben! Sonra Sabah Azra börek fotoğrafını yolladı. Kendimi yiyeceğime gidip börek yiyeyim dedim. Bir kek çırpıttım. Öğleyin kalkan uçakta yer bulamadığım için öğleden sonraki Diyarbakır uçağına bindim. Araba kiralayıp buraya geldim. Adı batasıca Efe'yi görünce sinirimi ondan çıkarayım dedim ama hastanede olduğumuz için verimli olmadı pek. Şimdi izninle çay içip karnımı doyurabilir miyim? Su ciğer tadını silmeye yetmiyor."

Nefessiz anlattı. Azra ve ben karşısında kalakaldık. Yuh gerçekten. 24 saatte neler oluyor...

Azra çay bardaklarını doldurup önümüze koyduğunda Alma sakince yemek yiyordu. Azra'nın meraklı bakışları Alma ve benim üstümde gidip gelirken sabrım kalmadı.

"Sor Azra."

"Şimdi Nilüfer hocam, Alma'nın geliş nedenini daha uzun ve detaylı şekilde konuşmamız gerektiği için az önceki bombardımanın küçük bir kısmını soracağım izninizle."

Azra'ya gönder gelsin bakışı atıp çayımdan koca bir yudum aldım.

"Alma Efe hocamı nereden tanıyor birinci sorum, ikincisi Efe hocam bu saatte neden bizim serviste? Üçüncüsü Efe hocamın adı neden batıyor? Dördüncüsü..."

Dayanamadım. Elimle durmasını işaret ettim.

"Bu muydu küçük detay dediğin Azra?"

Azra başıyla onaylarken ağzındaki böreği yutan Alma güldü.

"Azra'cığım bu konu benim aldatılma hikayemden daha uzun. Hatta upuzun bir mesele bu. Nereden baksan on yılı var, öyle diyeyim ben sana."

"NE!"

Azra'nın sesinin serviste yankılandığına yemin edebilirim ama kanıtlayamam.

"On sene ne demek hocam ya, küseceğim ama size. Biz bir haftadır Efe hocayı konuşurken siz sinsice kenarda durup bildiklerinizi bizden saklıyor muydunuz?"

Söz savunmanın.

"Öncelikle sayın hakim, bir haftadır konuşurken isim vermiyordunuz, yeni cerrah aşağı, yeni cerrah yukarı ilerledi konuşmalar. İkinci olarak okuldan tanıdığım biri sadece. Alma abartıyor."

Bu sırada Alma'ya bir dirsek attım. Alma da bana göz devirdi.

Azra inanmamış bakışlarla bana bakarken detay vermeden kurtulamayacağımı anladım.

"Son iki sene bizim okula geçti. Aynı sınıftaydık. Bir sene kadar muhabbetimiz vardı sonra görüşmedik hiç."

Azra haberin kokusunu almıştı bir kere durur mu?

"Neden?"

Göz devirme sırası bende. Ne demek istediğimi anlamış olacak ki Azra geri bastı.

"Kusura bakmayın hocam ben heyecanlandım öyle duyunca."

Gülümsedim.

"Duyduklarının dedikodu malzemesi olmadığını söylememe gerek var mı Azra?"

Azra içerlemiş gibi bana baktı.

"Kalbimi kırıyorsunuz hocam. Sizle ilgili bir dedikodunun içinde olduğumu ne zaman gördünüz? Aşk olsun."

Öyle olsun der gibi başımı salladım. Biz konuşurken sofranın yarısını bitirmiş olan Alma çoktan doymuş elinde çay bardağıyla hastanede dinlenme odasında değil de kahvehanede oturur gibi bacak bacak üstüne atmış bizi izliyordu. Onu görünce aklıma yiyemediğim ciğer şiş geldi.

"Sen de yarın önce bana hesap vereceksin! Sonra da ciğer ısmarlayacaksın. Mundar ettin mis gibi dürümü!"

Alma bana asker selamı verip çayını bitirdi. Evin anahtarını alıp çıkarken Efe'nin etrafta olup olmadığını kontrol etmeyi de ihmal etmedi.

Nöbetin z raporunu veriyorum, iki entübasyon, 16 konsültasyon, iki hasta yatışı, bir tane de perti çıkmış ben.

Herkese hayırlı günler, ben yatmaya gidiyorum. Bittim.

Bölüm 7

Sabah nöbet çıkışı devrildiğim yatağımdan on iki buçuğa doğru kalktım. Kendimi hala perişan hissetsem de günün kalanını yatarak geçirmek istemiyorum.

Alma ben sekiz buçukta eve geldiğimde daha uyumamıştı. Salonumu gelir gelmez talan etmiş, sehpa ayaklarını uzatmış ki bundan nefret ederim, kucağındaki bilgisayarın boş ekranına bakıyordu. İlahi bir gücün gelip onun yerine yazmasını beklediğini düşünüp hiç bulaşmadan odama girip yattım.

Evin sessizliğine bakılırsa uyumuş. Uyandırmak zulüm olacak ama uyanmak zorunda.

Salona girdiğimde sabah bıraktığım noktada kıvrılmış uyurken buldum Alma'yı. İnsan en azından uzanır uyur, oturur pozisyonda uyuyacak kadar ne yaşadın be kadın diye söylenerek odadaki dağınıklığı toplamaya başladım. Söylenmeye devam ederek temizliğe başladım. En azından süpürge sesine uyanır dedim ama yok, uyanamıyor.

Saat bir buçukta sabrım kalmadı ve kolundan tutup yere sürüdüm Alma'yı.

"Yuh artık canım! İnsan uyanır! Nöbetten geldim yorgun argın temizlik yaptım. Açım. Dertliyim. Uyan be kadın! Uyan!"

Gözlerini aralayıp yerden kalkmadan ellerim belimde tepesinde dikilen bana baktı boş gözlerle.

"Bela mısın sen ya?"

"Bana diyene bak! Sen haber vermeden kalk gel nöbetimi bas, evime çok ortalığı dağıt. Sonra da bana bela mısın de. Hangimiz belayız acaba? Kalk! Açım. Kahvaltı ısmarlayacaksın bana."

Yerde oturur pozisyona gelen Alma uyandığı için mutsuz ve huysuz dağınık saçlarını daha da karıştırdı.

"Misafirim ben. Misafire kahvaltı kilitlenmez."

Güldüm. Bakın buna sesli şekilde güldüm.

"Ben misafir çağırdığımı hatırlamıyorum ama buradasın. Gece ben evde değildim ama sen evdeydin. Nerenin misafirliği bu?"

Alma pes etmiş kalan son enerjisini de benimle harcamak istemediğine karar vermiş olacak ki yerden kalkıp çantasından kıyafetlerini alıp banyoya gitti. Ben çoktan hazır olduğum için koltuktaki yastıkları düzelterip biz yokken ev havalsın diye camları açtım. Havanın buz gibi olması evin havalandırılmayacağı anlamına gelmiyor. Zaten soğuk memleketlerdeki evlerin en güzel tarafı soğukla nasıl baş edeceklerini çözmüş olmaları bence.

Alma da hazırlanınca evden çıkıp Alma'nın kiralık arabasıyla yola çıkıyoruz. İstikamet dün dürümünü yiyemediğim ciğerci.

Dükkana girdiğimi gören garsonlar bizi kapıda karşılayıp hemen masayı hazırlamaya başlayınca Alma küçük çaplı bir şok yaşadı.

"Ben yokken sen her öğün burada mı yiyorsun?"

"Aslında o kadar değil. Nöbet sonrasında kahvaltıya geliyorum böyle. Bazen de akşam geliyorum. Arada da nöbete söylüyorum."

"İyi ki o kadar değilmiş be doktor."

Ne yapabilirim arkadaşlar, sadece ciğer değil, beyin söğüş de iyi burada.

"Doktor olduğumu öğrenince herkesin bir işi mutlaka düşüyor. İhtimam ondan."

Bariz mutsuz olan Alma kollarını kavuşturup oturdu masaya.

"Hayaller misler gibi Van kahvaltısı gerçekler ciğerci."

Gudubet şirin, başladı yine.

"Ben ciğer yiyeceğim sana da kavurmalı yumurta isteriz."

"Kavurmalı yumurta mı? Valla mı? Var mıdır ki?"

Güldüm. Ben isterim de olmaz mı ya demek yerine benden işaret bekleyen garsonla göz göze geldim ve siparişleri verdik. En son Alma'yı tavayı yememesi konusunda uyarıyordum.

Kan şekerimizi düzenlediğimize göre dün gece özet geçilen konuları masaya yatırma zamanı geldi.

"Dökül."

Son lokmayı yutmaya çalışan Alma bir an neyden bahsettiğimi anlamasa da hızlı kavradı, uğraştırmadı beni sağ olsun.

"Anlatacak fazla bir şey yok aslında. Dün toplantıdan sonra içmeye gidilecekti. Kitabın teslim tarihi erkene çekilince tadım kaçtı, ekiple gitmedim. Erkenden eve gidince çalıştığı şirketteki sekreter kızla bastım. Sonrası da şenlik ateşi işte."

Bakın bu erkek milletinden bir bok olmaz. Alma'nın bu Hakan malına yaptıklarını baba oğluna yapmaz. Bahsi geçen pezevenkle beş senedir beraberdi Alma. Çalışmaya başladığı ilk işin setinde tanıştılar. Hakan genç, yetenekli, gelecek vadeden bir görüntü yönetmeni. Çok aşık oldular. O sıra Alma'nın kitabı çok satanlar listesindeydi. Kitaptan iyi kazandı. İş bitince Hakan işsiz kaldı. O zaman Alma'nın evine yerleşti. Sonra bir daha gitmedi. Uzun süre Alma geçindirdi evi. Şikayetçi de değildi. Dedim ya aşıktı. Sonra Alma'nın yazdığı her şey iyi okundu, iyi izlendi. Kız haliyle iyi kazandı. Belirli bir popüleritesi oldu. Bu gerzek bunu da sindiremedi. Bir tripler bir şeyler. En sonunda bir arkadaşından rica etti, Hakan'a iş buldu Alma. Tabi onu da kırılmasının incinmesin diye el altından, Hakan'a çaktırmadan yaptı. Sonuç ortada. Çalıştığı yapım şirketindeki sekreter kızla Alma'nın evinde aldatmış arkadaşımı.

Geber Hakan.

"En çok ne koydu biliyor musun doktor? Onları öyle görünce... Zerre şaşırmadım. Kapıda durdum öylece. Şok falan değil. Böyle durdum ve baktım. Bu muymuş dedim. Sonra evdeki eşyalarını aşağı attım. Bir çay koydum. Oturdum içtim. Rahatladım biliyor musun?"

Hiçbir şey diyemedim. Diyecek bir şey yok çünkü. Sıkıca sarıldım Alma'ya. Hemen asabiyet modunu açtı.

"Ay abartma be. Ölüyorum demedim Hakan'a siktiri çektim dedim. Bir de bayıl istersen Feriha!"

Var ya bu kadın nankör. İki dakika duygusal destek olalım dedik hemen hır. Ona hır buna hır döne döne hır!

"İyi be, kes. Doyduysan hesabı öde de çıkalım. Bir sürü işimiz var daha!"

Alma'nın ne işi diye söylenmelerini duymazdan gelip arabaya sürükledim. Sipariş ettiğim gök mavisi arabam nihayet gelmiş. Günün geri kalanını arabanın ruhsat

işlemlerini halledip Alma'nın kiraladığı arabayı teslim ettikten sonra arabama isim arayarak geçirdik. Önerilere açtık.

Sonraki bir tam haftada ben her gün hastaneye gittim. Efe her öğle yemeğini birlikte yememiz için ısrar etti. Ben her ısrarı savuşturdum. Ozan'ın hastalarının yarısına da ben baktım. Alma mütemadiyen söylendi. Yeni romana başlayamadığı için yakındı. Teslim tarihini öne çeken editörüne sövdü. Ben hasta bakmaya devam ettim. Hastanedekilerin Efe dedikodularına maruz kaldım. Şimdiden personelin yarısı Efe'yle flört ettiğini iddia ediyor mesela. İnsanlar konuşurken Azra göz ucuyla beni kesiyor. Ben sadece gülümseyerek hikayeleri dinliyorum. Biliyorum ki Efe'nin kimseyle flört etmesine gerek yok. Duvar gibi dursa da etrafa flörtöz bir enerji yayar o. O yüzden bilemezsin gerçekten ilgi mi gösteriyor yoksa biraderi gibi mi davranıyor. İnsanın kafasını karıştırmak onun için bir çeşit ata sporu.

Böyle diyorum ama gerçekten flört ettiğinde yani bilinçli olarak, kararlı ve kendinden emin bir kadına, yani herhangi bir kadına ilgi gösterdiğinde insanın kafasında acabaya yer bırakmaz. Sadece ilgi gösterdiği kadına değil etraftaki herkese de çok net belli eder. Hayvani bir içgüdü bence bu. Alanın işaretlemek gibi. Gövde gösterisi. Bakın bu kadın benim. Gözü değenin gözünü oyarım. Tabi bu kadar sert değil. Her ne kadar dövüş sporlarıyla arası iyi olsa da, kas yapısı maşallah çek fotoğrafını koy anatomi dersi diye okut bir adam olsa da kimseyle kavgasını dövüşünü görmedim. O daha çok sinir harbi sever.

Öğle arasında hava almak için bahçeye çıktım. Hastanenin arkasındaki bankta oturdum kitap okuyordum. Dalmışım. Hava açık, pırıl pırıl bir kış güneşi aydınlatıyor her yeri. Ama bilen bilir kışın açık hava çok zalimdir. Ayaza keser. Tam öyle bir hava. Kazak üstüne hırka, hırka üstüne kaban giydim yine de üşüyorum. Eldivenin içindeki ellerimin morardığına eminim. O yüzden bakmıyorum. Mosmor görürsem içeri girmek zorunda hissederim kendimi ama benim hiç niyetim yok. Misler gibi sessizlikte kitabımı okuyorum. Omzumda hissettiğim ellerle olduğum yerde zıpladım. Kafamı çevirdim Efe. Elinde Bir atkıyla dikiliyor.

Atkıyı omzuma bırakıp gelip bankta yanıma oturdu. Atkıya baktım, birkaç kez onun boynunda gördüğüm kaşmir atkı bu. Atkısını boynuma sarıp iki ucunu özenle bağrımda birleştirdi. Düzeltmek için de elini üstüne koydu. Öylece kalakaldım karşısında. Kalbim hızlandı. Sakinleşmek için derin bir nefes alayım dedim daha beter oldu. Bu adamın bu parfümü sıkması yasaklanmalı. İnsanlık için değilse bile benim her hücrem için zararlı.

Zoraki kendimi toplayıp bankta yana kaydım. Atkıyı çıkarıp etrafı kontrol ettim gören biri var mı diye. Kimse yok gibiydi ama koca bahçe, belli mi olur? Atkısını uzatıp hemen çemkirme modumu açtım.

"Ne yapıyorsun sen?"

Dünyanın en doğal şeyini yapmış gibi bir pervasızlıkla cevapladı sorumu.

"Hava almaya çıktım, seni gördüm. Baktım şalın yok. Sen en çok boynundan üşürsün ya, üşüme dedim."

Kucağına bıraktığım atkıyı alıp tekrar boynuma doladı ama uçlarını bırakmadı bu sefer. Kendimi uzaklaştırmaya çalışarak sordum.

"Sen nereden hatırlıyorsun ki bunu bu kadar zaman sonra?"

Uzaklaşmama izin vermedi. Atkının uçlarından tutmayı bırakmadı. Gülümsedi. Her zamanki ukala, çapkın gülüşüyle değil. İnsanın içini ısıtan ve çok nadir görülen gülümsemesiyle gülümsedi.

"Ben sana dair hiçbir şeyi unutmam. Ne kadar zaman geçerse geçsin."

Gözlerimin içine baktı. Cevap veremedim. Cevap vermeyi geçtim gözümü kırpamadım. Nefes alıp almadığım şüpheli. Kalkıp gitti sonra. Başka tek kelime etmedi. İyi ki de etmedi. Benim bunu sindirmem bile zaman alacak çünkü. Kalakaldım bankta öylece.

Bilin bakalım sonra ne yaptım? Kaçtım! Gördüğüm yerde yolumu değiştirdim. Eğer yanında hastaneden başka biri varsa ortak bir selam verdim. Hasta danışmalarını Ozan'a yönlendirdim ve kaçtım. Başka ne yapabilirdim ki?

Cuma günü öğleden sonra mesaimin bitmesine on dakika kalmıştı. Son randevulu hastayı da yolladıktan sonra randevusuz hasta gelmemesi için dua ederek dakikaları sayarken polikliniğin kapısı çalındı. Dualarımın rabbime iletiminde bir sıkıntı olup olmadığını düşünürken seslendim.

"Gel!"

Ben sistem ekranını tekrar açarken hastanın gelip oturmasını bekledim ama oturan olmadı. Kafamı bilgisayardan kaldırıp kapattığı kapıya yaslanmış beni izleyen Efe'yi gördüm. Kollarını önünde kavuşturmuş yorgun bir gülümsemeyle beni izliyor.

Arkadaşım sen zaten kumral mavi gözlü bir adamsın neden üstüne lacivert forma giyip o maviş gözlerini bu kadar gözüme sokuyorsun ki? Tamam irade sahibi bir insanım da bu da yürek be!

"Görüşemiyoruz."

"Görüşmemiz mi gerekiyordu? Kons'unu mu kapatmadı yine Ozan?"

Tam ben sistemden konsültasyon bildirimlerini kontrol ederken geçip sandalyeye oturdu. Bacak bacak üstüne attı.

"Görüşmemiz için illa birinin ölüyor olması mı gerekiyor?"

Çok yoruyorsun be Efe. Çok ama bak. Öyle böyle değil. Her konuşmamızın aynı noktada düğümlenmesinden çok sıkıldım. Bilgisayarı kapatıp arkama yaslandım. Mesai bitti.

"Hastanede çalışan iki doktor olarak hastalar dışında ne için görüşmemizi öngörüyorsunuz Efe hocam?"

Kollarını masama dayayıp bana doğru eğildi.

"Sadece mesai arkadaşı mıyız biz?"

NE DEDİ O?

"Değil miyiz? Benim kaçırdığım başka bir ilişkilene şeklimiz mi var bizim?"

"Hiçbir şey değilsek okul arkadaşınız! Mecbur olduğun için verdiği bir baş selamından fazlasını hak ettiğimi düşünüyorum."

Bakın bana küçük küçük sinir yüklenmeye başladı. Bu adam benim sınırlarımı zorluyor. Okulda da severdi sınırlarımda dolaşmayı, küçük küçük geçmeyi. Yirmi iki yaşında belki kabul edebiliyordum ama otuz yaşından bildiriyorum, en nefret ettiğim şey sınırlarımın zorlanmasıdır.

"Bakın hocam..."

Kesti. Cümlemi daha en başında kesti. Ayağa kalktım. O da kalktı. Bana meydan okuyor.

"Hocam değil Nilü! Efe. Aynı hastanede çalıştığın meslektaşına değil sinirin, bana. Efe'ye! Öfkeni muhatabına doğru ilet!"

Sakin ol Nilüfer. Sakin ol kızım. Kapat gözlerini. Derin bir nefes al. Ona kadar say. Derin bir nefes daha al. Bu koku... Allah'ım sen beni neyle sınıyorsun? Ben sakinleşmeye çalışırken dibime kadar girmiş domuz!

"Gözümün içine bak, kızacaksan da bağıracaksan da BANA kız. BANA bağır. Doktorluğunun arkasına saklanma."

Tam ben kontrolümü kaybedip Efe'nin yakasına yapışıyordum ki odanın kapısı açıldı. Azra bir an kapıda donup kaldı bizi görünce.

"Ben... Çok pardon. Böldüm mü? Böldüm tabi. Yani konuşmanızı. Şeyi değil. Şey..."

Yerin dibine girdim. Beklemeyin gelesim yok.

"Ney Azra hemşirem? Ney? Hayırdır? Acil bir şey mi var?"

Azra dışarıda gören olup olmadığına bakıp aceleyle kapıyı kapattı. Efe konuşmamız yarım kaldığı için sinirlenmiş Azra'yı bakışlarıyla öldürmeye çalışırken Azra bombayı patlattı.

"Sizin nöbette ölen hasta vardı ya, babası bir haftadır her gün servise gelip gidip sizi soruyor. Başta acısına verdik ama bugün geldiğinde alkollü olduğu için çok saldırgandı. Kızımın güzelliğini kiskandı o kadın öldürdü kızımı diye bağırıp ortalığı dağıttı. Adam takmış sizi arıyor Nilüfer hocam."

Radyolarını yeni açan siz değerli dinleyenlerimiz için tekrarlayalım, günün şarkısı Azer Bülbül'den geliyor. Ödedim Ödedim Borcum Bitmedi!

Bölüm 8

Sürgündeki beşinci günümünden herkese kucak dolusu selamlar, sevgiler.

Canım Van ilimizin Başkale ilçesinin devlet hastanesinde aşırı sıradan bir gün. Hava kara kışa doğru ilerlerken kişisel sınırlarımı zorlayarak soğumaya devam ediyor. Buradaki ikinci kışım olacağı için geçen sene yaşadığım mağduriyeti bu yıl yaşamayacağımı umut ediyorum.

Senin Başkale'de ne işin var, Van merkezin suyu mu çıktı dediğinizi duyar gibiyim.

Cevap veriyorum; evet suyu çıktı. Hatta sel bastı. Ama bir tek beni.

Nöbetimin başında kaybettiğim hastanın babası bana takmış durumda. Az buz değil ama, iddialı takmış. Günde iki kere hastaneye gelip önüne gelene beni soruyor. Ölüm belgesinde benim imzam olduğu için adımı da biliyor. Bu sayede beni bir güzel CİMER'e şikayet etmiş. Şikayet içeriği de şu, "doktor kızımın güzelliğini kıskandığı için müdahaleyi eksik yaptı. Kızımı öldürdü." Ciddi ciddi bunu yazmış. Sonra beni başhekimlikten aradılar. CİMER şikayetleri direkt işleme alınıyor ve başhekim bizden savunma yazmamızı istiyor. Yine istediler. Baş hekim yardımcısına dedim ki ben bu suçlamaya karşı tam olarak nasıl bir savunma yazayım şimdi? Güldü adam. Ben de güldüm. Çünkü gülmeyip de ne yapalım deli saçması bu.

Neyse, bizim servis hemşireleri durumu başhekimliğe bildirmiş. Adam tedirgin etmiş tabi. Birkaç olay da çıkarmış küçük çaplı. Bizim hastane yönetimi de adam yakamdan düşene kadar beni doktor eksigi olan Başkale ilçe hastanesine görevlendirmeye karar verdi.

Rahatlamadım desem yalan olur.

Son tartışmamızdan sonra bizim Efe'yle karşılaşmamamız lazım. Adım gibi eminim Efe'nin o konuşmayı tam olarak bıraktığımız noktadan, fiziksel yakınlık olarak da, devam ettireceğine.

Kavga etmeyi sevmiyorum. Ses yükseltmeler, birbirine girmeler benlik değil hiç. Hele ki Efe o kadar yakınımnda öyle güzel kokarken.

Koku hafızası yasaklansın.

Efe'den şimdilik kurtuldum kurtulmasına ama Alma'dan maalesef ki kurtulamadım henüz. Hatta bu delirmiş hasta yakını yüzünden gidecek gibi de görünmüyor. Benimle buraya da geldi. Gün içinde kırk kere gelip gidiyor polikliniğe. İlk gün kapımın önünde nöbet tutmaya kalkıştı zor ikna ettim gitmesi için. Biraz sakinleşsin eve yollayacağım onu. Ev deyince yanlış anlaşılmasın, tabi ki İstanbul'a dönmesini beklemiyorum. Merkezdeki benim evime gitsin. Burada benimle hastanenin misafirhanesinde sürünmesine gerek yok. Aslında bu kadar endişelenmezdi ama davalık olduğumuz aşiretin evi buradaymış. Biraz fazla üst üste geldi hepimiz için. Efe için bile.

Onun gibi rahat ve her durumda sinir bozucu soğukkanlılığını koruyan bir adam bile panik oldu. Açıkçası bizim başhekimliğin beni uzaklaştırarak koruma çabasının arkasında da Efe'nin olduğundan şüpheleniyorum. Nasıl demeyin, Efe'nin elinin kolunun nereye uzanabileceğini kestirmek zordur.

Mesaim bitmek üzere. Alma sabah kirlileri götürüp yeni valiz getirmek için merkeze gitmişti. Gelmek üzeredir. Bir yemek yeriz sonra o misafirhaneye ben de nöbete. Buradaki arkadaşlara sordum, sakin geçiyormuş genelde. Acil bile yoğun olmazmış. Bakalım benim şansım ne gösterecek deyip sistemimi kapatırken polikliniğin kapısı çalındı. Saatile baktım, beşi on geçiyor. Mesaim bitti. Gelmeyen hasta da yok.

Benim girin dememi beklemeden açıldı kapı. Karşımda görmeyi en beklemediğim insanlardan biri kapıdan kafasını uzatmış bana bakıyor.

"Barış yüzbaşım?"

"Nilüfer hocam gelebilir miyim?"

"Gelin tabi, durmanız hata!"

Gel tabi yiğidim. Kimse gelmesin sen gel. En sevdiğim hastam. En gayriresmi hastam. En memleketimden insan manzaraları hastam. En kaslı, en dağ gibi hastam. Gel de gözümüz şenlensin aslanım Barış'ım.

Barış Yüzbaşıyla göreve ilk başladığım zaman rutin sağlık kontrollerinde tanıştık. Kendisi özel kuvvetlerde yüzbaşı. Sağlık raporu için geldiğinde lenf nodunda şişlik tespit ettik ama onun kısa süre içinde göreve gitmesi gerekiyordu. Rica etti, rapora işlemedim. Normalde yapmam ama onun da Egeli olduğunu görünce bir kanım ısındı. Gurbette köylüsünü görmüş yurdum insanına dönüştüm. Söz aldım, görevden döner dönmez detaylı kontrol yaptık. Ciddi bir durum olmasa da herhangi bir büyüme olup olmadığı konusunda birkaç ayda bir gelir, kayıt açmadan muayene olur. Aralarda denk geldiğimizde de çay kahve muhabbetimiz var. Ailemden gelen yiyecekleri onunla da

paylaşıyorum bazen. Sonuçta Van'da kavrulacak Ege otları, bal gibi yemiş bulmak kolay değil. İnsan özler. Ben özlüyorum şahsen.

"Neredesin sen yine kayboldun ortadan? Kontrolleri asmaman konusunda anlaşmıştık diye hatırlıyorum."

Doktor ciddiyetimi koruyamadığım az sayıda andan birindeyiz. Barış o kadar kırk yıllık arkadaşım gibi oldu ki kızarken bile gülüyorum. O da zaten küçük kardeşi doktor olmuş da bıdı bıdı ediyor gibi davranıyor. Muazzam yanlış bir doktor hasta ilişkisi. Neyse ki tek.

"Hakkımı yiyorsun, döner dönmez geldim kontrole. Merkezi aradım, sizin oraya geldi dediler. Ne işin var senin burada?"

Ciddileşti. Geçip odadaki koltuğa oturdu dev cüssesiyle. Adam biraz büyük olunca koltuk çocuk koltuğu gibi kalıyor. Komik oluyor. Ama o komik koltukta oturan adam gülmeyi bıraktığında istemsizce karşısında gülemiyor insan. Ben de ciddileştim.

"Bir hasta yakınıyla sıkıntı oldu."

"Yine mi?"

"Her gün olay yaşıyormuşum gibi konuşmasana. İlkinde acilde çıktı olay. Orada olmam tamamen tesadüftü. Bu sefer nöbette kaybetmişim bir hastanın babası. Kızının güzelliğini kıskanıp öldürmüşüm diye CİMER'e şikayet bile etmiş. Bela oldu başıma, gelip gidip duruyordu. Saldırgan da bir adammış. Başhekimlik de beni bir süre buraya yolladı işte."

Ciddiyetle dinledi Barış.

"Burada güvende olursun merak etme."

Bunu söylerken o kadar kendinden emindi ki korkmadım desem yalan olur.

"Ne yapacaksın kapıya inzibat mı dikeceksin?"

Kısa bir an düşünüp gülümsedi.

"Yok, aklımda daha az dikkat çekecek şeyler var."

Yok daha neler ama. İstersen timden birine zimmetle beni... diyemedim. Eşeğin aklına karpuz kabuğu sokmaya gerek yok.

"Çok sağ ol ama gerek yok. Kapımda bekleyen bir deliyle uğraşıyorum zaten."

Ben bu kadar olayın üstüne bunu söyleyince Barış haliyle yine hangi deli der gibi bana baktı. Ne bilsin Alma'nın istediğinde inatçı bir manyağa döndüğünü...

"İstanbul'dan ünlü yazar arkadaşım geldi. Olayı duyunca endişelendi. O da burada benimle. Merkezde kalmaya ikna edemedim. Güvenliğimden endişeliymiş."

Barış başıyla onayladı.

"Haklı olabilir. Hastaneye giren çıkan belli değil. Seni bizim karargahın misafirhanesine alalım. Hem arkadaşın rahat eder. Hem de benim aklım sende kalmamış olur."

İtiraz edecek oldum ama Barış konuyu kafasında kapatmış olacak ki kalkıp sedyeye geçti. Bu bana çok net bir konu tartışmaya kapalı, kalk da muayeneyi yap işaretiydi. Kalktım.

Oda çok büyük bir oda değil. Masam, koltuklar derken iyice küçük kalan bir yer. Sedyeye ve paravan zoraki sığıyor. O kadar zoraki sığıyor ki sedye koltuğa dayanıyor. Barış'ın dev olduğunu söyledim diye hatırlıyorum. Bu devin cüceler ülkesinde bir sedyeye sığmaya çalışmasını izlemek inanılmaz eğlenceli bir aktivite gerçekten. Neyse ki talimli.

Ben masadan kalkıp yanına gidene kadar çoktan tişörtünü çıkarmış, ben ordumuzun ustalık eseri olan vücudunu incelerken (İlk muayenesinde dilim tutulmuştu, o kadar ki yüzümde maske olmasa ne kadar rezil olacağımı düşünmek bile istemiyorum. Bir ömür dalga geçerdi benimle.) o sedyeye nasıl uzanırsa dışarıda kalan ayaklarıyla daha az eşyaya zarar vereceğini ölçüyordu.

"Boş ver, her şartta sığmayacaksın, uzan gitsin."

Mantıklı bulmuş olacak ki sedyeye uzanıp ayaklarını kapıya doğru uzattı. Haliyle bacakları sedyenin dışına taştı. Önce koltuk altındaki ve göğsündeki lenf noktalarını kontrol ettim. Şişlikler kaybolmuş gibiydi. Tecrübeli bir hasta olarak söyletmeden pantolonun düğmesini açıp hafif aşağı çekti. Yüce rabbimin özene bezene yarattığı, bazı erkek canlılarının da yaratılana saygıyla geliştirdiği o güzide kas çizgisi ortaya çıktı.

Bir kitapta, yanlış anlaşılmasın tıp kitabı değil roman, bu güzide adonislere kısaca vicdansız v'ler demişti yazar. Barış'ın adonislerine her bakışında yazarın ne kadar haklı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Acaba Efe'nin adonisleri de Barış'ınkiler kadar vicdansız mı?

Tövbe tövbe! Bana ne be Efe'nin adonislerinden!

Bir yandan bunları düşünürken bir yandan da kasıktaki lenf nodlarını kontrol ederken yüzüm ne kadar şekilden şekle girdiyse Barış meraklandı.

"Ne geçiyor senin aklından?"

Eyvah basıldık!

Yanlış anlaşılmasın Barış'a değil, Barış'la basıldık. Odanın kapısı dan diye açıldı ve içeri Alma girdi. Benim elim Barış'ın kasıklarında, Barış'ın üstü çıplak, son soru yüzünden yüzümde nasıl bir ifade var acaba benim şu an?

"Ayyy! Çok pardon! Çok pardon!"

Alma anında arkasını döndü.

"Çok özür diliyorum. Bana hastası yok dediler diye girdim ben. Yemek getirmiştım. Çok özür dilerim."

Alma hemen odadan çıktı ve ben kapıda dikilmiş elinde ciğer poşetiyle bana daha doğrusu bize bakan Efe'nin bakışlarıyla karşı karşıya kaldım.

Bölüm 9

Eğer iki saat önce bana kıskançlığın resmi nedir diye sorsanız size son sınıfta Efe'yi sevgilisiyle bir kafede sınıftan birkaç kişiyle birlikte gördüğüm anı söyledim. Nefesim kesilmişti onları görünce. Sevgilisi koluna girmiş başını omzuna yaslamıştı Efe'nin. Efe karşısındakilere bir şeyler anlatırken kızın diziyle oynuyordu.

Ne huzurlu bir fotoğraf.

Ben de yolun karşısındaki TUS dershanesinden dağınık topuzum ve okul tişörtümle çıkmış eve dönüyordum.

Onları görür görmez içimde kabaran denizi ne siz sorun ne ben anlatayım. O deniz beni yutacak sandım. Bir filmin içine düşmüş seyirci gibiydim. Umarım hiç kimse böyle bir şey yaşamaz. Böyle bir şey hissetmez. Canımı daha çok acıtan henüz hiçbir şey olmadı. Olmasın da zaten.

Yine de, iki saat önceden itibaren kıskançlığın resminde artık Efe var. Belli ki bir süre daha o olacak.

Ben Efe'nin suratına kapıyı kapattıktan sonra Barış'ın soru soran gözlerine aldırmadan muayenesini tamamladım. Muayene temiz çıktı. Son verdiği kan tahlilinin sonuçları da üç kişilik seviyede iyiydi. Ben ordunun askerlerine ne kadar iyi baktığına dair saçmalarken Barış daha fazla dayanamadı.

"Dökül."

Barış inanılmaz güleç bir adam. Çok iyi, çok şefkatli, çok düşünceli. Gerçek bir abi gibi sahiplendi beni. Kışla dışında hiç üniforma giymedikleri ve görevleri gereği saçlı sakallı gezdikleri için bazen asker olduğunu unutuyorum. Sadece haftalarca, bazen aylarca ortadan kaybolduğunda ve ben arayıp ulaşamadığımda hatırlıyorum asker olduğunu normalde.

Şimdi ben böyle güzel güzel anlattım ya bu adamı, hah, bana dökül derken asla o adam değil Barış. Tam tersi hatta. Sorguya giriyor mudur bilmem ama giriyorsa sorguladığı adamın pek şansı yok. Ya konuşursun bu adama ya da hiçbir şey yapmadan sadece bakışlarıyla kalp krizi geçirtip öldürür insanı. Bana başka ihtimal var gibi gelmedi hiç.

Saygılar yüzbaşım.

"İçeri dalan ayarsız Alma."

"Onu anladım. Diğerine geç."

Ben uzmanlık eğitimimi eski bir askeri hastanede yaptım. Eski, yeni, çok asker ağırladım. Çok asker gördüm. Tavırları, duruşları hep ilginç gelmiştir ama ilk kez askerliğiyle sivilliğini birbirinden bir düğmeyle ayıran birini görüyorum ve sivilliğini bu kadar sevdiğim birinin asker tarafını görmeyi reddediyorum.

"O dallama değil de."

Şey, ben birazcık olan biteni çıtlatmış olabilirim Barış'a. Birazcık. Ufacık.

"O."

"Sizin hastanenin yeni genel cerrahı."

Bir dakika ya, ben vermedim bu bilgiyi.

"Evet de sen nereden biliyorsun?"

Barış saniyesinde asker düğmesini kapatıp sivil geçiş yaptı. Beni duymazdan gelip gülümsedi. Gömleğini eline alıp odadan çıktı.

"Gıcık mısın sen? Cevap ver!"

Çoktan odadan çıkan Barış'ın peşinden çıktım söylenerek. Dışarıda beni koridordaki bankta suçlu bir çocuk gibi oturan Alma ve tam odamın kapısının karşısında elinde yemek paketiyle duvara yaslanmış dikilen Efe karşıladı.

An itibariyle kıskançlığın resmini Efe'nin, gülümseyerek bana bakan Barış'a olan bakışıyla değiştiriyorum.

Bizi gören Alma ayağa kalkıp yanımıza geldiğinde ben Barış'a söyleniyordum.

"Bu konu burada kapandı sanma. Alacak cevabım var."

Barış Efe'nin inadına yapar gibi yanağımdan bir makas aldı.

"Her zaman güzelim."

Efe'nin rengi kırmızıya dönerken Barış'a çok fenasın bakışımı attım. Kendisiyle gurur duydu. Alma'nın araya girmesiyle konu kapanmış oldu.

"Kusura bakma, içeride olduğunu bilsem asla..."

"Sorun değil. Bu arada, güvenlik meselesini ben devralıyorum. Sizin burada kalmanıza gerek yok."

Alma bir an Barış'ın sesindeki küçümseyici tınıya yükselecek gibi oldu ama Barış'ı şöyle bir süzünce büyüünü konuşturup hemen kavradı durumu. Geri bastı. Bu kadının gözlerinde x-ray cihazı var arkadaşlar.

"Misafirhane güvenli değil. Siz mi misafir edeceksiniz?"

Barış başıyla onayladı. Daha fazla uzatmadan bana döndü.

"Nöbet çıkışı araba yollarım seni alması için. Arkadaşın senin arabanla gitsin. Gidip gök mavisi araba almışsın. Sanki yeterince dikkat çekmiyorsun..."

Ben itiraz edemedim Barış bana sarılıp koridorda gözden kayboldu. O giderken Efe'nin yüzündeki kırmızılık mora dönüyordu. Kaynamış düdüklü tencereye benziyordu bu haliyle. Tam da bu benzetmeye yakışacak bir tıslamayla sordu sorusunu da.

"Kim bu dallama?"

Güldüm. Evet sesli güldüm. Evet yüzüne güldüm.

"Bu şehirde yanında kendimi en güvende hissettiğim insan. Ama asıl soru bu değil. Asıl soru senin burada ne işin olduğu."

Alma'ya döndüm hesap sormak için. Soruyu hemen anlayıp savunmaya geçti.

"Otoparkta karşılaştık. Benden önce gelmiş."

Efe elindeki paketi çarpar gibi elime tutuşturdu.

"Yemek getirmişt看."

Ne kadar yaratıcı Allah'ım. Bir de bu zeki bir örneği türünün... Erkekler bitmiş.

"Gerek yoktu. Hastane yemekhanesinin yemekleri güzel."

"İspanaklı börek."

Şerefsiz. Nasıl biliyor zayıf karnımı. Ciğer elinde patlayınca en hassas noktadan vurmuş beni. Ama hesap etmediği bir gerçek var, Alma. Alma ıspanaklı börek lafını duyar duymaz paketi elimden kapıp açtı. Neredeyse yarım kilo börek vardı pakette.

"Aslında ıspanaklı yapmıyorlardı. Özel siparişle yaptırdım."

Ya seni yerim... diyebilirdim ama demeyeceğim. Onun yerine bütün böreği gömmeden önce paketi Alma'nın elinden almam lazım.

Pis obur, mevzu ıspanaklı börek olunca gerisi teferruat oluyor.

"Alma'cığım, canım, yavaş ye, boğulacaksın. Hadi gel çay bulalım. Kuru kuru yeme. Hadi."

Alma fikrimi mantıklı bulmuş önden kantine doğru ilerlerken yan gözle Efe'ye baktım.

"Sana da bir kahve ısmarlayayım, o kadar yoldan gelmişsin zahmet etmişsin."

Koridorda ilerlerken bir an düşündüm. Başkale- Van Merkez arası 116 km. Yarım kilo börek getirmek için lüzumundan çok fazla bir mesafe.

"Gerçekten neden geldin sen o kadar yolu? Böreği bahane etme, inandırıcı olmaz."

Beklemediğim bir dürüstlikle cevap verdi.

"Seni merak ettim. Özledim. Görmek istedim. Gelirken de börek aldım. Bahane değil. Seni görmek için bahaneye ihtiyacım yok."

Eveet, hoş geldin Efe Matan. İşte benim kütüphanede tanıştığım arsız özgüvenli adam. Ama ben artık o kız değilim be Efe. Biraz da senin yüzünden o kız değilim.

Durdum. Hiç tereddüt etmeden gözlerine baktım. Eskiden gözlerine bakınca kalbim erir gibi olurdu. İsteddiği her şeyi yaptırabileceğini düşünür, korkardım. Gözlerimi kaçırırdım. Eskiden bakışları o kadar yoğun gelirdi ki sanki gömüleceğim topraklar Efe'nin gözleri gibi gelirdi. Sonra o beni yabancı topraklarda kimsesiz bıraktı. Artık korkmuyorum. Artık kaçmıyorum.

"Benden ne istiyorsun Efe?"

Bir adım yaklaştı yine. Hatırlatın denk geldiğim yerde şu parfüm şişesini çöpe atacağım.

"Benden kaçma istiyorum. Bana böyle bakma istiyorum. Beni dinle istiyorum Nilü. Beni dinle istiyorum."

Bir adım geri çekildim. Netim.

"Konuş. Dinliyorum."

Bakışları koridorun az ilerisinde bizi yargılayıcı bakışlarla izleyen Alma'ya kaydı.

"Yalnız. Mümkünse."

Başımınla onayladım. Alma bize son bir göz devirip böreklerle birlikte kantine giderken ben de Efe'yi gerisingeri polikliniğe götürdüm.

Odanın bereketine bak, kaslı adamlar geçidi bugün. Başkale Devlet Hastanesi kuruluşundan beri böyle göz şenliği görmedi.

Benim peşimden girip biraz önce benim yüzüne kapattığım kapıyı arkasından kapattı. Ben masama geçtim. Bir hasta öyküsü dinleyecek gibi kağıdımı kalemimi önüme aldım. Oysa kapının önünde dikilmiş biraz önce Barış'ın güç bela sığıdığı sedyeye bakıyordu.

"Kimdi o adam?"

Derin bir nefes aldım. Hayır, sinirlerimle oynamasına izin vermeyeceğim. Sükunetle çözeceğim.

"Cevap vermeye değil dinlemeye geldim Efe. Anlatacak bir şeyin yoksa..."

Masadan kalkıp kapıya giderken kolumdan tutup durdurdu. Gözlerime baktı. Yine çok yakın. Sabır...

"Gitme. Soru yok. Ben konuşacağım sen dinleyeceksin."

Gözüm kolumdaki eline gitti. Ne yapması gerektiğini anlamış gibi hemen bıraktı kolumu. Teslim oluyorum der gibi ellerini havaya kaldırıp iki adım geri gitti. Ben masama geçtim. O hastaların oturduğu koltuğa oturdu. Sessizce bana baktı bir süre.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum. O kadar çok istedim ki şu konuşmayı yapmayı. Kafamda evirip çevirip durdum."

"Baştan başla."

Derin bir nefes alıp konuşmaya başladı. Belli ki uzun bir konuşma olacak. Sekiz yıl sürmez umarım.

"Sekiz yıl önce... o zaman hayatımda olan kişi..."

Lafını kestim.

"Sevgilin."

Hayatımda olan kişiymiş! Sevgilim bile diyemiyor. Saygısız adam! Efe'ye bir eksi yazalım oradan.

"Sevgilim... Sevgilim demek garip geliyor. Bizim aramızda hiçbir zaman seninle olduğu gibi bir şey olmadı."

Bu adam benimle dalga geçiyor arkadaşlar.

"Bizim aramızda ne vardı ki?"

Yapma der gibi baktı. Biraz canını acıttım sanırım. Tüh. Çok üzüldüm.

"İsim vermediğin bir şey yok demektir. Bir şey ya da bir insan dünyaya geldiğinde isim verirsin. İsim vermeyi reddettiğin şeyin varlığını da reddetmiş olursun."

Karşı çıkmayacağını belli eden bir baş hareketiyle konuşmaya devam etti.

"Adı Eda'ydı. Babamın ortağının kızıydı. Bahsetmemişimdir sana, babam Şanlıurfalı benim."

Gerçekten bahsetmemişti. Ailesinden bahsetmeyi sevmezdi. Babasını bir kere soracak oldum, lafı değiştirdi. Ben de bir daha sormamıştım. Annesini de konuşmayı sevmezdi ama birkaç travmatik anne anısından bahsetmişti. Uzun süredir annesiyle görüşmüyordu. Annesi babasını terk ederken onu bırakıp ablasını alıp gitmişti. Sonra Efe de evden ayrılmış, liseden beri kendi evi varmış. Yalnız yaşıyordu. Sanki bebekliğinden sonra hep yalnız kalmış gibiydi.

"Babam Urfa'da bilinen bir ailenin oğlu. Varlıklı ve nüfuzlu bir ailesi var. bir o kadar da kalabalık."

Şaşkınlım.

"Aşiret olduğunuzu mu anlatmaya çalışıyorsun sen? Ne gelecek arkasından? Babam ailemiz için bu kızla evleneceksin dedi ben de evlendim mi diyeceksin?"

Gülümsedi.

"İşte bu yüzden aşiret dememiştim. Öyle bir şey değil bu. Benzer ama dizilerdeki gibi şey değil. Eda'nın ailesi de bizimkine benzer bir aile. Babalarımız beraber iş yapıyordu. Güven ilişkisi kurmak zor bir şey o dünyada. Bunu sağlamanın en kolay yolu da akraba olmak. Başka çarem yoktu."

Efe dikkatle yüzüme bakıp ne tepki vereceğimi anlamaya çalışırken tepkisiz durdum öyle. Gözümün önüne dersane çıkışı kafede gördüğüm manzara geldi. Eda olacak kız Efe'nin omzunda, Efe'nin eli kızın dizinde. Süleyman Çakır'ın ne güzel İstanbul be dediği yerdeyim tam olarak. İzmir İzmir olalı böyle mecburiyet görmedi.

"Devam et."

"Eda en başından beri onu sevmediğimi, hayatımda başkalarının olduğunu biliyordu. Hep tek gecelik ilişkiler, takılmalar falan. O zaman senin de kulağına gelmiştir."

Gelmişti tabi ama benim kulağıma değil önüme gelmişti. Sen de o tek geceliklerden biriymişsin gözünde belli ki denmişti bana. En yakın çevreme bile inandıramamıştım çapkınlıkları sağır sultan tarafından duyulan adamlarla yatmadığımı.

"Eda için önemsizdi onlar hep. Çünkü benim için önemsizdi. Biliyordu. O yüzden rahat bırakıyordu. Sonra bir gün okula gelmiş, bizi birlikte görmüş."

Durdu. Gözlerime baktı. Anla der gibiydi. Söylememe gerek yok, kolaylaştır biraz. Hiçbir şeyi kolaylaştırmaya niyetimin olmadığından bahsetmiş miydim?

"Beni senin yanında gördükten sonra büyük sıkıntı çıktı. Bir sürü kavga, bağırma, tehdit... Sonra okula daha sık gelip gitmeye başladı. İnsanlarla tanıştı. Ben sana denk gelmemesi için uğraştıkça daha da çok geldi. Sonra sen öğrendin..."

Sonrasını anlatmasına gerek yoktu. Eda hanım olabilecek en doğal kadın tepkisini vermiş, kendisine ait olanı korumuştı. Haklıydı. Bu hikayenin ikinci kadını bendim.

"Sen beni bıraktıktan sonra ben de bıraktım. Teslim oldum. Kapana kısılmıştım. Yapabileceğim bir şey yoktu. Akışa teslim oldum. Birileri hayatımın yönünü belirlerken ben de kafamı dağıtmak için ders çalıştım."

İçimden bir kahkaha attım. Demek ki benim sayemde doktor olmuş Efe beyler. Bir keresinde ona neden tıp okuduğun sormuştum çünkü doktorluk yapmak istemediğini söylemişti. İnsan denen makinanın sistemini merak ediyorum demişti. Merakından tıp yazdı, kafasını dağıtmak için TUS çalıştı, acaba neden cerrah oldu?

"Sonra?"

"Asistanlığımın ilk senesinde babamla Eda'nın babasının ortaklığı bitti, araları bozuldu. Haliyle bizim ilişkimiz de bitti. Azat edildim."

Doğru mu duydum ben? Beş sene önce ayrıldım diyor değil mi bu bana? Ben hayatta kimseye güvenemiyorken bu herif bana azat edildim diyor. Ben edilmedim ama onu ne yapacağız? Senin yarattığın yıkımdan ben azat edilmedim. Ben o yıkıntının altında kaldım, benim kalbim enkaz altında kaldı mal herif onu ne yapacağız?

Sinir yüklenmeyi geçti beynime vuruyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Ellerimi fark etmeden yumruk yapmışım sıkıyorum. Alma'nın öğrettiği öfke kontrol tekniğini uygulamanın tam zamanı. Öfke terapisinde öğrenmişti.

Nefes alıp verirken inip kalktığını hissetmek için elimi göğsüme koydum. Burnumdan yavaş bir şekilde ama alabildiğim kadar nefes aldım. Nefes alırken içimden dörde kadar saydım. Nefesimi içimden dörde kadar sayarak tuttum ve yine dörde kadar sayarak verdim. Sakinim.

Gözlerimi açtığımda Efe ne yaptığımı anlamaya çalışarak bana bakıyordu.

"Bu kadar mı?"

Tepki beklediği her halinden belli olan Efe şaşkınlıkla bana baktı. Kafası karışmıştı.

"Soracağın bir şey yoksa..."

"Var. Neden cerrah oldun?"

Gözlerime bakıp gülümsedi.

"Sen olmadın çünkü."

Şaşıрма sırası bende.

"Senin hayalindi. Senin dahiliye yazdığını öğrenince ben yazayım dedim. En azından hayalin bende dursun diye."

Kalp atışlarım hızlanıyor. İçimin bir tarafı her şeye rağmen sarıl şu adama diye bağırırken bir tarafım koşarak kaçmak istiyor. Normal mi bu?

Bence değil.

Sakin ol Nilüfer. Soğukkanlılığı bırakma. Sarıl hatta.

"Dinlememi istedin. Dinledim. Tamamsak, normal hayatımıza dönebiliriz bence Efe hocam."

Ayağa kalktım. Kapıya ilerlerken kapıyla arama girdi.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

"Ne söyleyeyim istersin?"

"Nilü..."

"Nilüfer! Efe hocam. Nilüfer."

"Böyle olmayalım diye anlattım bütün bunları sana. Nasıl hiçbir şey dinlememiş gibi Efe hocam deyip gidebilirsin ya?"

Histerik bir kahkaha attım. Adam sinirlerimi çok bozuyor.

"Ne olsun istiyorsun sen, onu söylesene direkt. Lafı kıvırmadan amacın ne onu söyle? Ne olsun? Ne yapayım? Ne duymak istiyorsun? Ben anlamıyorum çünkü."

"Seni istiyorum Nilüfer. Eski halimizi istiyorum. Bana eskisi gibi bak istiyorum. Benimle eskisi gibi sohbet et istiyorum. Bir şeyler anlat, yemek yaparken şarkı mırıldan, sinirlen, eskisi gibi gül istiyorum."

Kocaman elleriyle yüzümü iki yandan sıkıca tuttu. Alnını alnıma dayadı. Çaresiz bir sesle fısıldadı.

"Kokunu istiyorum. Sıcaklığını istiyorum. Nefesini istiyorum."

Birkaç saniye öylece durduk. Efe gözlerini kapatmış derin nefesler alırken ben sadece ona baktım. Gözünün kenarındaki ufak çizgileri gördüm. Hafif kirli sakalındaki beyazlara takıldı gözüm. Göz altlarının çöktüğünü fark ettim. Yaşlanmıştık.

Ellerinin arasından kurtulup bir adım geri çekildim. Öfkeli değilim, tepkili değilim, kırgın ya da suçluyor değilim şu an. Hatta anlıyor bile sayılabilirim onu. Ama onun anlamadığı bazı şeyler var. Kendimle ilgili, onun bana dolaylı olarak yaşattıklarıyla ilgili hiçbir şey anlatmadığım için onu suçlayamam ama sorun sadece benim anlatmadıklarım değil. Sorun bence çok daha temel bir yerde.

İkimiz de Dudu Peri değiliz. Ellerimizi kaldırıp zaman geri aksın deyip her şeyi sıfırlayamayız. Hayatın klavyelerdeki gibi silme tuşu yok maalesef. Yanlışlarımızı iki tuşla düzeltemiyoruz. Hayat bilgisayar gibi değil kalem kağıt gibi, eğer yanlış yaptıysan, karalamam gerekiyor. Eskiden daksiller vardı mesela. Kurşun kalemi silgiyle silsen bile izi kalır ya, hayat tam öyle işte. Bir şey yapıyorsun. Acısı geçiyor ama izi hep kalıyor. Kalmadı sansan da kalıyor.

"Hayat Lego değil ağa oğlu. Kafana göre söküp takamazsın. Yapıp bozamazsın. Parçaların yerlerini değiştirip oynayamazsın. Güvenmek öyle bir şey değil. Ben sana artık güvenemem. Eskisi gibi bakamam. Eskisi gibi gülemem. Ben senin yanında eskisi gibi duramam çünkü ben o insan değilim. Aradan seneler geçti. Sekiz senede sekiz bin şey yaşandı ikimizin hayatında da. Köprünün altından çok sular aktı. Geçti gitti. O tren kaçtı. Bir ihtimal vardı, o ihtimal öldü. Geçmiş olsun."

"Yapma..."

"Ben bir şey yapmıyorum Efe. Olan oldu. Önüne geçemedik ikimiz de. Sonra zaman geçti. Zaman geçti Efe. Sen Eda'dan ayrılalı beş sene geçmiş mesela. Neden o zaman değil de şimdi çıkıyorsun karşıma?"

Bunu söylerken biraz sinirlenmiş olabilirim.

"Karşına çıkacak yüzüm yoktu."

"Şimdi neden var?"

"Ne istediğimden eminim çünkü."

Evet Efe'ciğim, dünya zaten senin etrafında dönüyor. Hatta evrenin merkezi de sensin. Evet.

"Senin için üzüldüm çünkü ben de ne istemediğimi biliyorum. Güvenemeyeceğim bir adam istemiyorum. Anlatamayacağı zorunlulukları olan bir adam istemiyorum. Bencil bir adam istemiyorum. Eninde sonunda kalbimi kıracak bir adam istemiyorum."

Ellerimi tuttu. Parmak uçlarım yine mor. Söylememe gerek yoktur diye düşünüyorum artık.

"Söz veriyorum sana bunların hiçbirisi olmayacak."

"Sözlerine inanmayacağım bir adam da istemiyorum."

Yüzü sertleşti birden.

"Deminki dallama gibi birini mi istiyorsun?"

Gülümsedim. Gerçekten doğru bir tespit oldu bu. Evet, tam Barış gibi birini istiyorum. Mesleği ve abiliği dışında tabi. Yani Barış'ı istemiyorum. Barış gibi biri derken onu kastetmedim. Offf. Anladınız siz beni.

"Belki de evet."

"Hayır."

Bu kadar sinirlenmesini beklememiştim.

"Yok öyle bir şey. Ben varım. Beni isteyeceksin. Beni istemen için, bana güvenmen için, bana yeniden eskisi gibi bakman için ne gerekiyorsa yapacağım. O sırık da avucunu yalayacak."

Çok büyük iddialar bunlar.

Biz konuşurken odanın kapısı çalındı. Kapıyı çalan Alma başını kapıdan uzattı.

"Kavganızı bölmek gibi olmasın da acile birini getirmişler, kanama şüphesi varmış, seni arıyorlar."

Alma kapıyı kapatmadı. Ben sakince Efe'den uzaklaşıp aralık duran kapıyı açtım.

"Boşuna uğraşma. Bazı şeylerin telafisi yoktur."

Odadan çıktım. Arkamdan seslendiğini duydum.

"Sana söz, dediklerimin hepsini yapacağım Nilüfer. Söz!"

Arkamı dönüp baktım kısa bir an. Koridorda kendinden fazlasıyla emin, dağ gibi dikelmış bana bakıyordu. Alayla güldüm. Önüme dönüp ilerlemeye devam ettim.

Bölüm 10

Müthiş renkli bir nöbet geçirdim. Önce kanamalı bir hastaya müdahale edip merkeze sevk ettim. Sonra trafik kazası geldiği için acil ana baba gününe döndü. Birkaç ağır hasta olduğu için acil ekibi yetersiz kalınca müdahalelerine yardım ettim. İki araba çarpışmış, biri karşıdan gelen tırın altına girmiş. İki ölü, üç yaralı. Berbat bir tablo. Her yer birbirine girdi, ortalık kan gölü insanları hayatta tutmaya çalışırken sekreter gelip başhekim yardımcısının aradığını söyledi. Bu arada saat gecenin üçü, yanlış olmasın. Acildeki arkadaşlardan biri boşa çıkınca ben telefona gittim.

"Hocam sizden başka boşa kimse yok mu?"

"Hocam trafik kazası geldi, ortalık karışık. Nedir mesele?"

"After Parti il başkanının yakını gelmiş, çok bekletiliyoruz diye il sağlık müdürünü aratmış. Niye bekletiyorlar?"

Durdum. Şöyle bir müdahale odalarına baktım. Herkes kan ter içinde müdahalelere devam ediyordu. Üstümdeki nöbet kıyafetlerime baktım, ben bile kan içindeydim. Sonra dönüp bekleme kısmına baktım. Alma en köşede oturmuş kan görmemek için duvarı izliyordu. Diğer köşede de bir adam tek başına oturmuş, kibri hastane çatısına degecek mi ölçmeye çalışarak oturuyor.

"Hocam herkes müdahalede. Ben bile desteğe inmek zorunda kaldım. Bekleyen tek kişi var, onun da acillik bir işi yok gibi görünüyor."

"Ne diyorsam onu yapın Nilüfer hanım. Hemen ilgilenin, başımıza bela almayalım."

Telefonu kapattım. Acildekilere bir şey demeden bankodaki sekretere bekleyen adamın şikayetinin ne olduğunu sordum. Elini kestiğini söyledi. Görünürde bir şey yoktu ama.

Adamın yanına gidip kendimi tanıttım. Şikayetini sordum.

"Evde meyve soyarken elimi kestim. Pansumana geldim. Dikiş atılması lazım! Bu kadar saattir bekliyorum burada. Böyle sorumsuzluk olmaz! İşinizi yapın!"

Yaraya baktım, küçük bir kesik. Ben Allah'tan sabır dilerken adam ayağa kalkmış hala bana bağıırıyordu. Alma oturduğu yerden kalkıp yanımıza geldi. EYVAH!

"Beyefendi, halimizi siz de görüyorsunuz..."

"Bahane bulmayın doktor hanım, koca hastanede yok mu adam gibi bir doktor? Size mi kaldık illa ki?"

Alma sinirle adamın yakasına yapışmak için hamle yapınca önüne geçerek ortalığı sakinleştirmeye çalıştım.

"Acil müdahaleye ihtiyacınız olmadığı için öncelik ölmek üzere olan hastalarda beyefendi. İl sağlık müdürüne kadar arayacağınıza parmağınıza yara bandı yapıştırırsaydınız şimdiye kadar çoktan işiniz bitmiş olurdu."

"Siz karşısınızda kim var biliyor musunuz? Tetanos aşısına ihtiyacım var! Düzgünce pansuman yapıp saracaksınız. Sonra da aşımı yapacaksınız!"

"Neden ahırda mı yaşıyorsun?"

Alma'nın bu tonunu iyi bilirim. Retorik bir soru değil, gerçekten cevap bekliyor bunu sorarken. Olayın daha fazla büyümemesi için Alma'ya kenara geçmesini söyledim. Bakışlarıyla karşı çıksa da burası benim çöplüğüm sonuçta. Mecbur kabul etti. Gidip bir tetanos aşısıyla yara bandı aldım. Sekreter masasından aldığım kolonyayı adamın kesilmiş eline döktüm. Acıyla bağırdı.

"Ne yapıyorsun be!"

"Antiseptik. Yaranızı temizliyorum."

Adam hala bağırırken yarayı bantladım. Beni sinirlendirdiği için en büyük ve kalın iğneyi seçtiğim için zaten can yakacak olan tetanos aşısı daha da acıttı. Bunu kendisi istedi. İnkâr edemezsiniz.

Muhteşem geçen gecem nöbet çıkışı acile gelen iki sivil polis tarafından askeriye'nin misafirhanesine bırakılmamla son buldu. Barış ilçe emniyetten arkadaşlarına rica etmiş, bana gayrı resmi koruma tahsis edip yine gitmiş.

Nereye diye sormayacak kadar siz de biliyorsunuz artık bu işleri bence.

Polisleri gören Alma'nın içi nihayet rahat ettiği için arabamı ona verip merkeze yolladım. Bizim standardımız için bu kadar dip dibe olmak çok fazla. Gerçi ona arabayı vermek ne kadar akıllıca emin değilim. Kendisi araba bulunca normal yolda gidemeyen bir insan.

Alma Turizm iftiharla sunar. Her türlü dağa çıkılır, çukura girilir, çamura batılır. Garip bir şekilde düz yolda gitmekle ilgili sıkıntısı olduğunu düşünüyorum. Yine de verdim çünkü kafasını dağıtması gerekiyor. Araba kullanmak iyi gelir ona. Bir araba kullanmak, bir ütü yapmak bir de sarma sarmak. Düşünmesini kolaylaştırır. Şu an aldatılmayı hazmetmeye çalışırken bir yandan da yazması gereken bir kitap olduğunu düşünürsek... bakmayın siz onun hiç takmıyorum dediğine. Aldatılmak hiç kimsenin kolay hazmedebileceği bir şey değildir. Hele de senelerini verdiği biri tarafından aldatılmak.

Bugün de halimize şükrediyor ve uykuya dalıyoruz. Sonra densizin biri nöbet ertesiye beni arayıp uyandırıyor. Kim bu densiz diye söylenerek ekrana baktığımda tanımadığım bir numara görüyorum ve keyfim iyice kaçıyor. Eğer banka ya da reklam aramasıysa küfredirim, baştan uyarıyorum. Telefonu açıyorum.

"Günaydın. Gece olaylı geçmiş..."

Duyduğum sesle yerimden nasıl zıplayıp zaten kenarında uyuduğum yataktan nasıl düştüğümü anlatmak istemiyorum.

Efe.

"Ne olayı? Ne olmuş? Sen benim numaramı nereden buldun?"

Şu an suratında o meşhur gülümseme var, eminim. O gülümserken fırsattan istifade saate bakıyorum, bir olmuş.

"Hiç silmedim ki numaramı."

"Ben seninkini silmişim belli ki."

Sesim istediğimden ters, cümlem de beklediğimden atarlı oldu. Aferin kız Nilüfer!

"Bu yeni numaram. Yeni hayata her alanda yeni bir başlangıç iyi olur dedim."

"Sana yeni hayatında mutluluklar dilerim ama ben uyuyacağım müsaadenle."

Tam telefonu kapatıyordum ki kapatamadım.

"Nilü!"

Söyleyin şuna bana Nilü demesin. Anısı var.

"Hıııı?!"

"Akşam benimle yemek yesene."

"Olmaz."

"Yarın pazar kahvaltısı? Sen seversin..."

"Alma'ya söz verdim."

Yooo vermedim. Uyuyacağım.

"Pazartesi de ben nöbetçiyim. Salı?"

"Tasadüfe bak Salı da ben nöbetçiyim. Şimdi de uyuyacağım. Oldu, Kendine iyi bak. Selametle."

Telefonu kapatıp yatağın içinde bir yere fırlattım. Pazar kahvaltısıymış! Sen kimsin ben seninle kahvaltı yapacağım? Severmişim! Çok biliyorsun sen! Hayır severim de bundan sana ne? Bunu neden hatırlıyorsun? Gerçekten ciddi olabilir mi benimle ilgili hiçbir şeyi unutmamak konusunda? Lütfen olmasın çünkü ben unutmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Birlikte gittiğimiz kahvaltıları unuttum mesela. Her şey tepetaklak olana kadar İzmir yakınlarında gününbirlik gidilebilecek hemen her yere gittiğimizi, el ele gezdiğimiz sokakları, Efe'nin çiftliğinde at bindiğimizi, otobanda arabasını bana verip hız limitlerini zorlamamı keyifle izlemesini, küçük sahil kasabalarında yediğimiz dondurmaları, hepsini unuttum ben. Sonra bir gün batımında öpmesini... en çok bunu unuttum. Niye hatırlatıyor ki yine? Niye dürtüyor içimdeki narı? Nar lekesi çıkmaz. Çıkıyor.

Bunları düşünürken kaçan uykumu aramayı bırakıp kalktım. Adamın bir tane faydası yok. Yatağın içine fırlattığım telefonu bulup Alma'yı aramayı düşündüm ama vazgeçtim. Kızı yollayalı altı saat olmadan geri çağırarak halim yok. Barış gitmemiş olsa onunla sohbet ederdik. Dışarı çıksam yapacak bir şey yok. Misafirhanede kimseyi tanımıyorum. En iyisi yan dal sınavına çalışmak. Hazır sessiz, sakın ve güvenli bir yerdeyken biraz ders çalışayım. Sınava çok bir şey kalmadı. Sonsuza kadar genel dahiliye uzmanı olarak kalmaya niyetim yok.

Çalıştım. Yine Efe'den kaçmak için çalışıyorum.

TUS'a en çok onu düşünmemek için, canımın açışını unutabilmek çalışmıştım. Yan dal sınavına da içimde yeşertmeye çalıştığı bahar dalları yalancı bahara aldanıp yine

donmasınlar diye çalışıyorum. Akademik kariyerimi aşk acıma borçluyum, kimseye tavsiye etmiyorum sevgiler.

Salı gününe kadar kapımın iki yanında ve dışarıda hep yanımda duran polis arkadaşlarla mükemmel bir mesai günü yaşıyorduk. Bana göre günün bininci, numaratöre göre 128. hastayı çağırmadan önce telefonuma baktım. Hastanın randevu saatine on beş dakika var daha. Alma'ya sabahtan beri ulaşamıyordum ve mesaimin bitmesine bir saatten az kalmış durumda.

Sabah yakınlardaki tarihi bir kalıntıya gideceğini mesaj attığından beri sesi çıkmıyor. Normalde en az sekiz tane fotoğraf yollaması gerekirken hiç fotoğraf gelmedi. Hastayı çağırmadan bir arayıp kontrol etsem iyi olacak dedim ama telefonu kapalı. Umarım şarjın bitmemiştir de anlık çekmiyordur Alma, gittiğin dağ başında başına bir şey gelirse seni gebertirim çünkü. Bir de biliyorsun ben endişelenirim ulaşamazsam, panik olurum.

Ben telefonu kapatır kapatmaz da Efe aradı. Yine. Meşgule attım. Yine. Çok üstüme geliniyor bence.

Bir saattir çay içmediğim için gerildiğimi düşünüp çay almak için odadan çıkınca kapıda bekleyen hastalara hemen geleceğimi söyleyip mutfığa yöneldim. Benimle kapıdaki polislerden biri de kalkınca daha fazla dayanamadım. Yalnız kalmak istiyorum hem de hemen. Polis arkadaşı durdurup küçük bir yalanla savuşturmaya çalıştım.

"Lavaboya gideceğim. Çay alıp hemen geleceğim. Böyle çok dikkat çekiyor. Tuvalet de benimle gelmenize gerek yok."

Haklı buldu çok şükür. Barış nasıl tembihledi ne dedi bilmiyorum ama polis arkadaşlar işlerini aşırı ciddiye alıyor. Döndüğünde bu etkinin sırrını soracağım. Umarım üniforma demez. Onun için yapabileceğim bir şey yok çünkü.

Polisleri atlatıp yangın merdivenine çıktım. Nefes almam gerekiyor. Ne mutlu bana ki benim nefes almak için çıktığım yeri personel ve hasta yakınları sigara içmek için kullanıyor. İn kızım aşağı. Bahçede iki volta at. Nefes al, sonra dön hastanı al. Az kaldı. Diren.

Merdivenlerden inerken tekrar aradım Alma'yı, telefonu hala kapalı. Lütfen başını belaya sokmuş olma Alma! Lütfen. Lütfen. Tekrar ederek bahçede dolaşmaya başladım. Lütfen Alma. Lütfen.

Sonra bahçenin bir bankında oturan adamı gördüm. Sürülmeme neden olan hasta yakını. Hani şu kızının güzelliğini kıskanıp eksik müdahaleyle kızını öldürdüğümü

düşünen adam. Hastaneye gelip peşime düşen. Karşımda duruyor. Beni görünce yüzünün aydınlandığına yemin edebilirim. Ayağa kalkıp bana doğru yürümeye başladı. Elindeki bıçağı o zaman fark ettim. Aynı anda ben de geri dönüp yangın merdivenine koştum. Koşarken telefonum çaldı. Arayan Barış'tı. Hemen açtım ama soluk soluğaydım.

"Nilüfer ben Alma. Şarjım bitti. Merak etme diye..."

"Burada. Adam burada. Peşimde. Alma, o adam. Hasta yakını..."

Bir yandan yukarı koşarken telefonda Barış'ın sesini duydum. Oldukça sertti.

"Polisler nerede?"

"Yukarıda. Ben gizlice çıktım."

Bir an sessizlik oldu. Barış içinden küfrediyordu muhtemelen. Alma'nın sesini duydum.

"Arkana bakma, yukarı koş. Yardım iste birilerinden Nilüfer. Koş!"

"On beş dakikaya hastanedeyiz. Polislerin yanına git. Ulaşamıyorsan tuvalete gir. Kapıyı kilitle. Geliyorum."

Barış'ın sözleriyle telefon kapandı. Söz dinleyip arkama bakmadan koşup bizim katın kapısından içeri girdim. Ben koridorda yardım isteyip koşarken takılıp yere düştüm. Kalkıp koşmaya çalışırken birinin kolumdan yakaladığını hissettim. Koridorun diğer ucundaki polisler beni fark etmiş silahlarını çekerek bize doğru koşarken kolumdaki el beni kendisine çevirdi. Adamın gözlerinden nefret ve öfke akıyordu. Ben kurtulmaya çalışırken tekrar yere düştüm. Adamın elindeki bıçağı bana savurduğunu fark edince gözlerimi kapattım. Bekledim. Sadece bekledim.

Biraz değişiklik yapayım dedim, Nilü'cüğüme küçük bir mola verdim.

Birkaç bölümde bir Alma bölümü gelir belki. Siz okursanız, kendisi de isterse tabi.

Yorumlarınızı merakla bekliyorum. :)

Selam ben belalı civciv. Ya da siz kısaca Alma diyebilirsiniz.

En baştan bir yanlış anlaşılmayı düzeltmek isterim. Nilüfer'in iddiasının aksine ben belaya gitmiyorum, yolumda giderken bela beni buluyor. Tıpkı bu sabah bulduğu gibi...

Erken kalkabilen bir yapım olmadığı için uyumadığım bir gecenin sonunda Nilüfer'in arabasıyla küçük bir gezintiye çıkmaya karar verdiğimde saat sabaha karşı dört otuz sekizdi. Hakkâri yolu üstündeki Çavuştepe Antik Urartu Bölgesi'ne gidip gezeceğim sonra da Hoşap Kalesine çıkacağım. Akşama da Nilüfer'in yanına gideceğim ki yemeği beraber yiyelim. Yaptığım muazzam planın akabinde yola çıkmıştım ki editörüm Ezgi'den bir telefonla durmak zorunda kaldım. Biraz tanıyorsam uzun bir konuşma olacak çünkü hala tek kelime yazmadığım ama yakın bir zamanda teslim etmek zorunda olduğum bir kitabım var.

Dağlık bir geçitte bulduğum yan yola girdim ve arabadan çıktım. Telefon konuşmalarında hele ki uzun olanlarda volta atmadan konuşamayanlardanım.

Editörlere yazarı darlamanın daha hızlı yazmamızı sağladığını kim söylediye bok yemiş arkadaşlar. Kesin bilgi yayalım.

Ben henüz ne yazacağımı bilmediğim romanımı neden bir an önce bitirmem gerektiğini dinlerken girdiğim sapağa başka bir aracın daha girdiğini fark ettim. Arkamı döndüğümde karşımda iki askeri araç bulunca küçük çaplı bir yüreğime inmedi desem yalan olur. Kolluk kuvvetleriyle aramda geçen bazı tatsız anıları daha sonra anlatırım belki.

Lafları Ezgi'nin ağzına tıkıp telefonu kapattığımda askeri araçtan inen askerler güvenlik çemberi oluşturmuştu. Üniformasız ama hücum yelekli bir asker, muhtemelen komutanları da durmuş Nilüfer'in gök mavisi arabasını inceliyordu.

Biraz daha yaklaştığımda arabayı inceleyenin Barış olduğunu fark ettim. Sanmıyorum ki ordu envanterinde çok fazla göğre merdiven dayamış adam olsun.

"Alıcısın herhalde?"

Ben elim kargo pantolonumun cebinde, belime bağladığım gömleğimle en asi halimle dikilirken Barış nemrut bakışlarıyla bana döndü.

"Ne yapıyorsunuz burada?"

Gözü etraftaki tepelerdeydi.

"Sana ne?"

Terslenmeyi beklemediği açık bir şekilde bana baktı. Bir adım yaklaşıp tehditkar bir tonla konuştu.

"Burası İzmir otobanı değil küçük hanım! Kafanızın estiği yerde duramazsınız!"

Bak bak havalara bak! Ben de ona iki adım attım. Kendime dair çok önemli bir şey söyleyeceğim şimdi hazır mısınız?

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemezsin. Astın yok karşında!"

Tam bir şey demeye hazırlanıyordu ki askeri araca yaslanmış bizi izleyen ekipten büyük bir oooooo sesi yükseldi. Barış'ın dönüp attığı bakışla anında ses kesildi. İkinci askeri araçtan inen üniformalı bir üstegmen seslendi.

"Komutanım daha fazla bekleyemeyiz burada."

Barış başını salladı. Bana döndü.

"Yolculuk nereye?"

"Çavuştepe, sonra da Hoşap. Öyle etrafı gezeceğim biraz."

Etrafı gezeceğim kısmına kadar fena gitmiyorduk aslında. Orada bakışları biraz değişti. Süzen bir edayla bana baktı. Başını olumsuz anlamda salladı.

"Tek başına mı?"

"Sakıncası mı var?"

"Evet sakıncası var!"

Göz altlarına bakılırsa uykusuz, tavrına bakılırsa aksi ve nalet bir adam bu. Ben arabanın yanına giderken Barış üniformalı üsteğmenin yanına gitti. Üstündeki hücum yeleğini çıkarırken ben de aklından geçeni öğrenmiş oldum.

"Ben Alma hanımla gideceğim. Sen benimkileri al geç karargaha. Akşama kadar idare edin beni."

Tepkiyle seslendim.

"Ne münasebetle pardon?"

Barış bana ters bir bakış attı. Muhtemelen az önce askerleri de böyle bir bakışla susturdu. Kabul ediyorum kalp tekleten bir bakış ama ben emir eri değilim. Bana sökmez bunlar!

"Sana diyorum sana! Barış!"

Barış beni duymamaya devam ederken genç bir asker yanıma yaklaştı. Onun üstünde de üniforma yoktu.

"Komutanım karar verdikten sonrasında ilgilenmez. Naçizane önerim, enerjinizi boşa harcamayın."

Gülümsedim. Asker olunca illaki dağ ayısı olmaya gerek yokmuş belli ki. Gayet kibar örnekleri de bulunabiliyormuş.

"Öneriniz için teşekkür ederim... Adınız neydi pardon?"

"Mustafa."

"Teşekkür ederim Mustafa bey. Ben Alma."

"Beye gerek yok. Adınız ne değişikmiş. Elma gibi mi?"

En sevdiğim soru. Elma gibi mi yani? Almak fiili mi yoksa? Yok yok babası potansiyel damat adaylarını baştan uyarmış ahahahahah!

Biz konuşurken Barış yanımıza geldi. Mustafa'nın sorusunu benim yerime cevapladı.

"Senin tarih dersin eksik kalmış Mustafa, hatırlat gelince bir yükleme yapalım sakladığın enerjin boşa gitmesin."

Mustafa başıyla onaylayıp uzaklaşırken ben şaşkın kalakalmıştım. Adımın anlamını ben söylemeden bilen biriyle ilk defa karşılaşıyordum. Biraz şaşıracağım müsaadenizle.

"Biliyorsun..?"

Belimdeki gömleği babasının malı gibi çözerken cevapladı.

"Evet. Bir sen mi mitoloji biliyon?"

Vaktiyle lisede yine berbat bir anlam bilme denemesinden sonra Nilüfer'e demiştim ki adımın anlamını sormayan ilk adamla evleneceğim. Keşke demeseydim.

Barış belimden çözdüğü gömleği evirip çevirip bedenine baktı. Üstüne geçirip şoför kısmına geçti. Aha direksiyonu da kaptırdık. Mecbur geçtim yan koltuğa.

Barış hızlı bir manevrayla arabayı yola çevirirken eliyle arkadaşlarına selam verip ana yola çıktı. Güneşten gözü kısılinca yoldan gözünü ayırmadan elini uzatıp yakamdaki güneş gözlüğünü çıkardı.

"Planıma yamandığın yetmez gibi soydun soğana çevirdin be yüzbaşı!"

Gözlüğü takmadan dönüp bana baktı. Duyduğundan memnun olmamış gibi bir hali vardı.

"Nilüfer mi söyledi rütbemi?"

"Nilüfer sana dair konuşmuyor. Tek kelime etmedi."

"Nereden biliyorsun o zaman?"

Güldüm.

"Az önce bir üsteğmen sana komutanım dedi. Yani üsteğmen değilsin. Gerçi kıdemli üsteğmen olma ihtimalini de düşündüm ama yaşını hesaba katınca yüzbaşı olman daha olası geldi. Tepkinden doğru hesapladığımı anlıyorum."

Takdirle kıvrıldı dudakları. Dudakları. Yalnız adamda bir dudak var maşallah! Nilüfer'le ikimizin dudaklarını rabbim toplamış bir Barış'a vermiş.

"Başka?"

Hadi kızım yap şovunu!

"Özel kuvvetlerdensin. Namı diğer bordo bereliler."

Gözlüğün üstünden bana baktı. Tartar gibiydi.

"Bunu nereden çıkarmış olabilirsin?"

"Asker olduğunu daha hastanede görür görmez anlamamak için aptal olmak lazımdı. Barut kokusu şu an hala genzimi yakıyor. Belli ki operasyondan gelmişsin. Sağ sakal uzun, üstünde üniforma yok. Yani jandarma komando değilsin. JÖAK'la özel kuvvetler arasında kaldım aslında ama biraz önce arkadaşlarda özel kuvvetler brövesi görünce emin oldum."

Gözünü yoldan ayırmadan verdi tepkisini.

"YUH!"

Kısa bir sessizlikten sonra devam etti.

"Bir sivil için fazla bilgin var. Bröve falan..."

"Mesleki deformasyon."

"Yazarlar ne zamandır askeriye hakkında bu kadar şey biliyor?"

"Yazmanın yüzde yetmişi hayatında asla kullanman gerekmeyecek şeyleri bilmektir."

Takdirle başını salladı. Fırsatını bulmuşken şova devam.

"Bir de sağ kolundaki yara var tabi. O yaraya hastanede müdahale edilmediği çok belliydi."

"Üç saniye baktın, bu kadar detaylı görmüş olamazsın."

"Neyi görüp neyi görmediğimi bilemezsin."

"Genelde bilirim."

Hazır iletişim kanalı kuruldu merakımı gidersin biraz.

"Nerede oldu kolundaki?"

Cevap vermedi. Sakince gülümsemekle yetindi. Belli ki çıkarımlarla yetineceğim. Ses olsun diye radyoyu açacaktım ama elini uzatıp engel oldu. Elinden elektrik çarpınca elimi geri çektim.

"Kafam sesi kaldırmayacak. Açmasan olur mu?"

Başım la onayladım.

"Sen toprağa bassana biraz."

Neden söylediğimi anladığı belli bir tavırla cevap verdi.

"Benim elektriğimi toprak kaldırmayabilir."

"Birazını alsa da olur. Her dokunduğunu çarpıyorsan işin zor."

Kocaman bir kahkaha attı. Kabul ediyorum biraz imalı bir şekilde söyledim ama böyle insafsız gibi de gülmeye gerek yoktu. Yandan hınzır bir bakış atıp imalı bir gülümsemeyle bana baktı.

"Dokunduklarımın en az önem dediği şey böyle küçük çarpmalar oluyor."

Uuuu! Bakın buna görüp artırmak denir poker dilinde. İçimden inanılmaz şekilde alkışlayıp sensin reis sensin demek geçiyor ama yapmayacağım. Çünkü kör olası gözlerim aldığım cevap sonrası istemsizce Barış'ın iri gövdesinde geziniyor.

Çek kızım gözünü, getirme aklına kötü kötü şeyler. Tamam berbat bir ilişkin vardı. Tamam berbat bir adamla beraberdin ve o berbat adam seni aldattı. Tamam o berbat adamla epeydir sevişmemiştin zaten, ki sevişmelerinizin eksikliğini de hiç hissetmedin. Tamam adam iri, adam çekici, adam muhtemelen sert de ama cıı. Yasak bölge. No. Olmaz.

Ben susup önüme dönünce bana baktı. Gülümsedi.

"Söyle söyle, içinde kalmasın."

Hemen savunmaya geçtim tabi.

"Söyleyecek bir şey olsa söylerim. Niye susayım?"

Sakince cevapladı.

"Dudaklarımı birbirine bastırdın, belli ki bir şey söyleyeceksin, kendini susturuyorsun. Söyle."

Bakın ben yazarım. Benim işim yalan söylemek. Bu işte ustayım ben.

"Bu arsızlıkla Nilüfer seninle nasıl arkadaş oldu diye düşünüyordum."

Alaycı bir gülümsemeyle baktı.

"Müessesemizde insanına göre muamele esastır."

Hadi buyur! Ne demek şimdi bu?

"Sorun sende değil bende yani?"

"Nilüfer bana hep yüzbaşım der."

"Yani?"

"Yani o tüzel bir kişilikle sohbet ediyor. Sana gelince... sen doğrudan Barış'ı muhatap aldın. Bir de Nilüfer kibar kadın, senin gibi değil. Bence asıl soru benimle değil seninle nasıl arkadaş olduğu."

Bu adamın her şeye bir cevap vermesi canımı sıkıyor. Erkeklerin beynini kullanabilmesine alışık değilim. Hele ki askerler gibi hayatını emir komutaya bağlayıp beynini tamamen devreden bir gruba mensupsa...

"Nereden arkadaşsınız siz?"

"Liseden."

"Sence neden seninle arkadaş oldu?"

"Hatırlamıyoruz ikimiz de. Çok zaman geçti."

Anladığını belli eder bir tavırla başını salladı.

"Arkadaş değil akraba oldunuz yani artık."

"Bir çeşit."

Çavuştepe'ye gidene kadar yolun kalamında sessiz kaldık. Kazı alanının girişinde arabayı park edip arabadan indik. Bizim dışımızdan tek tük birileri vardı etrafta.

Turistik gezi için yanlış mevsim tercihi yapmıştım her zamanki gibi. Gerçi ben en çok bu mevsimde gezmeyi severim. Hem güneş sevmediğimden hem de insan.

Hayat mottom az insan çok huzur benim.

Çevredekilerin çoğu buranın yerlisi gibiydi. Bazıları yabancı olduğumuz için fazla dikkat kesilmişti bize.

Ben arabanın arka koltuğuna attığım ceketimi alırken Barış üstünde benim gömleğimle duruyordu.

"Üşümüyor musun sen?"

"Hayır."

Adamın içinde ateş yanıyor herhalde. Ben de öyle kolay üşüyen bir tip değilimdir de hava soğuk be adam! Kafamın içinde söylenirken Barış arabanın arkasından çıktı ve ben gömleğin kıvrılan arkasından görünen silahın kabzasını fark ettim. Açıktaydı.

Hızlıca yanına gidip Barış'ı arabanın kaputuna ittim. Barış ne yapıyorsun der gibi bana bakarken beline sarıldım.

Barış şaşkınlıkla fısıldadı.

"Çarpılmaya niyetlisin galiba?"

Salak.

Ben sarılınca kasılan vücudu kaslarını daha belirginleştirmekten başka bir işe yaramıyordu. Yuh ulan, böyle vücut mu olur?

No steroid şişkinliği yes alın teri.

Ellerimi çözmek için o da elini belini götürdü. Elimin hemen altında açıkta duran silahın kabzasına dokununca ne yapmaya çalıştığımı anladı ve elini çekti.

Sarıldığım belindeki silahın bir değil iki tane olduğunu fark ettim ve hemen gömleğin kıvrılan kısmını açıp dikkatle silahları örttüm. Ellerimi belinden çözüp kafamı kaldırdım. Yüzüne baktım.

"Çift silah taşıyacak kadar tedbirlisin ama örtmeyecek kadar tedbirsiz..."

Boynundaki künyenin zinciri de tişörtün dışındaydı. Ellerimi boynuna doladım. Zinciri düzeltirken gözlerine baktım.

"Sen bu kadar dikkatsizken üniformayla dolaşsan da olur aslında. Pek bir şey değişmez bence."

Zinciri de yok ettikten sonra geri çekilecektim ki bileğimden tutup kendisine çekti beni. Vücuduna çarptım resmen ki bir parantez açmak istiyorum, Barış'ın vücuda çarpmaya en yakın yaşadığım şey geçirdiğim bir trafik kazasıydı. Bir dolmuş önünden geçerken beni fark etmeyip ilerlemeye kalkışmıştı. Tam böyle hissetmiştim onda da. Parantezi kapattım.

Bu sefer Barış, ellerimi tutup arkaya götürdü ve belimde birleştirdi.

"Ne yapıyorsun? Tamam işte, düzelttim eksiklerini."

Etrafa bir göz atıp yüzüme yaklaştı iyice öyle cevapladı sorumu.

"Az önce kurduğun iki aptal aşık İstanbullu turistiz imajını pekiştiriyorum. Hikâyede devamlılık esastır, bilirsin. Gerçekten birlikte olsaydık benim elim armut toplamazdı."

Güldüm.

"Ona ne şüphe!"

Alnını alnıma yasladı. Ben kendimi kontrol edebilmek için kasılıp kalmışken dudaklarını yalayıp derin bir nefes alıp geri çekildi. Şakağıma küçük bir öpücük kondurdu. Ellerimi kurtarıp kendimi uzaklaştırdım hemen. Kokusu üstüme sinecek sonra neden barut koktuğunu Nilüfer'e, neden adamı aklımdan çıkaramadığımı da kendime açıkla açıklayabilirsen!

Ben arabanın arka koltuğundan fotoğraf makinamı alırken Barış kendi kendine söylendi.

"Her gittiğin yerde bu kadar turist misindir?"

"Her operasyon dönüşünde libidon bu kadar yüksek midir?"

Atarlı bir tavırla önden yürüyüp kazı alanına girerken Barış'ın arkamdan söylendiğine emin gibiydim. Dönüp bakınca yanıldığımı gördüm. Durmuş sakalını karıştırıp gülümsüyordu.

Senin mermilerin varsa benin de kelimelerim var efendi!

Kalıntılara doğru adımlarımı hızlandırdım. Gezerken telefonda da bulunsun diye videolar çektim. Gelen mesajları cevapladım. Editörümle tartıştım. Selfiler çektim. Tabi ki Barış'ı hiç çekmedim. İstemediği için değil, yeltenmedim bile. Telefonum şarjının azaldığı bilgisini verince cebime attım.

Çavuştepe'yi gezip bitirdikten sonra arabaya girerken büyülenmiş gibiydim. Bu coğrafya gördüğüm her yeni yerinde beni kendisine daha da aşık ediyor. İnsan uzaktan bakınca boz dağlar tepeler gibi düşünüyor ama değil. Ruhu var buranın. Geçmişten günümüze taşıdığı bir hikâye, o hikâyede güçlü bir his var. Boşa değil binlerce yıldır vazgeçmeyişimiz.

Karnım acıktı. Hoşap'a gitmeden bir şeyler atıştıralım diye hazırladıklarımı çıkardım arabadan. Kazı alanının girişindeki banklardan birine oturduk. Barış yaptığım paketleri açarken ben de termostan bardağa dolduruyordum. Sadece kendime bardak aldığım için ona termosun kapağında verdim çayı. Çaydan bir yudum alıp etrafa göz attı. Geldiğimizde dikkatle bize bakan adam hala olduğu yerde oturmuş bizi izliyordu.

"Yeni roman ne zaman çıkacak?"

Ah be reis, yarama bastın. Bütün keyfim hayat motivasyonum içime kaçtı şu an.

"Muhtemelen çıkamayacak. En geç iki ay içinde teslim etmem gereken taslağın bir cümlesi bile yazılı değil. Hatta şöyle söyleyeyim. Bir fikir bile yok."

Merakla bana baktı.

"Ne kadar sürede yazıyorsun normalde?"

Biraz düşündüm. Sorunun net bir cevabı yok çünkü.

"Değişiyor. Yani bazen bazı hikayeler seneler sürerken bazen de oturup ilk taslağı bir, bir buçuk haftada hazırlayabiliyorum."

"O zaman çok vaktin var daha."

Güldüm.

"Bu hesap ne yazacağımı bildiğim durumlarda geçerli. İşin zor kısmı yazmak değil ne yazacağını bulmak. O da biraz şans işi."

"Daha öncekileri nasıl bulmuştun? Ben Kırmızı Kaplı Defter serisini çok beğenmiştim."

NE?! Benim üç kitaplık serimi mi okumuş o? Bir de beğenmiş mi? Nasıl yani?

Ben kendi kendime içimde tepkiler verirken Barış yüzümdeki değişimlere güldü.

"Noldu? Demin öpünce kızarmadın, ne dedim şimdi ben kıpkırmızı olacağın?"

"Sen, benim kitaplarımı mı okudun?"

Başıyla onayladı.

"Ben ve birkaç bin insan. Yanlış hatırlamıyorsam iki ay çok satanlarda kaldı ilk kitabın."

"Sen ciddi misin? Ne zaman okudun? İlk kitap çıktığında Nilüfer burada değildi? O mu okuttu?"

Şaşkın bakışlarla panik haldeki bana bakıyordu.

"Kendi özgür irademle gittiğim bir kitapçıdan, kendi özgür irademle seçip raftan aldım. İlk sayfasını okuduktan sonra kendi özgür irademle satın alıp kendi özgür irademle bitirdim. Sonraki kitapları da yine kendi özgür irademle takip edip aldım. Yazarının Nilüfer'in arkadaşı olduğunu son kitabını daha çıkmadan Nilüfer'in masasında görünce öğrendim."

Allah'ım utancımdan kaçacağım birazdan. Çok az kaldı.

"Sen ilk defa mı bir okuyucunla karşılaşıyorsun?"

"Hayır ama ilk defa yazar olarak tanışmadığım birinin okuyucum olduğunu öğreniyorum. Alışık olduğum bir şey değil."

"Tamam, söylemedim farz et."

"Öyle olmuyor işte o."

Güldü. Kocaman güldü. Gamzesi varmış hiç demiyorsunuz. Gerçi ona gamze demek biraz ayıp, meteor çukuru da olabilir o.

Atıştırmalıkları toplayıp ayağa kalktı. Elimden tutup beni de kaldırdı. Bir kolunu boynuma dolayıp bizi izleyen adama selam verdi. Sonra bir anda aklına gelmiş gibi boynumda asılı duran fotoğraf makinasını aldı. Adamın yanına gitti.

"Selamın aleyküm amca. Biz sevgilimle gezmeye geldik, tarihi yerlerin fotoğraflarını çekiyoruz da, ifadeniz çok etkileyici geldi. Sizin de bir fotoğrafınızı çekebilir miyim?"

Adam önce ne diyeceğini bilemedi. Tereddütlüydü. Ben merakla ne yaptığını izlerken Barış ısrarını sürdürdü.

"İsterseniz size de bir kopyasını yollarım. Hep burada mı oluyorsunuz siz? Nereye göndereyim?"

"Yok, ben arada gelirim buraya. Neyse çek bakalım. Sen yolla güvenlikten alırım ben."

Barış memnuniyetle başını salladı. Adam nasıl poz vereceğini sordu. Barış adamı yönlendirdi. Birkaç kare fotoğraf çekip adama teşekkür ettikten sonra yanıma geldi. Ne oluyor der gibi bir mimik yaptım, görmezden geldi. Arabanın anahtarını uzattı.

"Kullanmak ister misin?"

"İsterdim ama yirmi saattir uyanığım."

Barış başıyla onayladı. Arabaya bindik. Ana yola çıkarken Barış fotoğraf makinasını kucağıma bıraktı.

"Bilgisayarın yanında mı?"

Kendinden emin bir gülümsemeyle yanıtladım.

"Her zaman."

Niyetini anlamıştım. Arabanın arka koltuğuna uzanıp bilgisayarımın olduğu çantaya yetismeye çalışırken biraz uğraşmam gerekti. Sıyrılan kazaktan belimin açıldığını hissettim ama bilgisayarı çantadan çıkarmaya çalıştığım için çok da umursamadım. Benim yerime Barış'ın direksiyondan ayrılan eli kazağını düzeltti. Tenime değdiği an elektrik çarptı. Hemen elini çekti. Ben de bilgisayarı alıp önüme döndüm. Bütün dikkati yoldaydı. Bilgisayarı açıp fotoğraf makinasının hafıza kartını bilgisayarıma bağladım. Barış'ın çektiği fotoğrafları ayrı bir klasör yapıp kaydettim.

"Ne yapayım şimdi bunu?"

"Benim telefona aktar."

Telefonunu da kucağıma bıraktı. Şifresini söylesin diye bekledim.

"Şifre yok. Aç işte."

Yok daha neler! Bu zamanda şifresiz telefon kullanmak mı var ya? Nerede yaşıyor bu adam? Düşüncelerimi okumuş gibi cevap verdi.

"Her şifre kırılır. Bir şeyin görülmesini istemiyorsan en iyisi o şeyi saklamamaktır."

Telefonu açtığımda ne demek istediğini anladım. Ben telefonumu satın aldıktan bir saat sonra bundan daha fazla şey vardı içinde. Mesaj yok, sosyal medya yok, fotoğraf yok, müzik yok, iki üç numara o kadar. Arama geçmişi de boş.

Neyse bana ne canım deyip fotoğrafları Barış'ın telefonuna aktardım. Telefonu uzattım. Almadı.

"Mail olarak 05-10051-837 @ mymail.com a yolla. Tekrar etmemi ister misin?"

Gerek yoktu. Çoktan yazmış yollamıştım. Mailin gittiğini belli eden bir ses gelince telefonu geri verdim.

"Hafızan iyiymiş."

Başımla onayladım.

Karnım doymuştu. İdare edecek kadar çay da içmiştim. Tek eksiğim uykuydu şu an. Başımı cama yasladım. Gözlerim kapanıyordu.

Gözümü açtığımda Barış'ın omzunda daha doğrusu kolunda yatıyordum ve arabanın saati bir saattir uyuduğumu iddia ediyordu. Çavuştepe'yle Hoşap'ın arasının yarım saat olduğunu da söylemeden edemeyeceğim. Yarım saattir kalenin önünde park halindeki arabada Barış'ın omzunda uyuyormuşum ben. Barış'sa beni uyandırmak yerine kolunu rahat edeceğim bir pozisyona getirmiş rahat etmemi sağlamış. Kalkıp hemen toparladım kendimi.

"Neden uyandırmadın?"

"Çünkü dönüş yolunda sen arabayı kullanacaksın ben uyuyacağım. Yaklaşık iki gündür yarım saat uykuyla duruyorum."

Lütfen biri Barış'ın benimle dalga geçtiğini söylesin. İki günde yarım saat ne be! Yirmi saattir uyanığım diye bayıldım ben az önce. Bu halde bir de beni mi gezdiriyor bu adam?

"Manyak mısın sen? Gidip yatıp uyusana ne geziyon benle?"

"Hıııı manyağım. Başka soru?"

Sabır Allah'ım!

Kaleden manzara çok güzeldi. Dağlar tepeler, köyler, düzlükler, arazideki otlayan hayvanlar... alabildiğine sapsarı arazi. Manzarayı çektim bol bol. Nilüfer'e de göndereyim dedim, telefonumu çıkardığımda şarjımın bittiğini fark ettim. Arabada şarj ederim deyip tekrar cebime attım. İleride görünen dereye ilişti gözüm. Beynim hemen yeni bir rota oluşturdu. Kaleden indim.

Barış'ın karşı çıkmalarını duymazdan gelerek dereye doğru sürdüm arabayı. Kararım kesin, o dereye ayağımı sokacağım. Bu adamın ayaklarını da toprağa bastıracağım. Aramızdaki elektrik fazla çarpıcı. Azalması gerekiyor bence.

Dere kenarına gittiğimizde hemen ayakkabılarımı çıkarıp pantolonun paçalarını topladım. Sekerek geçip kenara oturdum ve ayaklarımı buz gibi suya soktum. Buyurgan bir tavırla Barış'a da seslendim.

"O ayaklarını bas şu toprağa, sok şu suya. Hem ayıl hem de beni çarpmaktan vazgeç."

Söylediğimi yapıp yanıma otururken makul bir soru sordu.

"İşe yarayacağına emin misin?"

"Denemeye değer."

"Dokunacağım mesafede olmazsan çarpılmazsın."

Omzuma değen omzuna baktım. Gelip dibime oturmuşsun be adam, mesafe falan ne anlatıyon Allah aşkına?

Ben yana kayıp araya biraz mesafe koyunca güldü. Takdirle başını salladı. Sonra ben biraz daha fazla suyun içine girmek istedim. Barış'ın bacağından destek alıp kalktım. Suyun içine doğru ilerlemek istediğimi anladı.

"Otur şimdi kayıp düşeceksin."

Kendimden eminim.

"Düşmemin mantıklı olduğu hiçbir yerde düşmedim ben."

Suyun içine düşmedim. Biraz daha derin kısma ilerledim. Su bacaklarımı uyuşturuyordu artık. Çıkmak için kenara ilerledim. Barış toparlanmış arabaya yaslanmış beni izliyordu. Suyun içinden çıktım tam kuru kısma ilerliyordum ki ayağımı burktum düştüm.

Ben sakarların kraliçesiyim.

Düştüğüm yere oturdum. Acıyan bileğimi kucakladım. Şişeceğine ve kanadığına emin olduğum dizimi ovalarken Barış yanıma geldi.

"Hani düşmezdin?"

"Düşmem demedim. Mantıklı bir yerde düşmem dedim. Suda düşmedim. Kuru yerde ayağımı burkup düştüm. Tam bana yakışır bir hareket yani."

Bir yandan gülerken bir yandan da çok canım acıyordu. Bileğim şimdiden şişiyordu. Barış beni ayağa kaldırdı. Burktuğum bileğimin üstüne basamıyordum. Popomun altından tek koluyla kavrayıp kaldırdı.

Bakın ben obez değilim ama elli kilo da değilim. Bir yetmiş yedi boyum var, yetmiş kiloyum ben. Kocamanım yani. Herhangi birinin tek koluyla kaldırabileceği biri değilim. Üstelik bu gurur duyduğum bir özelliğimdir. Ancak tam şu anda Barış'ın kolunda dereye geri götürülürken bütün karizmam yerle bir olmuş durumda.

Barış çamaşır yıkayan eski zaman teyzeleri gibi dereye sokup çıkardı beni. Suyun soğuğu ayağıma iyi gelecekmiş. Sonra tekrar aynı şekilde kucağına alıp arabaya götürdü. Neyse ki kendimi tanıyan bir insan olduğum için arabanın arkasındaki sırt çantamda bandaj her zaman bulunur. Ortopedi uzmanları bu bandajı benim kadar sık sarmıyorlar. Bendeki öyle bir sakarlık.

Ben bileğimi sarınca pantolonun kan lekesi olan dizini fark eden Barış ben arabanın koltuğunda otururken önümde diz çöktü ve pantolonun paçasını sıyırdı. Tam tahmin. Şimdiden şişmiş, morarmış ve kanamış. Allah'ım kanamış. Bakma kızım. Bakma.

Size bir bilgi; aynı dizinizin üstüne birden fazla kez düşerseniz diz bir noktadan sonra en küçük darbeye bile feci tepki veriyor. Hassaslaşması yüzünden normalde belli bile olmayacak darbeler üçle beşle çarpılıyor. Bir bilgi daha, beni kan tutuyor.

Barış torpidodaki ilk yardım çantasından çıkardığı malzemelerle yarayı temizleyip yara bandıyla yapıştırdı. Cüssesinden beklenmeyecek şekilde şefkatli olduğunu söylememde yarar var. Ayrıca dokununca çarpmadı. Ayağını toprağa basmasının iyi geleceğini söylemiştim.

Böylelikle arabayı benim kullanma ihtimalim kalmadı. Yine yan koltuğa kuruldum. Yola çıkmadan önce aklıma kapanan telefonum geldi. Arka koltuğa uzanıp çantamı almak için hamle yaptım. Hem dizimi koruyup hem de dönüp arkadan çanta almaya çalışmak biraz çaba ve akrobasi gerektiriyor. Bu akrobasi sırasında Barış'a biraz fazla yaklaşmışım ki yine çarpıldım.

Sıkıldım ben bu çarpılma işinden en iyisi ben çarpayım diye düşünüp Barış'ı yakasından tuttum. Kendime doğru çektim. Ne olduğunu anlayamadan dudaklarına yapışmıştım. Tek hamlelik sert bir öpücükle geri çekilip yakasını bıraktım. Arkadan çantamı alıp önüme döndüm.

"Ne yapıyorsun sen?"

Mantıklı bir soru.

"Gerilimi bitiriyorum."

İnanamaz gibi baktı yüzüme. Daha çok dudaklarıma.

"Bitti mi şimdi gerilim?"

Bitmedi mi? Bitti gibi bence.

"Bitmedi mi?"

Güldü. Sesli güldü. Bu sefer ne olduğunu anlamama sırası bendeydi. Çenemden tutup beni öptüğünde dünyam şaştı. Kendisi benim kadar insafı olmadığı için tek hamlede öpüp bırakmaktan ziyade öpülmedik zerre bırakmadı. Önce dudaklarım, sonra dilim, sonra damağım derken tarumar oldum. Çenemdeki eli boynuma inerken diğer eliyle de belime sarıldı. Kazağın altındaki çıplak tenime değdiği an beynim karıncalandı.

Ben de boş durmadım tabi, doladım kollarımı boynuna. Bir elim ensesinde, saçlarında gezinirken diğer elim sakallarındaydı.

Ne kadar zaman öpüştüğümüzü bilmiyorum. En son nefesim kesilince geri çektim kendimi ama yine de belimdeki elinden kurtulamadım. Keşke nefes almak zorunda olmasaydım diye düşündüm. O kadar zor geldi ki dudaklarından ayrılmak... O da nefes nefeseydi. Nefesimi düzenleyip gözlerimi açtığımda karşımda klasik zafer kazanmış erkek görmeyi bekliyordum ama onun yerine içinde ateş yanan bal rengi gözlerinin daha fazlası için bana baktığını gördüm.

O kadar da değil yani. Dudaklarım zonkluyor be adam, dahasına bünyem dayanmaz.

Kendimden nefret ederek belimdeki elini çektim. Yapma bunu diyen bakışlarını görmezden gelmeye çalışıp çantamda olmasını umduğum şarj aletini aramaya başladım. Söylenmeyi de ihmal etmedim.

"Senin ayarımı sikeyim. Gerilimi atalım çarpıp durma dedim trafoyu patlattın!"

Küçük bir çocuk gibi omuzlarımı silkip arabayı çalıştırdı.

"Ayar mı bıraktın sanki?"

O arabayı kullanırken ben şarj aletimin çantamda olmadığı gerçeğiyle yüzleştım. En az dört beş saattir telefonumun kapalı olduğunu düşünürsek Nilüfer'in meraktan çıldırması çok büyük bir olasılık. Çünkü hep dediğim gibi, yar ben belanın ta kendisiyim.

"Telefonunu kullanabilir miyim? Benimkinin şarjı bitmiş, Nilüfer merak etmiştir."

Barış'ın verdiği telefonda ezberimden Nilüfer'in numarasını çevirdim. Çantayı arkaya atmak için hoparlörü açtım. Her zamanki gibi telefonunu hemen açamayacağına emindim ki iki kere çalmadan telefon açıldı. Bu kesinlikle iyiye işaret değildi.

"Nilüfer ben Alma. Şarjım bitti. Merak etme diye..."

"Burada. Adam burada. Peşimde. Alma, o adam. Hasta yakını..."

Nilüfer'in nefes nefese ve korkan sesini duyunca buz kestım. Bir an ne diyeceğimi bilemeden Barış'a baktım. Barış'ın direksiyonu tutan eli kasılmıştı.

"Polisler nerede?"

Barış'ın sivil ve asker tavrı arasındaki fark netti. Şu an konuşan adam benim sabahtan beri birlikte gezdiğim adam kesinlikle değildi. İfadesi, bakışı her şeyi değişmişti. İyi ki de değişmişti.

"Yukarıda. Ben gizlice çıktım."

Bir an sessizlik oldu aramızda. Barış içinden küfrediyordu, emindim ama buna zaman yoktu. Aklıma ilk gelen şeyi söyledim.

"Arkana bakma, yukarı koş. Yardım iste birilerinden Nilüfer. Koş!"

Çünkü hayatta kalmak için temel insan içgüdüğü iki seçenek sunar; savaş ya da kaç. Nilüfer'in durumunda savaşmanın yolu da kaçımdan geçiyordu. Barış kontrollü ele aldı.

"On beş dakikaya hastanedeyiz. Polislerin yanına git. Ulaşamıyorsan tuvalete gir. Kapıyı kilitle. Geliyorum."

Telefonu elimden alıp kapattı. Gaza basarken aynı anda bir numarayı çevirdi. Son sürat Başkale'ye ilerlemeye başladık.

Bölüm 11

Küçük bir acı, gittikçe büyüyecek ve kan kaybının boyutuna göre uyuşmaya başlayacağım. Bilincim gidecek. Hastanede olduğum için hızlı müdahale edecekler. Kurtulma şansım var, hayati bir yere denk gelmezse.

Bekledim. Kaç saniye geçti bilmiyorum. Bence iki saat falandı. Gözlerimi tekrar açtığımda bana savrulan bıçağı eliyle tutmuş boştaki eliyle adama sağlam bir Osmanlı tokadı yapıştıran Azad Bayındır'ı gördüm. Sonrası kargaşa. Çılgınlık, polislerin sesleri, adamın bağırması, güvenliklerin gelişi, doktor arkadaşların beni sakinleştirme çabaları, Azad Bayındır'ın kan damlayan eline rağmen bana nasıl olduğumu sorması...

Kimseye cevap veremedim başımı oturduğum sedyenin dayalı olduğu duvara yasladım.

Gözlerimi kapattım. Duyduğum sesin kime ait olduğunu anlamam için görmeme gerek yoktu. Sesini duyar duymaz gözlerim doldu. Efe'ydi. Buradaydı.

"Nilüfer!"

Efe gelip bana sıkıca sarıldı. Ben kolları arasında kaybolmuşken kendimi daha fazla tutamadım. Gözüme dalan bütün yaşlar boşaldı. Sedyede yanıma oturup beni kollarıyla sardı. Seneler sonra yine onun göğsüne sığınmış ağlıyor olduğuma inanamıyorum.

Üniversitedeyken yumurtalıklarımındaki kist yüzünden çocuğum olmayacağını öğrendikten sonra ne düşüneceğimi ya da ne hissedeceğimi bilemeden çıkmıştım bizim hastaneden. Hayatımın en gri anıydı o. Renkler solmuştu, sesler kesilmişti. Sadece yürüyordum. İtiraf edeyim, önümü gördüğüm söylenemezdi. Bir korna sesi hatırlıyorum bir de kolumdan tutup beni kenara çeken Efe'nin korkmuş yüzünü. Ne olduğunu anlayamadan kendimi göğsünde bulmuştum. Ellerinden kayıp gidecekmişim gibi sıkı sıkı sarmıştı o zaman da beni. Tam şimdiki gibi. Bırakmamıştı. Sahilde saatlerce oturmuştuk, tam da böyle.

Normalde ağlayamam ben, hele ki insan içinde, hele ki asla yan yana görülmek istemediğim birine sarılıp. Yine de kendimi Efe'nin kollarından kurtarmaya gücüm yok. Az önce yaşadığım korku hatıralarla birleşince gözyaşlarımı durduramıyorum sadece. Uzun süredir ilk defa kendimi bu kadar güçsüz hissediyorum.

Efe'nin saçlarını öptüğünü hissedince kendimi biraz toplayıp göğsünden başımı kaldırdım. Bırakmaya niyeti yoktu ama yine de kendimi uzaklaştırdım. Elim tersiyle gözyaşlarını silip Efe'ye baktım. Göz göze kaldık birkaç saniye. Sonra anın büyüğü bir anda feci şekilde ve iyi ki bozuldu.

Bir adet topallayarak koşmaya çalışan Alma ve bütün heybetiyle peşindeki Barış bana doğru geliyordu.

"Nilüfer!"

Alma'nın halini görünce gülmeye başladım. Kabul ediyorum, sinirlerim biraz bozuk. Bence hak ettim. Yani benim sinirlerim bozulmasın da kiminki bozulsun.

Alma yanımdaki Efe'yi kolundan tutup kenara itekleyerek gelip bana sıkıca sarıldı. O kadar sıkı sarıldı ki bir an manyak adamın yapamadığını Alma yapacak sandım zira nefesim kesildi. O esnada Alma'nın dizindeki kan lekesini fark ettim. Çıkarım yapmak için çok düşünmeme ya da sakın bir anımda olmama gerek yoktu.

"Yine mi düştün sen?"

Beni bırakıp ayağa kalktı Alma. Gelirken yüzündeki korku ve endişe yerini öfkeye bırakmıştı.

"Evet düştüm. Peki sence konumuz bu mu? Nerede o şerefsiz herif? Ha? Nerede?"

Alma etrafa bakarken bu soruyu neden sormadığımı düşündüm. Neredeydi gerçekten? Azad beyin attığı tokattan sonra kendinde miydi acaba? Azad bey? Gerçekten, Azad Bayındır kurtardı benim hayatımı. Nerede peki şimdi? Elinden kan damlıyordu beni yerden kaldırırken. Sedyeden kalkıp etrafa baktım. Yerdeki kan damlaları duruyordu ama nereye gittiğini bilmiyordum. Adam hayatımı kurtardı ve ben bir teşekkür bile edemedim.

Dışarıdan tedirgin edici görünüyor olmalıydım ki Efe de kalkmış bana bakıyordu ne aradığıma anlam vermeye çalışarak.

"Nilü? İyi misin?"

"Neredeler?"

Efe hala şaşkın bana bakarken cevaba ihtiyacı olmayan biri vardı ortamda neyse ki.

"Azad Bayındır'ın eline dikiş atılıyor, sana saldıran adam da yeni ayılmış emniyete götürecekler."

Barış soğukkanlılıkla merakımı giderip bütün heybetiyle gelip bana sarıldı.

"İyisin değil mi?"

Başımı salladım küçük bir çocuk gibi. Kollarımı iki yandan tutup bana baktı doğru mu söylüyorum diye.

"Yorgunum sadece. Daha nöbetim var."

Alma hemen atıldı.

"Yok daha nelerin var! Saçmalama. Bir dakika daha kalmıyorsun burada, gidiyoruz."

Karşı çıktım.

"Benim yerime nöbet tutacak kimse yok."

Barış gayet kibar bir özgüvenle karşı çıktı.

"Bulabileceklerine eminim. İki dakika bekleyin, hemen geliyorum."

Telefonuyla ilgilenerken koridorda ilerlerken Efe, onun gidişini izliyordu. O ana kadar onu görmezden gelen Alma varlığını fark etmiş olacak ki Efe'ye döndü.

"Senin ne işin var yine burada?"

Efe sorunun kendisine geldiğin anlayınca bakışlarını Barış'tan çekip perişan görünen Alma'ya çevirdi.

"Geçerken uğradım."

"İyi, gitsene artık."

İkisi arasında bir tartışmayı kontrol etmeye takatim yoktu. Hiç başlamamalıydılar. Kafamın içindeki kırmızı alarm sesi hala susmamışken bir de onları çekemezdim. En iyisi odağı değiştirmektir. Ben doktordum. Her şartta doktor olarak soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu. Yine öyle yapacaktım. Alma'yı kolundan tutup sedyeye oturturken sordum.

"Bu sefer nasıl düştün?"

Alayla cevapladı.

"Çok zor olmadı."

Bir insan düşmeyi hobi haline getirince böyle oluyordu işte. Canının deli gibi yandığına eminim. Ben pantolonunun paçasını çekiştirirken sessizce beni izlemesine bakılırsa o da kafamı dağıtmaya çalıştığıma emindi. Çünkü normal şartlarda asla muayene etmeme izin vermez, bir şey yok deyip geçiştirirdi.

Bileğindeki bandaj ustalıkla sarılmıştı. Alma bu işte bir ortopedist yetkinliğindedir. Hatta ortalama bir ortopedistten daha iyi bile olabilir. O kadar çok düşüyor, burkuyor ya da çarpıyor ki... Yine de bandajı açıp kontrol ettim. Her zamanki gibi doku zedelenmesi gibi görünüyordu. Dizindeki pansumanı kontrol etme gereği duymadım. O kadar düzgün yapılmış ki Alma'nın değil Barış'ın yaptığına yemin edebilirim. Alma doku zedelenmelerine ne kadar özenliyse yaralara o kadar özensizdir. Kendisini kan tuttuğu için görmezden gelmeyi tercih eder böyle yaraları.

Arkadaşlar benim nöronlarım arasındaki bağlantı yeni kuruluyor, Barış ve Alma beraber miymiş bütün gün?

Alma'nın kontrollerini bitirince oturduğu yerden kalktı. Efe'ye sırtını dönüp bize doğru gelen Barış'a seslendi.

"Gidebilir miyiz artık?"

Barış başıyla onaylarken odalardan birinden sargılı eliyle Azad Bayındır çıktı. Yanındaki doktor arkadaşın elini sıkıp teşekkür ederken benim gözüm elindeydi. Benim yüzümden kesilen elinde. Bir an göz göze geldik. Benim yine gözlerim doldu ama bu sefer kontrol edebilecek kadar kendimdeyim. Ağlamayacağım.

"Doktor hanım. Daha iyisiniz ya?"

Minnettarım demeden minnettar olduğunuzu anlatın, bkz. Sesim.

"İyiyim sayenizde. Çok teşekkür ederim. Siz nasılsınız esas?"

Kibarca gülümsedi Azad Bayındır.

"Ufak bir sıyrık diyelim. Önemi yok."

Bu adamın benim adliyede gördüğüm adam olduğuna emin miyiz? Bir kontrol edelim. Etrafa öldürücü bakışlar atan o adamın karşımda kibar bir beyefendi olarak duran bu

adamla pek alakası yok bence. Ya da hayatımı kurtardığı için gözüme perde indi benim. Çünkü İlker savcım beni bu adamla ilgili uyarmıştı. Tehlikeli olabilir falan demişti.

Alma hemen yanımıza geldi.

"Teşekkür ederim, arkadaşımın hayatını kurtarmışsınız. Hakkınızı ödeyemem."

"Ne hakkı, bizim doktor hanıma bir borcumuz vardı, onu ödemişiz sayarsa büyük bir yükten kurtarmış olur bizi."

Efe bütün gıcıklılığıyla kibar sohbetimize dahil oldu.

"Siz kaç kişisiniz tam olarak?"

Azad bakışlarını Efe'ye dikti. Aralarında anında bir yüksek gerilim hattı oluşurken Azad kibar olmaya gayret ederek cevapladı Efe'yi.

"Ben ve ailem... Epey kalabalığız."

Efe başıyla onaylarken araya girdim.

"Siz neden gelmiştiniz hastaneye? Bir sıkıntı yoktur umarım."

Bana döner dönmez yine en kibar haline büründü Azad.

"Babam sizi ve diğer doktor arkadaşları yemeğe davet etmek istedi. Merkezdeki arkadaşları davet ettik. Sizin burada olduğunuzu duyunca bizzat gelmek istedim. İyi ki de gelmişim."

Gerçekten de iyi ki gelmiş. Ben bir cevap veremedim devam etti Azad.

"Siz şimdi bunu düşünmeyin. Ben daha sonra yine uğrar daveti gerektiği gibi iletirim size. Hele siz kendinizi toplayın biraz."

"Çok teşekkür ederim Azad bey."

Azad gülümseyip benimle ve Alma'yla tokalaştı. Efe'ye bakmadı. Konuşmanın başından beri duvara yaslanmış bizi izleyen Barış'a baş selamı verip koridorda ilerledi. O giderken bir başka odadan polis eşliğinde bana saldıran adam çıktı. Perişan görünüyordu. Azad Bayındır'ın elinin ağır olduğu bu mesafeden bile belli oluyordu.

Adamı görünce istemsizce bir adım geriye çıktım. Gözlerimi kapattığım anda elinde bıçakla bana doğru gelişi geliyor gözümün önüne. Benim verdiğim tepkiyi gören

Alma'nın gözü döndü. Gözümü kapattığımda hemen yanımda elimi sıkı sıkı tutan Alma gözümü açtığımda bana saldıran adama doğru uçuyordu. Ben tutamadım belki ama Barış sağ olsun saniyelik bir refleksle Alma'yı havada yakalayıp tek koluyla belinden kavrayarak durdurdu. Alma Barış'ın tek kolunun altında çırpınırken polisler adamı götürdüler. Barış Alma'yı adamı götürdüklerine emin olana kadar bırakmadı. Sonra sakince yanıma bırakıp bana döndü.

"Bu adamı bir daha görmeyeceğine söz veriyorum."

Barış diyorsa doğrudur. İnanırım. Güvenirim. Başıma onayladım Barış'ı.

"Gidelim mi artık?"

Sesimin ne kadar yorgun çıktığına ben bile inanmadım bir an. Gerçekten uzun ve iğrenç bir gün oldu ve bence bitmesi gerekiyor. Alma yine sıkıca sarılırken Efe'yle göz göze geldim. Benim için hala endişeli olduğu belli oluyordu. İyiyim anlamına gelen bir bakışla göz kırptım ona. Gülümsedi zoraki de olsa.

Efe benim için çok korkmuştu. Hem de çok.

Topallayan Alma'nın koluna girdim. Efe Barış'a tokalaşmak için elini uzattı. Barış Efe'nin kendisine uzattığı ele şöyle bir bakış atıp gözlerini Efe'nin gözlerine dikti.

"Her uzatılan eli sıkıyorum Efe Matan. Kişisel alma."

Barış baş selamıyla asansöre doğru giderken Alma'yla ben birbirimize baktık. Neydi bu şimdi?

Efe'nin yüzünden bir gölge geçer gibi oldu ama bozuntuya vermedi. Ben hiçbir şey anlamadım. Cevaplanacak sorular gittikçe artarken tek istediğim şey birazcık uyuyabilmektir.

Alma'yla birlikte Efe'yi arkamızda bırakıp Barış'ın peşinden ilerledik.

Bölüm 12

Uyuyamıyorum.

Kendimi toplayıp biraz dinlenmem için bu hafta idari izinli sayıldım, hafta başında kendi hastaneme dönüp çalışmaya devam edeceğim.

İznimin üçüncü günden bildiriyorum, asla dinlenmediğim gibi toparlanmanın yanına yaklaşmış değilim. Bana saldıran adamın cezai ehliyeti olmadığı için ceza almadı ama psikiyatri servisinde tedavi altına alındı. Ben de Alma tarafından evde rehabilitasyona alındım. Müge Anlı eşliğinde kahvaltı yapıyoruz. Sonra iki saat kavga ediyoruz. Çay demleyip daha önce kırk kere izlediğimiz bir diziyi açıp ikindiye kadar onu izliyoruz. Sonra Alma babaanne gibi söylendiği için sinirleniyorum. Yine kavga ediyoruz. Sonra akşam ne yiyeceğiz derdi başlıyor. Birimiz yemek pişirmek için mutfığa giriyoruz, diğeri de kenarda durup söyleniyor. Sonra İstiklal Marşı, kapanış.

Alma'ya kalsa asla evde kalmazdık aslında ama dışarı çıkacak takatim yok. Zaten uyku problemi yaşayan ben hiç uyuyamaz oldum. Gözlerimi kapattığım an sanki odada beni izleyen biri var gibi hissediyorum. Işık açık olsa da, içeride hiç kimsenin olmadığına emin olsam da bu histen kurtulup uyuyamıyorum. Onun yerine ders çalışıyorum. Bir yandan da Alma'ya çaktırmamaya çalışıyorum. Fark ederse gidip hastanede adamın gırtlığına yapışabilir ve bu sefer onu Barış bile tutamaz. Arkadaşım diye demiyorum gözü döndüğü zaman içine kırk kaplan gücü kaçıyor kadının.

Barış demişken, kendisi bizi eve bırakıp yine ortadan kayboldu. Oysa kendisine soracak soruların listesi uzadıkça uzuyor. Alma'dan hiçbir soruma cevap alamadığım yetmezmiş gibi bir de Efe'nin elini neden sıkmadığı meselesi var. Döndüğünde bana sıkı bir sorgu borcu var. Gerçi pek umutlu değilim ama olsun. Belli ki araştırma yapmış ve bu araştırmada benim bilmediğim birtakım şeyler öğrenmiş. Keşke hemen benimle paylaşırsa diye geçiyor içimden ama gerçekten bilmek istiyor muyum emin de değilim.

Alma'nın yazar beyni çoktan komplo teorilerini kurdu. Bunların içinde Efe'nin ailesinin devlet düşmanı bir aşiret olması var, Efe'nin katil olması var (sonuçta cerrahmış, birini yaşatabilen öldüre de bilirmiş), asker kaçağı olması var... liste uzayıp gidiyor.

Sonuç olarak hiçbir soruma cevap alamamış travma sonrası stres bozukluğu yaşayan izinli bir doktor olarak kanal değiştirirken kapı çaldı. Muhtemelen yine Dürdane teyze.

Olanları öğrendiği için günde en az üç kere iyi olup olmadığını kontrol etmeye geliyor sağ olsun. Alma'yla aramızda sıra yaptık. Kapıyı açıp Dürdane teyzeyi sakinleştirme sırası bu sefer Alma'da. İstifimi bozmadan kanallar arasında gidip gelirken kapı çalmaya devam etti.

"Alma! Kapı!"

Alma'dan cevap gelmeyince mecburen kendimi koltuktan kaldırıp kapıya gittim. Kapıyı açmadan misafir odasına girdiğimde kulağında kulaklıkla halıya yatmış tavanı izleyen bir adet Alma buldum. Belli ki aklında bir şeyler var. Dokunmayalım.

Kapıyı açarken üç gündür tekrar tekrar söylediğim cümleleri tekrar etmeye başlamıştım bile.

"Hoş geldin Dürdane teyze. İyiyim Dürdane teyze. Eminim Dürdane teyze"

"İyi olmana sevindim ama Dürdane kim?"

Gelen Dürdane teyze değilmiş. Efe'ymiş. Tam olarak evimin kapısına gelmiş. Elinde bir bağ rokayla gelmiş. Gelirken en sevimli, en iç ısıtan gülümsemesini de yanında getirmiş. Maşallah ona.

Aslında şu an dağılmış tipim için endişelenirdim ama bunun için bile halim yok. Zaten bana bakarken ışıldayan gözlerinden gördüğüm kadarıyla Efe'nin de pek umurunda değil nasıl göründüğüm.

"Eve giderken markete girdim, roka görünce aklıma sen geldin. Alıp sana getireyim istedim. Gelebilir miyim?"

Arkadaşlar isteyen adam yürümenin de yazmanın da kapıya gelmenin de bir yolunu buluyor, müsait değildir falan diye kendimizi kandırmayalım.

İçeri girmesi için kenara çekilirken roka demetini elinden aldım. O içeri girerken mutfak kapısında dikilmiş elimdeki rokalara bakarken yüzüme salak bir gülümseme yayıldığına eminim çünkü Efe'nin yüzünde de benzer bir ifade var. İkimiz Van'ın sakin bir sokağındaki bu evde karşılıklı durmuş seneler önce İzmir'de yaşanan kısacık bir anı düşünüyorduk.

Daha benim hiçbir şeyden haberim yoktu o zaman. Efe'nin sur duvarlarını Şahi toplarıyla dövüp yerle bir etmeye çalıştığı günlerdi. Hava güzeldi. Tam kütüphaneye gitmeyip İnciraltı'nda yarım kilo midye alıp saatler geçirmelik bir gün. Yani tam mis!

Tabi benim aklımdan geçendi bu. Efe'nin planları bambaşkaydı ve henüz bundan haberim yoktu.

İnciraltı önerimi bütün okul oradadır gerekçesiyle reddedip daha iyi bir fikri olduğunu söyledi.

"Senin salaş dürümcülerde, kokoreççilerde takıldığımız yeter. Bugün planları ben yapıyorum."

Arabasıyla yola çıktığımızda nereye gideceğimizi bilmiyordum. Tabelaları izlerken fark ettim ki istikamet Foça'ydı. Foça'yı zaten severdim, o günden sonra sevgim çok daha fazla arttı. Tabi sonra, her şeyi öğrendikten sonra bir daha gidemedim ama şimdi onun sırası değil.

Foça'ya gittiğimizde sezona daha çok zaman olduğu için etrafta hep köyün yerlileri vardı. Hafta içi olduğu için yerli turist bile yok denecek kadar azdı. Sakin, denize çıkan sokaklar, dalgalı deniz, kediler ve bahardan çalınan mis gibi bir hava. Arabayı otoparka bırakıp keyifle denize çıkan bir sokağın başına gittim koşar adım.

Huzur Ege'dir. Konu tartışmaya kapalıdır.

Ben öylece sokağın manzarasına bakarken Efe gelip elimi tuttu. Ne olduğunu anlayamadım en başta. Önce elimi sıkı sıkı tutan ele sonra da o elin sahibine baktım. Bir şey dememi hatta terslememi bekliyordu. Tersleyecektim, meydan okuyacaktı, bırakmasını isteyecektim, bırakmayacaktı. Bakışları mücadele etmeye çok hazırды. Beklediği gibi olmadı. Tek kelime etmedim. Meydan okuyan gözlerine baktım, gülümsedim, elini bırakmadan Foça Kalesine sürükledim onu. Rastgele sokaklara girerek kaleye kadar gittik. Kalenin surlarına çıkıp oturulurken onu da yanımda sürükledim. Elimini bir an bile bırakmadığı için hiç zor olmadı. Surlarda gün batımını izlerken dönüp Efe'ye baktığımda onun beni izlediğini gördüm.

"Manzarayı kaçırıyorsun."

"Benim manzaram gayet iyi bence. Güneş her akşam batıyor. Bir çekiciliği yok."

Ne diyeceğimi bilemedim. İstifini bozmadan beni izlemeye devam ediyordu. Utanıp gün batımına çevirdim bakışlarımı. Kıpırmızı olmadıysam bile yanaklarımın pembeleştiğine eminim. Serin esen akşam rüzgarına rağmen ateş basmıştı yanaklarımı. Göz ucuyla Efe'ye baktığımda yüzüne yayılan gülümsemesini gördüm. Daha önce gördüklerimden başkaydı. Sanki kale surlarında değildik de bambaşka bir alemdeydik onun gülümsemesinde. Bana bakarken aklından neler geçtiğini merak ettim ama sormadım. Güneş iyice kaybolurken kalkıp köye geri döndük.

Yine elimi bırakmadı.

Yemek yiyeceğimiz restorana geldiğimizde masanın çoktan hazırlandığını fark edince biraz şaşırdım. Bütün gün yanıdaydım ve fark etmemiştim.

Küçük bir balık restoranıydı. Mezeler çoktan masaya yayılmış, küçük rakı masanın baş köşesine yerleşmişti. Balıklar birazdan gelecekti. Tabi ki tazeydi. Sabaha tutulmuşlardı. Efe masaya bir göz atıp garsona döndü.

"Büyük de bir salata yapalım. Bol nar ekşili."

Gülümsedim. Nar ekşili salata çok severim. Şöyle suyuna ekmek banmalı...

"Sen ufacık bir şeye böyle kocaman gülümsüyorsun ya..."

Durdu, baktı, baktı, iç çeker gibi derin bir nefes alıp devam etti.

"Dünyayı önüne sermek istiyorum böyle anlarda."

Ne diyeceğimi bilemedim. Sakince sıcak ekmeğe uzandım, mezelerden tabağıma almaya başladım. Efe gerekli mesajı alıp sustu. Kendisine rakı doldurdu. Ben suyu uzattım. İster miyim diye bana baktı ama alacağı cevabı bildiği için sormaya gerek duymadı.

İçmem ben. Hem inancıma ters hem de sağlıklı değil. Yine de sofrasını severim. Mezeleri, saatlerce bir sofrada oturup sohbet etmeyi... Keyifli oluyor. Alma'yla da çok giderdik o içerdi ben de mezeleri gömerdim. Uzmanlık yapıyordum o zaman. Efe çok geride kalmıştı artık. Hiçbiri Foça'daki o balıkçı gibi değildi yine de. Her şeye rağmen.

O akşam ben salatanın sosuna ekmek banarken bir çiçekçi abla masamıza gelip çiçek satmaya çalışmıştı. Efe çiçekleri almak için cüzdanını çıkarırken durdurdum onu.

"Abla ben çiçek kadını değilimdir. Sen başkasına sat onları."

Efe anlam veremedi bu söylediğime. Cüzdanından çıkardığı parayı kadına verip kadının bütün çiçeklerini aldı. Kadın gittikten sonra tepkiyle bana döndü.

"Ne demek ben çiçek kadını değilim?"

Ağzımdaki lokmayı yutup masanın kenarında duran bir sepet çiçeğe baktım üzülerek.

"Saksı çiçeği severim ben, dalından kopunca üzülüyorum."

"Ne yani, bir demet çiçek alıp gelemeyecek miyim ben sana?"

Başımı olumsuz anlamda sallarken tuzlayıp limonladığım rokalardan aldım bir dal, Efe'ye uzattım. Bir dal da kendime aldım. Rokayı yerken tavrım çok netti.

"Bana çiçek alma, bana roka al Efe."

Efe şaşkın bakışlarla bana bakarken keyifle yemeğime döndüm. O akşam Efe'nin planı Foça'da kalmaktı ama itiraz ettim. Sınır ihlaline gerek yoktu sonuçta. Efe'nin ısrarına rağmen arabanın anahtarını alıp direksiyona geçtim. Efe'yi evine bıraktım. Ben de taksiyle evime döndüm.

Şimdi seneler sonra elimde bir demet rokayla dikilirken bütün bir günü hala bu kadar detaylı hatırladığıma inanamıyorum. Hele karşımdaki adamın unutmamasına...

Efe yanıma gelip roka demetini tutan elimi tuttu. Aklımdan geçeni okumuş gibiydi.

"Ne kadar zaman geçerse geçsin sana dair hiçbir şeyi unutmam ben. Ne zaman inanacaksın bana?"

Çok yakındık. Çok güzel kokuyordu. Dokunuşu tenimi yakıyordu. Bakışları... Hep en çok bakışları... En özlediğim, yoğun, özlemle bakan gözleri... Çok zorlanarak derin bir nefes aldım.

"O kadar zorsun ki... O kadar zorluyorsun ki..."

Alnımı göğsüne dayadım. Bir elimde hala roka demetini tutarken kollarım iki yanımda duruyordu.

Efe'nin kolları sıkıca sardı bedenimi. Yapabilse göğüs kafesine sokacaktı beni. Burnunu saçlarıma gömüp derin bir nefes aldı. Kocaman bir öpücük bıraktı saçlarıma. Kollarım benden bağımsız hareket edip Efe'nin koca gövdesine sarıldı. Bunu fark eden Efe iyice sardı bedenimi. Kokusuna karışırken fısıldadı.

"Çok korktum Nilü'm! Seni kaybedeceğim, bu sefer gerçekten kaybedeceğim diye çok korktum."

Gözlerimden bir damla yaş süzüldü, Efe'nin göğsüne düştü. Sonra zaman durdu. Sadece o an vardı, ikimiz vardık. Biz de öylece durduk.

Yorgundum. Uykusuzdum. Korkmuştum. Ama orada, Efe'nin sıkıca sardığı göğsünde hiç olmadığım kadar güvendeydim.

Roka demetini mutfaka bıraktım. Elinden tutup salona götürdüm. Neye ihtiyacım olduğunu bilir gibi koltuğun ucuna oturdu. Elimden tutup yanına çekti. Karşı çıkmadım. Yanına geçip uzandım. Başımı dizine koyup gözlerimi kapattım. Ne kadar sürdü bilmiyorum, Efe'nin eli saçlarımda gezinirken gözlerim kapandı.

Bölüm 13

Efe'nin belimdeki elinin sıcaklığıyla ne kadar uyuduğumdan emin değilim. Zil sesine uyandığımda hava kararmıştı. Holün ışığı yanıyordu ama salonun kapısı kapandığı için ışıktan rahatsız olup uyanmamıştık ikimiz de. Efe'yi uyandırmamaya dikkat ederek kalktığımda kafasını duvara yaslamış yüzünde huzurlu bir ifadeye uyumaya devam ediyordu. Kalkıp kapıya giderken kapalı duran salon kapısından Barış'ın sesini duyunca Alma'nın kapıyı açtığını anladım.

"Nilüfer nasıl?"

"Epeydir uykusuzdu, uyuyor şimdi."

Ben uyuyamadığımı Alma'ya çaktırmadığımı sanırken Alma her zamanki gibi ciğerimi biliyormuş. Şaşırdık mı? Hayır. Bu durumdan memnun muyuz? Bazen.

"Sen nasılsın peki?"

Barış'ın sesi neden bu kadar gergin biri bana anlatabilir mi? Bilmediğim bir şeyler olduğuna eminim. Biri bana acil özet geçmeli. Mesela Alma.

"Ben hep iyiyim."

Evet sayın seyirciler, Alma pasif agresif savunma duvarını etkinleştirdiğine göre özet geçilecek mevzu bayaaa bir derin. Ben hep iyiyim, şahaneyim, hayat çok güzel... Bu cümleler Alma'nın her şey o kadar kötü ki ne kadar kötü olduğunu anlatıp daha kötü hissetmek istemiyorum o yüzden salak salak sorular sormayın bana deme şekli.

"Konuşalım mı biraz?"

Barış'ın sesindeki tedirginlik mi bana mı öyle geliyor? Bu konuşan benim tanıdığım özgüvenli, kararlı ve her şartta istediğini alan, almak için kimseden izin istemeyen adam mı?

"Bence gerek yok."

Ne demek gerek yok Alma? Gerek var. konuşun ki ben de ne olup bittiğini anlayıp ona göre sorguya çekeyim seni.

Tam ben kendi kendime konuşurken omzumda hissettiğim elle yerimden zıpladım. Arkamı döndüğümde dibime kadar girmiş kapıya yapışmış ne yaptığımı anlamaya çalışan Efe'yle burun buruna geldim.

"Nilü'm napıyorsun?"

Sessiz olmasını işaret edip göğsünden ittim. Az geri bas be adam, bu kadar da kişisel alan ihlal edilmez ki. Fısıldadım.

"Sana ne Efe?"

Fısıldamada bana eşlik etmekten çok beni taklit ediyor gibiydi.

"Kapı mı dinliyorsun sen? Ne oluyor dışarda?"

"Tekrar soruyorum, sana ne Efe?"

Efe Barış'ın sesini tanımış olacak ki kocaman olmuş cam gözleriyle bana baktı.

"Senin güven timsali deve değil mi bu?"

Bunu fısıltıyla söylemediği için sinirlendim.

"Sus be adam sus!"

Hem fısıldayıp hem de çemkirmeye çalışmak zor oluyormuş. Tecrübeyle sabit.

Efe bir şey demedim der gibi ellerini kaldırıp koltuğa geri dönerken ben önemli bir şey kaçırmamışımdır inşallah diye düşünerek kapıya yapıştım tekrar. Barış'ın cümlesinin ortasına yetişebildim.

"...yaptığının sorumluluğunu almaktan kaçacak bir adam değilim Alma."

Ne yaptın Barış diye ortama dalmamamın tek nedeni Barış'ın gözündeki imajımı zedelememek değil. Alma'nın şerrinden de korkuyorum biraz. Biraz da Barış'ın sesindeki kırgınlığın yüz ifadesini görmek istemiyorum.

"Korkak bir adam olduğunu hiç düşünmedim."

"O zaman? Ben niye içeri gelemiyorum konuşmak için?"

"Çünkü biz yan yana gelince elektrik kaçağı oluyor. Yangını kontrol altına almak konusunda ikimiz de pek başarılı sayılmayız. Nilüfer'in evini de yakmaya niyetim yok."

Ateşler, alevler yangınlar! Ne oluyor arkadaşlar ne oluyor? Hiçbir şey olmasa da bir şeyler oluyor! Olmaması gereken bir şeyler oluyor hem de!

Bir parantez açıyorum, Barış'ın sesli şekilde güldüğünü duydum. Görmeyi de isterdim. Böyle güldüğüne hiç şahit olmamıştım. Parantezi kapattım.

Alma kapıyı kapatır kapatmaz salondan çıkıp holdeki Alma'nın aklını alıyorum.

"Ne elektriği ne yangını hemen anlatmaya başla hemen!"

Alma başta irkilse de meydan okur gibi bana yaklaştı. Benden uzun ve kalıplı olduğu için biraz ürkütücü oluyor böyle anlarda.

"Sen önce içeridekinin hesabını ver istersen."

İçerideki? Efe! Ben onu tamamen unuttum. Efe kendisinden bahsettiğimizi anlayınca odadan çıkıp Alma'ya selam verdi.

Alma göz devirerek Efe'ye baktıktan sonra bana döndü.

"Ne işi var bunun burada?"

Efe en gıcık haliyle Alma'ya baktı.

"Sana da merhaba Alma. İyiyim sen nasılsın? İyi gibisin. Seneler formundan bir şeyler eksiltse keşke."

Alma Efe'ye cevap veremeden araya girdim. Şimdi hiç sırası değil çünkü.

"Barış'la aranda ne var senin?"

Benim paniğime rağmen sesi her zamanki gibi olabildiğince duygusuzdu Alma'nın.

"Bir şey yok. Senin olayın olduğu gün Barış'la karşılaştık, gezerken bana eşlik etti. Sonra da öpüştük."

"Ne yaptınız?!"

Alma tepkimin nedenini bilmediği için gayet sakin duruyordu karşımda.

"Yeni tanışmış iki sağlıklı yetişkin olarak öpüştük yüksek müsaadenle."

İzninizle bombayı patlatıyorum.

"Başlatma sağlıklı yetişkinliğine Alma! Barış nişanlı. Yaza evleniyor."

"Ne?"

Alma donup kaldı. Bomboş bana bakarken Efe gülmeye başladı.

"Vay be! Güven timsali dedik bağrımıza bastık adam kazanova çıktı."

Alma bütün sinirini çıkarmak ister gibi Efe'ye döndü.

"Sen bu konuda konuşabilecek tıynetle biri misin lan yavşak? Bu akımın kurucusu sensin!"

Alma aldığı haberi sindirmeye çalışırken bana döndü.

"Hadi ben adamın ne bok biri olduğunu bilmiyordum, zaten öpmeden de hayatında biri var mı diye sormadım. Aptalım. Peki senin bu şerefsiz erkeklerin bayrak taşıyanıyla ne işin var yine?"

Efe bütün tersliğiyle cevapladı Alma'yı.

"İki sağlıklı yetişkin olarak biz en azından sadece uyuduk Alma."

Alma tehditkar bir şekilde Efe'ye yaklaştı. Tiksinerek bakıyordu Efe'ye.

"Aferin sana türü yok olasıca sağlıklı yetişkin, belli ki bir on sene daha arkadaşımın erkeklere, hayata ve aşka küsmesine neden olmaya kararlısın ama bu sefer benim buna izin vermeye niyetim yok."

Onlar karşılıklı olarak birbirlerine yükselirken çatışmayı bitirmem gerekiyor acilen. Yoksa Alma bu sinir yüküyle Barış yerine Efe'yi koyar iki kere paralar Efe'yi.

"Alma! Yeter."

Alma bu sefer de sinirle bana döndü. Gerçi yüzünde öfkeden çok hayal kırıklığı var gibiydi.

"Ne yeter ya? Ne yeter? Bu it yüzünden yaklaşan her adı uzaklaştırmanın bir yolunu buldun. Kendini her şeye kapattın. Kimseyi hayatına almamaya yemin etmiş gibisin. Güvenmiyorsun, sevmiyorsun, yaşamıyorsun Nilüfer! Hepsi bu şerefsiz herif yüzünden."

Kontrolümü kaybettiğim nokta tam da bu oldu.

"Değil."

Alma şaşkınlıkla yüzüme bakarken Efe tenis maçı izler gibi bizi izliyordu kenarda.

"Nasıl değil?"

"Efe yüzünden değil benim yüzümden kimseyi almıyorum ben hayatıma."

Alma anlamamıştı. Belliydi. Ben de anlatmamıştım zaten.

"Alma benim çocuğum olmayacak. Aile kurmak, çocuk sahibi olmak isteyen kimseyi hayatıma almıyorum. Haliyle insanlar da genelde çocuk sahibi olmak istiyorlar. Böylece ilişkiler başlamadan bitmiş oluyor. Efe yüzünden değil yani. Bir adam kalbimi kırdı diye hayata küsecek biri olduğumu düşünmene üzüldüm."

Alma şok olmuş bana bakıyordu.

"Çocuğum olmayacak ne demek Nilüfer? Ne zaman? Neden?"

Şaşıрма sırası Efe'deydi.

"Nasıl yani? Sen bilmiyor muydun?"

Yapma bunu Efe! Yapma!

"Nasıl yani sen biliyor muydun?"

Efe'yle göz göze geldiğimiz an pot kırdığımı fark etti ama yapacak bir şey yok bu noktadan sonra.

"Sen biliyor muydun dedim?!"

Alma bağıırıyordu artık. Efe başıyla onaylarken anlatmaktan kaçamayacağımı anladım.

"Biliyordu. Bir tek o biliyordu. Okuldayken öğrenmiştim."

Alma ifadesiz bir yüzle bana bakıyordu.

"Okuldayken öğrendin. Neredeyse on yıldır biliyorsun ama ben şu an öğreniyorum. Sebep?"

Sıkıntıyla şakaklarımı ovarken Efe mahcup bir tavırla araya girdi.

"Ben sizi yalnız bıraksam daha iyi olacak sanırım."

Efe kapıya elini attığı an Alma'nın sesiyle olduğu yerde çakılı kaldı.

"Sakın!"

Bana döndü.

"Bana neden söylemedin?"

Hiç düşünmeden cevapladım Alma'yı.

"Çünkü bana acımanı istemedim. Hiç kimsenin bana acımasını istemedim. O yüzden söylemedim."

Bunu kafamın içinde söylediğimde şimdiki gibi yaralayıcı bir cümle değildi bu. Sesli söyleyince anlamı değişti, köşeleri sivrildi sanki. Alma'nın yüzündeki ifade bunu kanıtlıyor gibiydi. Gözlerinde gördüğüm şey kırılıp tuzla buz olan bir camın yansıması gibiydi.

"Acımamı istemedin? Ben mi sana acıyacaktım? Ben? Ben sana ne acıyacağım be! İnsan arkadaşına acır mı? Ayrıca bunda acınacak ne var!? Bu mu benim sana verdiğim güven? Bu muyum ben senin gözünde?"

Kendimi en son ne zaman bu kadar çaresiz hissettiğimi hatırlamıyorum. Ben ne diyeceğimi bilemezken Efe beni savunmak için araya girdi.

"Zor bir süreçti. Bunu dillendirmek kolay değil. Bunu sindirmek, kabullenmek..."

Alma hışımla Efe'ye döndü.

"Bana arkadaşımı savunmaya kalkma sakın. Sakın! Bana arkadaşımı anlatma. Sen de cevap ver be kadın? Bu mu bizim arkadaşlığımız?"

Bakın buradan sonrası tamamen yokuş aşağı.

"Hayatındaki her şey çok iyi gidiyordu. Ben öğrendikten üç gün sonra imza gününe gelmiştin İzmir'e. Çok keyifliydin. Sonra hep iyiydin. Her şey yolundaydı. Aşıktın. Sen o kadar mutluyken acılarımdan bahsetmek istemedim. Mutluluğuna gölge düşmeyecekti. Senin sahip olabilecekken istemediklerinin benim asla sahip olamayacağım şeyler olduğunu bilme istedim. Zaten elinden bir şey gelmezdi ki. Bilsen ne yapacaktın?"

Güldü Alma. Sinirleri bozulmuş halde kahkahalarla güldü.

"Sarılırdım lan! Sen ağlarken sana sarılırdım. Seninle ağlardım. Yanında olurdum. Keyfim yerindeymiş. Gölge düşmeyecekmiş mutluluğuma! Gölge değil yıldırım düştü şimdi daha mı iyi oldu doktor hanım?"

Çaresizdim. Gözünde tuzla buz olan camların sesi geliyordu kulaklarıma.

"O an doğru olan buymuş gibi gelmişti."

Sakince gülümsedi Alma. Misafir odasına girip iki dakika sonra elinde valiziyle çıktı. Askıdaki ceketini ve çantasını alıp kapıdan çıkarken hayal kırıklığıyla bana baktı.

"Bana da şimdi bu doğruymuş gibi geliyor."

Alma hayatımın yarısından çoğunu da yanına alıp çıkıp gitti.

Ben kapanan kapının arkasından olduğum yere çöktüm. Efe yanıma gelip sarılırken benim kılım kıpırdamadı.

Gözüm kapıdaydı.

Alma ilk kez evimden değil benden gitti.

Bölüm 14

Tam on gündür Alma'dan ses seda yok. Meraktan deliriyorum. On gün bizim arkadaşlık rutinimiz için çok fazla bir süre. İki güne bir telefonlaşmasak bile hiç üç günden fazla mesajlaşmadığımız olmadı bugüne kadar. En kötü saçma sapan videolar yollar bana. Bu da bir çeşit iletişim sayılır.

Bir tarafım onu deli gibi merak ediyor ama bir tarafım da aşırı derecede kızgın.

Eşyalarını toplayıp gece vakti çekip gitmek nedir ya? Ergen miyiz biz?

Barış'a da aşırı sinirliyim. Kalbimi kırdı arkadaşımın. Erkeklerin hepsi mi şerefsiz yoksa bize denk gelenlerde mi sıkıntı var inanın bilmiyorum.

Barış'a olan sinirim Efe'ye olan kırgınlığımı tazeledi. Alma gittikten sonra Efe'yi de postaladım. Hiç kimsenin yüzünü göresim yok. Aslında evime gidip kitaplarımın arasına gömülüp evden çıkmak istemiyorum ama kahrolsun zorunluluklar. Hastanedeyim.

Azra hemşirem her öğle arası beni kontrol etmeye geliyor. Yaşananlardan sonra herkesin gözü üstümde. Ozan bile hastalardan bulduğu boşluklarda gelip iyi miyim diye kontrol ediyor.

Ölümden dönünce kıymete bindim galiba.

Öğle arasında yemekhaneye çıkarken Azra hemşirem her zamanki gibi bana eşlik etmeye karar vermiş asansörde beni yine Alma'yla ilgili darlamaya başladı.

"Ben daha kalır diye düşünmüştüm hocam. Niye gitti durup dururken? Veda bile etmedi."

On gündür aynı muhabbet. Çılgılık atmama ramak kaldı.

"İşi çıktı. Gitmesi gerekti. Gitti. Bunu anlamak neden bu kadar zor Azra?"

Azra'nın pes etmeye hiç niyeti yoktu.

"Yine de mantıklı değil. İşi olsa da halleder döner diye düşünüyorum. Sonuçta bekleyen bir sevgilisi de yok artık. Kitap yazarken buralarda olmayı seviyordu."

Asansör yemekhane katına gelince kendimi hemen dışarı attım ama orada da bir bela bekliyordu beni. Evet, doğru tahmin. Efe.

"En sonunda karşılaşabildik be Nilü hocam."

Sinirden dişlerimi sıkarak fısıldadım.

"Nilü değil. Nilüfer. Ni-lü-fer."

Çapkın bir gülümsemeyle gülümsedi. Oy gülümsemesini yediğim ama geçmişini silemediğimin adamı!

Bir yanım Azra, bir yanım Efe, aklım Alma'da ben burada... ben burada ne yapıyorum mesela şu an tam olarak?

Azra ve Efe'ye bakıp derin bir nefes verdim.

"Valla çok bunalttınız beni. Bıktım. Valla boğuldum!!"

Geldiğim asansör inmeden yetişip bindim. Kapı kapanıp asansör hareket edince üzerime bir ferahlık geldi. Bugün kendime öğle yemeğini dışarda ısmarlamaya karar verdim.

Eşyalarımı alıp hastaneden çıktım. Bahçe kapısından çıkarken Azad Bayındır'la karşı karşıya kaldım. Bir an olduğum yerde dondum. Gözümün önüne bıçağı tutup hayatımı kurtardığı an geldi. Kendime geldiğimde elini bana uzatmış tokalaşmak için beklediğini gördüm. Ben de elimi uzattım. Elindeki büyük sargı yoktu artık ama dikişleri hala alınmadığı için avucundaki bandaj duruyordu.

"Nasılsınız doktor hanım?"

"Sayenizde iyiyim Azad Bey. Size de doğru düzgün bir teşekkür etme fırsatı bulamadım. Kusura bakmayın. Yaptığınız..."

Lafımı kesti kibar bir gülümsemeyle.

"Lafını etmeye değmez. Kim olsa aynını yapardı."

Yapmadı ama. O kadar insan vardı o koridorda. Hiçbiri kılını kıpırdatmadı. Kimse araya girmeye cesaret etmedi. Bu ülkede göz göre göre kadınlar öldürülüyor. Doktorlar

darpediliyor. Coğumuzun meslek hayatı bu saldırılarla bitiyor ama kimse gıkını çıkarmıyor.

Bunları sıralamadım ona. Sadece gülümsedim. Aynı şekilde gülümseyince söylemediklerimi anladığını hissettim. Bu bile iyi hissettirdi.

Sessizliği bölen yine Azad Bayındır oldu.

"Size olan borcumu ödedim sayarsınız."

Kardeşini kastediyordu. Acilde olay çıkarıp beni ve birkaç kişiyi daha yerlerde sürükleyen kardeşinden. Genetik ilginç bir şey.

Başım la onayladım. Hastane bahçesinde olduğumuzu hatırlayınca merakla sordum.

"Siz niye geldiniz? Eliniz iyi mi? Bir sıkıntı yoktur umarım."

Esas gelme nedeni olan konuyu açtığıma memnun bir tavırla yanıtladı sorumu.

"Size gelmiştim ben aslında. Zamanınız varsa tabi. Çıkıyordunuz sanırım."

Başım la onaylarken meraklanmışım. Bu adamın benimle ne işi olur ki?

"Öğle yemeği için çıkıyordum."

Memnun oldu aldığı cevaba.

"Rahatsız olmazsanız yemekte size eşlik edeyim, olmaz derseniz de gideceğiniz yere bırakayım hem yolda meramımı anlatmış olurum."

Arkadaşlar hani bu adam aşiretin sinirli ve tehlikeli veliahdıydı? Bana yanlış bilgi verilmiş gibi zira karşımda gayet kibar, düşünceli ve centilmen bir bey var.

"Rahatsızlık ne demek? Hayatımı kurtardınız benim. Size bir yemek ısmarlamak isterim."

Yolda havadan sudan muhabbet ederken Azad Bayındır'ı biraz sorgulamış olabilirim. Aklıma yatmıyor çünkü. Vanlı bir aşiret ağasının tehlike arz eden büyük oğlu için fazla medeni bir sohbet yürütüyoruz. Meğer bizim veliaht prens mühendismi ş. Hem de ODTÜ mezunu bir makine mühendisi. Ağzım bir karış açık kaldı.

"Eğitim aldığım işi yapamayacağımı biliyordum. Ailemin sorumluluğundan kaçamam. Büyüdüğüm yerin benim irademi dinlemeyecek bazı gerçekleri var ve bu gerçekler

benim hayatımı doğrudan etkiliyor. Yine de kendim için bir şeyler yapmak istedim. Mesleğimi yapamayacak olsam da en iyi şekilde eğitim almak benim de hakkımdı. Kendi hayatım için bir şey isteme hakkım vardı ben de bunu istedim."

Şaşkınlığım yemek yiyeceğimiz yere geldiğimizde ikiye belki üçe ya da beşe katlandı. Şehrin hemen kıyısında dere kenarında şahane manzarası olan bir restorana gelmiştik. Ben neredeyse iki yıldır bu şehirde yaşarken burayı ilk kez görüyor olmam beni biraz üzdü. İçeri girdiğimizdeyse yanında durduğum adamın "hayatının gerçeklerini" ben de görmüş oldum. Arabada benimle üniversite anılarını paylaşan adam o kapıdan girdiği an çalışanlar için güçlü ve çekinilen bir ağaya dönüştü. İstemese de el öptüren, mekânın her imkanının önüne serildiği biri oldu.

Masaya geçip ortalık biraz sakinleşince mahcup bir ifadeyle bana baktı.

"Kusura bakmayın doktor hanım. Bu saatlerde sakin olur, yemekleri iyidir diye buraya getirdim ama böyle olacağını düşünemedim. Normalde bu saatlerde bu kadar çok insan olmuyor burada. Çalışanların çoğu akşama doğru geliyordu."

Azad Bayındır'ın mahcubiyetinin samimi olmasına çok şaşırdım. Böyle olaylarda hep bir mahcup ifadesi olur insanların ama çoğu aslında memnundur gösterilen ilgi ve hürmetten. Karşımdaki adam gerçekten karşımda utanıyordu.

"Başka yere gitseydik de farklı olacağını sanmıyorum. Buralarda ünlüsünüz."

Kibarca gülümsedi.

"Olmamayı tercih ederdim ama hayatta her şeyi tercihlerimizle yaşayamıyoruz."

Gerçekten öyleydi. Ben mesela, tercih şansım olsa yine anne olmazdım ama olamayacağım için üzülüyorum. Tercih şansım olsa Efe'yi sevmezdim. Tercih şansım olsa Alma'nın kalbini asla kırmazdım. Tercih şansım olsa bana saldıran adamın kızını yaşatırdım. Olmuyor ama. Terciler çoğunlukla bir anlam ifade etmiyor. Kaderden kaçılmıyor. Başa gelen de bir şekilde çekiliyor.

Sofra baştan aşağı donatıldıktan sonra yemeğe başladık. Biraz karnım doyunca esas meseleyi hatırladım.

"Hastaneye gelme nedeninize gelelim mi artık?"

Azad memnuniyetle onayladı beni. Lokmasını bitirip lahmacunun içine ciğer şiş çekerken de aydınlattı.

"Babamın davetini iletmek için geldim. Kardeşimle yaşanan olay sebebiyle hem size hem de diğer arkadaşlara karşı mahcubuz. Ailemizin adının böyle bir olayla anılması hepimizi üzdü. Hem sizi ağırlamak hem de bu vesileyle şehirde buna benzer bir olay yaşanmaması yönünde kanaat bildirmek istiyor babam. Bizim çocuklar davada adı geçen herkesi davet edeceklerdi aslında ama yaşananlardan sonra hem size tekrar geçmiş olsun demek hem de bizzat davet etmek istedim."

Memnuniyetle karşıladım bu daveti. Sonuçta iyi niyetle edilen davete icabet gerek değil mi ama? Yine de aklımı karıştıran şeyler var. İlker savcım bu adamla ilgili beni uyarırken tehlikeli olabileceğinden çok emindi. En azından bana karşı fazla kibar ve iyi niyetli davranıyor olması içimi ürpertiyor. Kız bu adam beni tuzağa çekiyor olmasın? Getirdi dağın başına da... Tövbe Allah'ım tövbe.

Ben bunları düşünürken Azad lahmacunun içine hazırladığı ciğer dürümünü bana uzattı.

"Böyle deneyin derim. Çok lezzetli olur."

Teşekkür edip yerken çalan telefonumla ağzımın içindeki lezzet patlaması yarım kaldı. Arayan Barış'tı. Önce sessize aldım ama tekrar arayınca açmak zorunda kaldım.

"Çok müsait değilim sonra..."

Barış beni dinlemedi bile.

"Alma nerede?"

Sinir yükleniyor.

"Gitti."

"Nereye?"

"İstanbul'a."

"Sebep?"

Sesim yükseldi.

"Sana ne!?"

Karşımdaki adamın şaşkın ama eğlenen bakışını görünce çizdiğim hanımefendi imajının feci şekilde darbe aldığını hissettim. Alışmadık bünyede hanımefendilik durmuyor demek ki...

Barış'ın derin bir nefes aldığını duydum.

"Konum at geliyorum."

Telefonu yüzüme kapattı. Adama bak! Hem suçlu hem güçlü. Bir de hala utanmadan Alma nerede diye soruyor!

Biz yemeğimizi bitirdiğimizde Barış çoktan kapının önüne gelmişti. Azad Bayındır beni restoranın dışına kadar geçirdi. Tabi ki yemeği ben ödeyemedim. Teklif dahi edemedim. Hesabı isteyeyim diyecek oldum, bakışları cümlemin ortasında beni susturdu. Benimki de laf hani, adamın çöplüğünde ben kim yemek ısmarlamak kim?

Ben Barış'ı mavi kuşumla görünce biraz şaşırdım. Hastaneden çıkarken çantamı değil cüzdanımı alıp çıktığımı hatırlayınca Barış'ın önce hastaneye gittiğini anlamam zor olmadı. Azad beyle tokalaşıp arabamın yolcu koltuğuna binerken Barış'ın bu durumdan pek memnun olmadığı açıkça belliydi. Restorandan yola çıktığımızda direksiyonu kıracak gibi görünüyordu. Burnunda soluyordu.

"Anlat!"

Sesi patlar gibiydi.

"Hangisini anlatayım istersin?"

Ben de az gıcık değilim. Heheyt! Ben senelerdir Alma denen uyuzla uğraşıyorum aslanım! Sen kimsin?

Demedim tabi ki. Onun yerine sakince cevap vermesini bekledim.

"Azad Bayındır'la ne işin olduğu beni ilgilendirmez. Dikkat et, yeter. Alma'ya gel."

Sinirlendim şu an.

"Ben gelirim de sen gelme bence."

Alacağı cevaptan korkar gibi bana baktı ve sordu.

"Ne söyledin?"

Acımadım.

"Yaza düğünün olduğunu. Sana da hatırlatmamı ister misin ara ara?"

Bir eliyle direksiyonumu yumruklarken sakinleşmek için derin nefesler alıp verdi. Bu sırada gazı köklemeyi de ihmal etmiyordu sağ olsun.

"Peki ben neden söylemedim sence bunu?"

Bir an düşündüm gerçekten.

"İşine gelmediği için olabilir. Alma'nın aklına bunu sormak gelmediği için olabilir..."

Devam etti benim yerime.

"Ya da belki iki ay önce nişanı attığımız için de olabilir."

EYVAH!

"Nasıl yani?"

"Basbayağı! Bak biliyorum o Efe denen cerrah bozuntusu yüzünden kalbin kırık, erkeklere karşı güvensizsin ama ben o adamlardan biri değilim Nilüfer. Bunu anlamış olduğunu sanıyordum. Bana güvendiğini sanıyordum ama belli ki yanılmışım."

Yerin dibindeyim ben sizi arayacağım. Galiba Alma haklıydı. Efe benim tüm erkeklere güvenimi yok etti. Çocuk meselesini bahane ediyor olabilme ihtimalimle sonra yüzleşeceğim. Acil üste çıkmam lazım. Az bekleyin hemen geliyorum.

"Benim neden haberim yok peki senin nişanı attığından? Ben senin arkadaşın değil miyim? Neden bana söylemiyorsun? Belki ben sana altın alacağım? Belki elbise peşinde koşuyorum görümce olarak katılacağım sonuçta düğününe. Benimle böyle değişiklikleri paylaşman gerekiyor ki hem destek olayım hem de boşa masraf yapmayayım."

Barış sabır çekerek bana baktı.

"Her türlü masrafını güzel bir yemekle ödeyeceğim ama önce Alma'nın telefonlarıma çıkmasını sağlaman gerekiyor ki yıktığın imajımı toparlamak için bir şansım olsun."

Evet sayın seyirciler bu nokta benim bittiğim nokta. Aynı zamanda bu nokta atalarımı anmak için de mükemmel bir fırsat. Kelin ilacı olsa be yüzbaşım...

"Yapamam."

Barış ben bunu söylediğim anda hastanenin bahçesine gelip sert bir manevrayla park yerine girdi.

"Sebep?"

Çaresizlik böyle bir şey, kesin bilgi yayalım.

"Çünkü benim telefonlarıma da çıkmaz."

Biz konuşurken elinde telefonla koşarak bize gelen Azra'yı fark ettim. Bir terslik olduğu belliydi.

Barış'la birlikte arabadan indik. Barış'tan arabamın anahtarını alırken Azra panikle yanımıza gelmişti.

"Nilüfer hocam Alma yok!"

Sabır Allah'ım!

"Biliyorum Azra! On gündür yok. Benim evimden gitti. Sen de on gündür niye gitti diye soruyorsun. Biliyorum!"

Azra hala panikti.

"Öyle değil hocam. Gittiğinden beri her öğle arasında ya arıyor ya da mesaj atıp sizin nasıl olduğunuzu, sıkıntılı bir durum olup olmadığını soruyor. Bilgi alıyor. Bugün sesi çıkmadı. Ben aradım. Telefonu kapalı."

Barış bu muydu der gibi Azra'ya baktı.

"Şarjı falan bitmiştir. Panik yapılacak bir şey yok."

Sen Alma'yı tanımıyorsun aslanım.

"Panik yapılacak çok şey var yüzbaşım."

Barış anlamamış bana baktı. Kaşları burnuna kadar çatılmıştı.

"Alma'nın telefonu kapanmaz. Şarjı bitse de hemen açar. Ailesi sık aramaz ama arayınca ulaşmak ister. Ne zamandır kapalı telefonu?"

Azra cevapladı sorumu.

"Ben öğle arasından önce mesaj atmıştım. Hala iletilmedi. En az iki saattir kapalı yani."

Azra'nın paniği benim vücudumu ele geçirirken Barış telefonunu çıkarıp birini aradı. Hızlıca açıldı.

"Benim. Bir numara yollayacağım. Yer tespiti lazım."

Barış telefonu kapatırken ben de hastaneye ilerlemeye başladım. Barış'a seslendim.

"Konumu yolla bana, izin alıp çıkıyorum. Öğleden sonraki uçağa yetişirim."

Koşarak hastaneye girdim.

Bölüm 15

Bu bölüm biraz değişik oldu. Herkes denklemden çıktı benim kızlar baş başa kaldı. Küsme, bağırışma, yüzleşme, uçma, kaçma ne ararsanız var.

Her şeye rağmen şu dünyada en çok dünya tek biz ikimiz dediğimiz arkadaşlarımız iyi ki var.

Bu bölüm sana ortim ;)

--

İstanbul'dayım. Barış'ın yolladığı konum Alma'nın evinin konumu olduğu için hemen Göztepe'ye yola çıktım. Yanıma bendeki yedek anahtarı aldığım için kendimi kutlayarak dairenin kapısına geldim. Yol boyunca apar topar çıktığım için merak etmiş beni arayan Efe'nin telefonlarını meşgule attım ama ısrarla aramaya devam ediyor. Yine aramayı meşgule atarken kendi kendime söylendim.

"Şu an en son derdim sensin Efe. Kaybetmeyi göze alamayacağım birini bulmam lazım."

Önce zile bastım ama açan olmadı. İçeriden ses gelmeyince anahtarla girdim.

Bütün odalara baktım, ev boş. Alma'nın valizini yatak odasının ortasında açılmamış halde görünce bir ufak aklım çıktı. On gündür valizi açmamış olması çok saçma. Tamam, hayatının en mutlu dönemi değil bu ama yine de valizini olsun açardı. Bilgisayarını çıkarmış mı diye merak edip valizi açtım ama bilgisayar valizde duruyordu.

Yetişkin bir Alma, bilgisayarı olmadan en fazla iki saat dışarı çıkar, sonra koşarak gelip uzvu haline gelen bu güzide icadı kolları arasına alır. On gün elini sürmemesi için kıyamet kopuyor olması gerekiyordu.

Salona girdiğimde etrafın halini fark etmem çok sürmedi. Yerler cam kırığı dolu. Alma'nın çok severek aldığı vazo yerinde değil. Belli ki duvardaki aynaya çarpan ve kendisiyle birlikte aynayı da tuzla buz eden şey o vazo. Sinirlenip fırlatmış. Bunun nasıl bir anda olduğunu düşünürken koltuğun yanına sıralanmış ve bazıları devrilmiş içki şişelerini gördüm. YUH! Alkolik siroz loading...

Tamam kabul ediyorum, Alma'yı çok iyi bulmayı beklemiyordum ama bunu da beklemiyordum. Benim tanıdığım kadının aramızda geçenlere vereceği tepki bu olmaz. Başka bir şey var, başka bir şey olmuş.

"Neredesin be Alma?"

Kırıklara basmamaya çalışarak odada gezerken Alma'nın telefonunu sehpanın üstünde buldum. Açmaya çalışınca gerçekten şarjının bittiğini anladım. Telefonu şarja takıp ne yapacağımı düşündüm. Nerede olabilir?

Normal şartlarda yakından tanıdığımız insanların kafası bozulunca nerede olacağını tahmin etmek bu kadar zor olmaz. Ben mesela, ya çalışıyorumdur, ya yürümeye sevdiğim birkaç yerden birindeyimdir ya da evimde battaniyenin altında çay içip kitap okuyorumdur. Alma benim gibi değil. Şu an İstanbul'un herhangi bir yerinde olabilir. Herhangi bir derken, gerçekten herhangi bir yerden bahsediyorum. Buna daha önce kendisinin gitmediği yerler de dahil. Yürüyüşe çıkmış olabilir, bir meyhaneye çökmüş içiyor olabilir, sahilde oturuyor olabilir ya da Roma'da, bildiğimiz şehir olan, dondurma yiyip rastgele birileriyle sohbet ediyor olabilir. Gerçi Roma'ya gitse Barış öğrenirdi herhalde.

Kime sorabilirim diye düşünürken aklıma Alma'nın pek bayıldığı arkadaşı ve editörü olan Ezgi geldi. Nedeninden emin olamasam da hoşlanmıyorum bu kadından. Sinsi bir tarafı var bence. Yine de şu durumda denize düştüğüm için Ezgi'ye sarılmak zorundayım galiba. Numarasını kaydetmediğim için kendi kendime kızarken neyse ki Alma'nın telefonu kendine geldi.

Şifresi 8875. Çok şükür ki arkadaşımı tanıyorum.

Ezgi'yi Alma'nın telefonundan aradım. Hemen açtı.

"Bebeğim naptın döndün mü aramıza?"

Bebeğim ne ya?

"Ben Nilüfer."

"Nilüfer?"

Haspam! Tanıyamadı bir de.

"Evet Ezgi, Nilüfer. Hani Alma'nın bin yıllık arkadaşı olan."

"Canım tanıyamadım bir an kusura bakma."

Eminim tanıyamamışsındır canım. Çünkü senden önce her taslak önce bana geliyor diye çıkardığın olayları, senin revizyon notlarından çok benim düşüncelerimi dikkate aldığı için kıskançlıktan çatladığını bilmiyorum ben.

"Sadede geliyorum hızlıca, Alma nerede?"

Bir an sessizlik oldu. Ne cevap vereceğini düşündüğü belli.

"Eğer bilmiyorsan bilmeni istemiyordur."

Sinirlerimi bozuyor bu kadın benim.

"Üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokma, soruma cevap ver. Alma nerede?"

"Kavga etmişsiniz belli ki. Kızcağız perişan geldi. Çok üzölmüş. Senden kaçtıysa bir bildiği vardır. Söyleyemem cicim."

Kızcağız mı dedi o Alma'ya? Alma'ya? Kızcağız? Küçöltme eki mi o? Tekrar ediyorum benim arkadaşım olan Alma'ya? Sabır Allah'ım. SABİR!

"Bana bak Ezgi, ben sakın bir insanımdır. Şiddetten hoşlanmam. Alma'ya da benzemem. Ama bir daha Alma'yla arama girmeye çalıştığını düşünmeyi geçtim sezersem seni o açmaya çalıştığın araya sıkıştırır ezerim. Şimdi, Alma nerede?"

Poyrazköy'deymiş. O kadar mı üzdüm ben Alma'yı? Sadece gerçekten çok kötüyse gider oraya. Kalbi çok kırıldıysa, mücadele edemeyecek kadar yorgunsa, birine zarar verebilecek kadar kızgınsa ya da canı çok yanıyorsa gider, kalenin arkasındaki ağaçların arasına oturur ağlayacaksa ağlar, bağıracaksa bağırır, sesini rüzgarla denizin güçlü sesine katar karıştırır ve saatlerce kalkmaz oradan.

Normalde biz birlikte giderdik oraya. Daha doğrusu ben peşine takılırdım, o da sesini çıkarmazdı. Ben donmak pahasına kenarda sessizce otururdum, o biraz kendini rahat hissedince kalkıp yemeğe giderdik.

Poyrazköy'e gittiğimde tam bulmayı beklediğim yerde buldum Alma'yı.

Kamp sandalyemi alıp tam yanına kurdum. Geçip oturdum. Dönüp bakmadı. Ne işin var burada bile demedi.

Sessizce oturdum bir süre. Ne diyerek başlamak gerektiğini düşünüyorum ama aklıma tek bir cümle bile gelmiyor. Aklıma gelen ilk şeyi söylemek en iyisi.

"Barış evlenmiyormuş. İki ay olmuş ayrılalı. Benim haberim yokmuş."

Gözünü denizden ayırmadan verdi cevabını.

"Bunu söylemek için fazla büyük bir çaba."

Biz bu yüzden arkadaş olabiliriz bence. Hayata dair hiçbir konuda aynı fikirde olmayan, sürekli tartışan ve neredeyse hiçbir ortak zevki olmayan biz ikimiz aslında aşırı benziyoruz. Normal zamanlarda gayet kolay iletişim kurulabilen, güleç, neşeli kadınlar olmamıza rağmen eğer kafamız attıysa öyle bir duvar dikeyoruz ki önümüze, geç geçebilirsene. Dünyanın en gıcık en nemrut insanına dönüşmemiz tek bir an sürüyor.

Yine susuyoruz.

Biz Alma'yla çok konuşuruz. Çok güleriz. Çok bağırırız. Çok kavga ederiz. Çok dedikodu yaparız. Çok yeriz. Susarız da aslında ama daha önce hiç böyle susmadık. Alma'nın pek çok "çok" haline şahit oldum. Bu hallerin hiçbirinde bana bu kadar uzak değildi.

Benim de kalbim kırılıyor artık.

"Özür dilerim."

Dönüp bana baktı. Buz gibi.

"Ne için?"

"Söylediklerim için."

"Dileme."

O kadar kendinden emin söyledi ki az kalsın tamam diyecektim.

"Diliyorum ama."

"Dileme. Sonuçta böyle bir şeyi paylaşmak istememiş olabilirsin. O kadar güven vermediysem on beş senede bu benim ayıbımdır. Ki haklısın, sana acıyacağını düşündüğün birine sadece acılarını değil hiçbir şeyini anlatmasan yeridir. Belli ki benim düşündüğüm kadar değilmiş bizim arkadaşlığımız. Ben özür dilerim esas."

Beni şuradan aşağıdaki kayalara yuvarlasan da olurdu be Alma. İnsanın canını nasıl acıtacağını biliyor. Feci şekilde acıdı. Durmaya da niyeti yok gibi.

"Senin yüzünden burada olduğumu düşünüp geldiysen boşa zahmet etmişsin. Söyle Barış'a da kızgın değilim. Ortada kızacak bir şey de yokmuş zaten. Gidebilirsin yani. Sızlık bir mevzu yok."

Sövse daha iyiydi.

Ben biliyorum Alma'nın bu frekansını. Kendisini sorgulama aşaması bu. İlk tanışmamızdan itibaren bütün arkadaşlığımızı, konuştuklarımızı, paylaştıklarımızı, tavırlarını, sözlerini düşünüp sorguluyor. Bir filinkine eşdeğer hafızasının kıyısında köşesinde ne kadar hatırası varsa hepsini bir dosya yapmış sayfa sayfa inceliyor. Faturayı kendine kesecek bu sürecin sonunda.

"Yapma Alma. Bırak özür dileyeyim. Bırak kırdığım yerden tamir edeyim."

"Konu sadece seninle aramızda geçenler değil ki. Beş senelik sevgilim beni neredeyse bir yıldır aldatıyormuş, ruhum duymamış. Belli ki berbat bir sevgiliydim. Barış'ı öperken bir an bile düşünmedim hayatında biri var mıdır diye? O an öpmek istedim ve öptüm. Belli ki zannettiğim kadar kadın kadının yurududur biri de değilim. Aylardır tek kelime yazamadığıma bakılırsa benim yazarlığım da sallantıda. Ben olduğumu düşündüğüm hiç kimse değilim galiba Nilüfer. Bunu fark etmemi sağladığın için sana kızgın da değilim kırgın da değilim. Tamir edilecek kadar bir şey kalmadı geriye. Yıkıldım."

Alma benim hayatımda tanıdığım en mücadeleci kadındır. Pes etmez, kabullenmez, vazgeçmez, ikna edilemez. Çok düşer ama kalkmanın bir yolunu bulur. Canı acır ama nasıl geçireceğini bilir. Depresyona girer, çıkar. Bazen uzun sürse de hep çıkar. Derdini anlatır. Yaralarını paylaşır. İnsanlarla yaralarını paylaşmanın bu çağda büyük bir cesaret olduğunu düşünüyorum. Karşındakine ne kadar güvendiğinin bir önemi yok bu konuda. Her şey olur ama yıkılmaz. Şimdi yıkıldıysa biraz da benim yüzümden bu.

Zaten yazamıyorum diye dertliydi, üstüne aldatıldığını öğrendi kalkıp bana geldi. Tamir ederiz çünkü biz. İyileşiriz. Ben doktorum. Arkadaşıma nasıl iyi geleceğimi bilirim. Sonra ben Barış'la ilgili eksik bir bilgi verdim, kendine kızdı ama yine de düşmedi. Ta ki benim söylediklerime, daha doğrusu söylemediklerime kadar. Ben arkadaşımın en güçlü dayanağını çekip aldım. Sana güvenmedim dedim. Aslında böyle demek istemedim ama böyle demiş oldum.

"Yeniden yaparız."

En inanmayan bakışıyla baktı bana. Sinirlendim buna.

"Bana bak, o ifadeyi yüzünden sil hemen kötü olacak. Ömrümün yarısını seninle yaşadım ben. Senin yıkılman demek benim de sağlam kalmamam demek. Sen yıkılırsan ben o yıkıntının altında kalırım demek. Bu noktada yıkılamazsın. Benim sana sağlam ihtiyacım var. Birincisi, ben sana güveniyorum. Sadece konuşmak istemedim. Dillendirmek canımı acıtıyordu. Senin canını da acıtmayayım dedim. Sen bilmeyince üzülmedin. Üzülmeyince beni mutluluğunla tamir ettin."

Alma sinirle önüne döndü. Yumruklarını sıkarken sesi yükseldi.

"Hala aynı şeyi söylüyorsun ya! Hala ya! Lan ben seni yine tamir ederdim. Dünyanın sonu mu lan bu? Neymiş? Doğuramayacakmış! Bir sensin de mi bu durumda olan? Sen çocuk istemiyorsun ki zaten! Ayrıca çok istersen ben doğuruveririm bir tane, veririm kucağına sen bakarsın. Mis gibi hazır çocuk! Sen niye anlamıyorsun kadın, senin mutsuzluğunla ağıt yakmaya başlayıp seni daha çok mutsuz edecek kadar mı yabancınım ben senin? Git lütfen Nilüfer ya! Konuştukça sinirleniyorum. Yürü git şurdan!"

Kaldım. Kalakaldım. O kadar beklemiyordum ki. Yine de o kadar Alma ki. Ne bekliyordun peki Nilüfer? Tek kelimesine şaşırdın mı? Yok. Benim esas beklemediğim şey bunları duyacağımı bilmem oldu. Bile bile sustuğum için kendimi tokatlamak istiyorum ama onun yerine en beklemediği anda Alma'ya sarıldım.

Ben çok fiziksel temas insanı değilim. Alma da alışık değil. On beş senede toplam üç beş kere kendi özgür irademle sarıldığım için itemedi de beni. Garibim hem çok sinirli hem de ben sarıldım diye mutlu şu an adım gibi biliyorum. En sonunda dayanamadı itekledi beni.

"Git demedim mi ben sana? Niye sarılıyon şimdi?"

"Benim Alma'm olmayı bırakmadığın için."

"Yok sana Alma!"

"Sana mı soracağım be! Benim Alma'm benim kararım."

Alma hayretle bana bakarken en şımarık halimle ayağa kalktım.

"Özür dilerim. Sen de affettin. Sarıldık ağladık. İstiklal Marşı, kapanış. Açım ben! Evin halini görünce aklım çıktı zaten! Tansiyonum oynadı! Kalk gidecek bir balıkçı bulalım. Sen rakını zıkkımlan ben mezelerimi yiyeyim. Boğazı özledim ben be!"

Geçişime anlam verememiş bana bakan Alma yerinden milim kıpırdamadı.

"Sana afiyet olsun aç değilim ben."

Elimi belime atıp karşısında dikildim.

"Bana bak, şimdi yerinden kalkıp benimle gelmezsen Barış'ı arar destek kuvvet göndermesini isterim. Artık denizden SAT'lar mı gelir, havadan özel harekât mı indirir bilmem. İmknı varsa kendisi de gelebilir aslında. Dur deneyelim bakalım bahtına hangisi düşecek!"

Ben telefonumu çıkarırken önce ciddi olup olmadığıma baktı. Telefon ilk çalışında açılınca ben iki kelime edemedi sandalyesini toplamış söylenerek yola doğru ilerlemeye başlamıştı. Araya biraz mesafe girince Barış'a minik bir zet geçtim.

"Buldum, iyi ama çok da iyi değil. Toparlamak zor olacak."

Barış benden daha umutluydu.

"Bizde bir söz var Nilüfer. Zor basit kalır imkânsız zaman alır."

Telefonu kapattıktan sonra kendi kendime söylenerek Alma'nın peşinden gittim.

"İyi diyon hoş diyon da ben bordo değilim be yüzbaşım."

Poyrazköy güzel bir balıkçı köyü olduğu için yemek yiyecek yer bulmak zor olmadı. Esas zor olan Alma'yı konuşturmamak oldu. nc dublesinin ortasına gelmişti ki elindeki kadehi aldım. Sarhoş olması işime yaramaz, konuşması lazım. Konuşsun ki içindeki zehri atsın, kafasındaki sesleri azaltsın.

Neyse ki çok sürmeden bombayı patlatıyor.

"Hakan evleniyormuş."

Arkadaşımı aldatan şerefsiz beş senelik ilişki bittikten bir ay sonra evleniyor mu? Nasıl yani?

"Nasıl yani?"

Gülümseyerek kadehini önümden geri alırken cevapladı sorumu.

"Eve geldi konuşmaya. Beni aldattığı kız dört aylık hamileymiş. İlişkileri de bir yıldır devam ediyormuş zaten. Evleniyorlarmış."

Telefonundan Hakan'ın kızla birlikte nişan töreninde çekilmiş fotoğrafını açıp önüne koydu. Ben şoklardan şoklara koşarken Alma kadehindeki kalan yarım dubleyi de kafasına dikti. Kendimi tutamadım.

"Allah belanı versin Mümtaz!"

Alma yaptığım dizi alıntısına gülmeye başladı. Sinirleri o kadar bozuktur ki gülmesi bir yerden sonra ağlamaya dönüştü. Bir yandan yiyip içiyor bir yandan da ağlıyordu. Alma'yı ilk defa ağlarken görüyor olabilirim, emin değilim.

Dokunmadım. Ağlama da demedim. Etraftakiler garipsemiş bize bakarken ben dünyanın en normal eylemi buymuş gibi sakince yemeğimi yemeye devam ettim.

Ağlaması biraz yatışınca yemeyi bıraktım. Gözlerini bana dikti. Ciddiyetle sordu.

"Ben niye hiçbir ilişkiyi yürütemiyorum. Hakan beni neden sevmeyi? Neden aldattı? Yetemedim mi ben? Sen peki? Sen niye güvenmiyorsun ki bana? Niye yani? Efe'den daha mı güvenilmezim ben? Neyi yanlış yapıyorum?"

Bir an durup arkadaşımın dağılmış haline baktım.

"Hakan'ın kendi şerefsizliği. Senin de hep dediğin gibi, kimsenin aşağılık kompleksinin sorumlusu biz değiliz. Bana gelince, ben sana güveniyorum Alma. Sadece..."

Ben cümlemin sonunu getiremeyince o benim yerime tamamladı.

"...sadece yalan söylüyorsun."

Yalan söylüyorum evet. Ama Alma'ya değil kendime. Ve Alma'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa onun da kastettiği tam olarak buydu.

"İşte bu yüzden söylemiyorum bazı şeyleri sana. Nefret ediyorum bunu yapmandan!"

Gülümseyerek bana baktı. İçimi okuyor gibi hissediyorum bazen. Kendisine rakı doldururken devam etmemi beklediği belliydi. Ettim.

"Seninle duygularım ya da olan bitenle ilgili konuşurken kendimle konuşuyor gibi oluyorum. Kafamın içinde kendime söylediğim yalanları sesli şekilde sana söyleyince hem beni rahatsız ediyor hem de sen niye söylediğimi biliyorsun. Filmde Şener Şen'e Ziyaaa diyen Münir Özkul gibi oluyorsun. Yüzleşmek istemediğim her şey karşımda dikiliyor. Sonra onlarla tek başıma baş etmek zorunda kalıyorum ve bundan nefret ediyorum!"

Rakısını içerken sadece gülümsedi. Alkol kullanıyor olsaydım şu an bir kadehi tek nefeste kafama dikebilirdim bence. Tam yle bir an. Onun yerine ekmeğimle kpoğluna dalıp ağzıma koca bir lokma attım.

Akşamın kalanında tek kelime konuşmadık.

Alma'yı eve götürüp yatırdığımda saat ikiyi geçiyordu. Üç saat sonra uağım olduğu için uyumadım. nce ortalığı topladım. Cam kırıklarını attım. Sonra ay demleyip biraz düşündüm. Birazdan biraz daha fazla düşünmüş olabilirim konuştuklarımızı, Efe'yi, Van'ı, hayatımın nereye ilerlediğini, Alma'yı kaybetme ihtimalini...

Sabaha karşı evden çıkmadan Alma'ya kahvaltı hazırladım ve bir not yazıp masaya bıraktım.

"Kırdıklarımı tamir etmem için bir şansı hak ediyorum. Biz birbirimizi nasıl tamir edeceğimizi biliriz. Yıkıntılarını al bana gel. Belki bencillik ediyorum ama benim sana çok ihtiyacım var."

Sanırım bu noktada Alma'nın insafına kaldım. Hadi bana hayırlı başarılar.

Van'dayım. Eşyalarımı topladım, evi kapatıp çıktım. Editörüm Ezgi bana uygun bir ev bulup kitaplarımı oraya taşıyana kadar Van'da kalacağım zira kendisinin de açıkça belirttiği gibi Nilüfer'in bana ihtiyacı var.

Barışmadım. Hala kırgınım ama bizim ilişki dinamiğimiz küstüm oynamıyorum diyebileceğin bir dinamik değil. Eğer ölmediysem ihtiyacı olduğunda yanında olmak için şartları zorlarım. Öncelik sıralamam belli:

1- Aile

2- Yakın arkadaşlar

3- İş

Tabi ki Van'a gelmem ve yanında olacak olmam demek gidip Nilüfer'in evine yerleştim demek değil. Ne kadar kalacağımı bilmediğim için şimdilik bir otele yerleştim. Şehir merkezinde, göl kıyısında sayılabilecek, şahane manzaralı bir odam var. Normalde otel sevmem. Uzun kalmam gerekirse ev kiralamayı düşünebilirim ama şimdilik çok erken. Daha döneli altı saat oldu.

Kendimden beklenmeyecek bir şekilde çok erken uyandım. Güneşin doğmasına en az yarım saat vardı daha. Kahvaltıya insem daha servis başlamamıştır. Tekrar uyumak için de fazla uyanığım. En iyisi çalışmak diye düşünüp defterimle kalemimi alıp göl kenarına inmeye karar verdim.

Gölün kenarındaki bir banka bağdaş kurup oturdum sabah ayazında. Bu aktivite için fazla yanlış bir mevsim seçmiş olduğum için kendimi kutlarım. İyi ki çıkarken resepsiyondaki çocuklardan çay istemişim.

Sokak lambasının ışığında bomboş defterin ilk sayfasıyla bakışmaya başladım. Beni tanıyanlar bilir ki her hikayem önce kağıtta başlar. Detaylanır. Hikaye ne zaman yazılacak hale gelirse o zaman geçerim bilgisayara. Beynim hala biraz analog çalışıyor. Kağıt ve kalemin büyüüne inanıyorum. Bir de ilham perisi mevzusu var ki en nefret ettiğim.

İlham perisi yoktur, eşşek gibi çalışmak ve boş sayfayla yeteri kadar bakışmak vardır. Teşekkürler.

Ben elimdeki kalemle oynayıp defterden sıkılmış Van Gölü'yle bakışırken bankta yanıma bir dev oturdu. Nasıl daldıysam olduğum yerde zıpladım korkuyla. Aynı anda refleks olarak kalemi şiş olarak kullanmaya karar vermişim ki yanıma oturan dev bileğimi yakalayıp kendine çekti. Evet, Barış'tan bahsediyorum.

"Hep mi şiddet eğilimlisindir yoksa bu bana mı özel?"

Bunu söylerken nefesini dudaklarımda hissetmiyor olsam şiddet eğilimini gösterirdim ben aslında da işte, beyne giden sinyaller falan filan... Nilüfer bir ara size bilimsel kısmını anlatır. Ben bilim sevmiyorum.

Bileğimi kurtarmak için hamle yaptığımda Barış'ın bileğimdeki eli daha da sıkılaştı. Bırakmaya niyeti olmamasını geçtim koparmaya niyetlendi diye düşünüyorum şu an.

Tamam öyle olsun, madem sert oynamak istiyorsun, oynarız Barış bey.

"Nişanlığınıza da böyle mi davranıyordunuz 'yüzbaşım'?"

Yüzbaşım dediğimi duyan Barış'ın kaşları havalanırken gerçekten mi diyen bakışları gözlerimde kilitlendi. Bileğimi bırakmasa da en azından biraz gevşedi eli.

"Yapacak mıyız bunu?"

Kendimden eminim. Gıcık olmak istediğimde evlat olsam sevilmem.

"Ben bir şey yapmıyorum."

"O zaman ben niye döndüğünü senden değil istihbarattaki çocuklardan öğrendim Alma?"

Otel kaydı emniyete gidecekti tamam da emniyet beni bekliyordu? Yuh! Adamların işi gücü yok gibi bir de beni mi takip ettiriyor bu manyak?

"Suçum olmayan bir mesele yüzünden bana trip atamazsın."

Kıyamam trip atıyorum zannediyor. Bilmiyor ki benim sorunum benimle.

"Suçun var dememdim. Trip de atmıyorum. Sadece..."

Sabırsızlandığı belli. Sorup dinlemeden çekip gittim diye de sinirli olduğunu hissediyorum.

"Sadece..?"

"Sadece nişanlından ayrılmamış da olabilirdin. Hala birlikte olabilirdin ve ben seni yine de öpmüş olabilirdim. Çünkü sormak aklımın ucundan bile geçmedi. Nişanlını geçtim hayatında biri de olabilirdi. O zaman ne farkı olacak..."

Sözümü kesti. Bileğimdeki eli yine kasıldı. Bal rengi gözlerinin sinirden kapkara olduğunu gördüm.

"Bana bak Alma. Ben Efe değilim. Hayatımda biri varken, sıfatı ne olursa olsun, birine yakın davranacak, birini öpmeyi geçtim karşımdakinin beni öpmeye niyetlenmesine bile izin verecek bir adam değilim. Beni sakın onunla karıştırma. Sakın!"

Şu ifadesini dışarıdan gören biri arkasını dönüp koşarak uzaklaşmak isteyebilir ama ben acayip derecede sıkıca sarılmak istiyorum. Yine de sarılmak yerine gözlerinin içine bakıp gülümsüyorum sadece. İlk siniri biraz azalınca durumu açıklıyorum.

"Efe'yle ilgisi yok. Yani tabi ki Nilüfer evlenmek üzere olduğunu söyleyince bir küçük aklımdan geçti ama esas mesele o değil."

Merakla bana baktı. Ben de devam ettim.

"Barış ben beş senelik sevgilimden ayrılıp gelmiştim Van'a. Evimde başka bir kadınla bastığım için ayrıldık."

Sessiz kaldı. Ne düşündüğünü anlamak için dikkatle inceledim yüzünü ama ifadesiz bir yüzle bana bakıyordu. Onun da benim yüzümde bir şey aradığı belliydi. Sorusuyla ne aradığını anlamış oldum.

"Hala o adamı mı seviyorsun? Onu mu istiyorsun?"

Güldüm. Sesli şekilde. Kahkaha atarak. Hatta göbeğimi tutarak güldüm. Karanlık sokakta kahkaham çınladı.

"Bu kadar komik bir soru sormadım Alma. Cevap ver ki nasıl davranmam gerektiğini bileyim."

Gülüşüm anında kesildi. Ciddileştim. Burnunun dibine girme sırası bana geldi belli ki.

"Bana bak Barış, beni hayatında ya da kalbinde biri varken başka bir adamı öpecek bir kadın sanıyorsan siktirip gidebilirsin. Beni aldatan bir adamı sevmeye devam edeceğimi düşünüyorsan da siktirip gidebilirsin. Başkasını isterken seninle..."

Cümlemi, Barış'ın dudaklarımı kapatan dudakları yüzünden tamamlayamadım. Nasıl olduğunu anlamadan kendimi Barış'ın bedenine yaslanmış, kollarımı boynuna dolanmış güçlü kollarıyla sarılıp sarmalanmış buldum.

Offf. Böyle olmaması gerekiyordu. Bu kadar çabuk değil.

Adam sadece öpmüyor. Beynimin vücudum üzerindeki kontrolüne kısa devre yaptırıyor. Her hücremi uyarıyor. Böyle olmaz. İyi değil bu.

Güç bela dudaklarımı Barış'tan koparıp derin bir nefes aldıktan sonra kollarından kurtulmak için biraz geri çekildim. Barış'ın gözleri hala dudaklarımdayken bakışları günaha davet başlığıyla resimli sözlüklere girebilecek kadar yoğundu.

Yine de pes etmedim. Bankta Barış'tan biraz daha uzaklaşıp göle döndüm. Hava aydınlanmaya başlamıştı. Tek tük geçen arabaların sesleri duyulmaya başlamıştı. Şehir uyanıyordu ve Van halkının bizim şu anki halimizle yüzleşmeye hazır olduğunu sanmıyorum. Barış'ın durdurulmayan haline ben hazır mıyım ondan da emin değilim.

"Bu iki oldu. Üçüncüde bu kadar kolay bırakmam Alma."

Gülümsedim.

"Bal gibi de bırakırsın. Tek kelimem yeter."

Kendimden bu kadar emin olmama şaşırılmıştı. Devam ettim.

"İstemiyorum demem yeter. Gebersen devam etmezsın. Yalan mı?"

Takdirle gülümsedi. Devam ettim.

"Değil. Ben seni anladım yüzbaşı. Sen de beni anla. Az geri bas."

Son cümlemlle tadı kaçtı.

"Madem beni anladın, tam anla. Ben geri basmam. Bir şeyleri ağırdan almam. Ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum çünkü. Sahip olduğum her anı son anım gibi yaşamaktan başka şansım yok. Ortam da yok benim. Biraz'la işim olmaz. Çok ve hiç var bende."

Çizgileri kalın ve belirgin bir adam Barış. Ne istediğini ve istemediğini bilen bir adam. Sürekli namlunun ucunda yaşarken çok da şaşırtıcı değil tabi ki. Ciddiyet biraz dağılsın diye şakaya vuruyorum her zamanki gibi. Ciddiyet de sevmem ben.

"Nişanlından bu yüzden mi ayrıldın? Çok olmadı hiç olmasın diye mi?"

En beklemediğim cevap geldi Barış'tan.

"Ben ayrılmadım. O beni terk etti."

Ben şok. Milletin delikanlı gibi sevecek, sadık, işinde gücünde, yakışıklı, boylu poslu adamların hayal ürünü olduğuna ikna olduğu bir dönemde bu adamı terk etmek, düğüne aylar kala nişan atmak biraz şov bence. Kesin büyük bir mevzu oldu.

"Ne yaptın kadına?"

Şaşkınca yüzüme baktı. Bu halini görünce bir şey yapmış olmasına imkan yok diye düşündüm. Gerçi bu adamı karşısındakine gülümserken gören herhangi biri eline silah alıp dağ tepe terörist kovalıyor da demez. Günün sonunda erkek.

"Beklettim."

Anlamadım.

"Anlamadım?"

"Beklemek istemiyormuş. Bu şekilde hayatını harcayamazmış. Birini merak ederek yaşayamazmış falan filan. Mesajları silmesem sana da gösterirdim."

Yuh! Bir de mesajla mı terk etmiş? Nişanı WhatsApp'tan atmak da ne bileyim... biraz ayıp sanki.

Ben bunları düşünürken yüzümde nasıl bir ifade oluştuysa gülümsedi Barış.

"Ne düşünüyorsun?"

"Hiç. Sadece garip geldi."

"Ne garip geldi?"

"Artık merak etmeyecek miymiş yani? Yüzüğü çıkarınca bitiyor muymuş?"

Neye takıldığımı tam anlamadığı belliydi.

"Bilmem. Bitiyor herhalde."

"Bence saçma."

"Neden?"

"Çünkü seninle hastanede ilk karşılaşmamızda asker olduğunu anlamıştım ve sonra seni hiç görmemiş olsaydım, diyelim ki o gün İstanbul'a dönmüş olsaydım, Nilüfer'e seni sorardım. İyi olup olmadığını merak ederdim. Değil ki bir ilişki yaşayıp nişanlanmak..."

Etkilendiği belliydi. Bakışları ilk kez güçlü bir asker, tutkulu bir adam ya da iyi niyetli bir arkadaş gibi değil de küçük bir çocuk gibiydi.

İçimden yanağını okşamak geçti. Geçtiği anda da elim komutu alıp hareketlendi. Elim yanağına değdiği anda Barış başını elime yasladı. Bunu beklemiyordum. Barış'ın yanağındaki elim saçlarına doğru ilerlerken gözlerindeki küçük çocuk ifadesi çoktan kaybolmuş tutkulu bir adama dönüşmüştü. Gözlerimin içine dolan bakışlarına sesi eşlik etti.

"Sen... sen çoksun. Bu hissettiğim şey çok fazla."

Ben Barış'ın boğuk çıkan sesine erirken onun eli benim yanağımdan boynuma indi. Aynı anda dudaklarımız buluştu. Bir yandan öpüşürken bacaklarımı onun bacaklarının üstüne attım. Boynumdaki elini çekmeden diğer eliyle de bacaklarımı sarmıştı kolu.

Benim tutkumun da onunkinden aşağı kalır yanı yok şimdi. Hakkım yenmesin. Adam en ilkel hücrelerimi uyandırıyor.

Baş parmağı çenemle boynum arasında gezinirken dudaklarımı güç bela çekip alnımı yanağına yasladım. Gözüm tabi ki dudaklarındaydı. Çünkü doyulur mu doyulur mu canana kıyılır mı canana kıyanlar hakkın kulu sayılır mı arkadaşlar?

"Bu iyiye gitmiyor."

Kalan son otokontrol kırıntımı da bu cümle için kullandıktan sonra tükettiğimi söylemeden geçemeyeceğim. Buradan sonrası benim sorumluluğumda değil. Öperse karışmam.

Neyse ki karşımdaki adam istediğinde kontrolün kitabını yazabilecek biri de bütün Van şehrine reklam olmadan durabildik.

Önce sakin bir öpücük bıraktı dudağıma. Ben de bacaklarımı çektim kucağından. Sonra derin bir iç çekip gözlerime baktı. Tutup avuç içimi öptü. Söyleyin bir daha yapmasın. Kalbim tekliyor.

Öptüğü elimi sıkıca avcunda hapsetti. Öyle oturduk bir süre Van Gölü'ne karşı. Cadde kalabalıklaştıkça nabzım da alnımda atmaya başlamıştı artık. Hayır öpüşürken bu kadar olmuyor. Evet, sırf elimi tuttu diye bu heyecan. Duruma el koydum.

"Senin gidecek bir dağın falan vardır, hadi geç kalma."

Duruma yaklaşımımınla eğlendi.

"Dağla aramıza mesafe koyuyoruz bazen, şehirdeyim biraz."

Bunu söylediği an telefonu çaldı. Ekrana bakıp bana döndü telefonu açmadan.

"Şom ağızlı olduğunu fark etmiş miydin?"

Güldüm.

"Benim maşallah dediğim üç gün yaşamaz."

Ağzımdan çıktığı an yanlış bir cümle kurduğumu fark ettim ama artık çok geçti. Hiç bozuntuya vermedim.

"Ay hadi git, tek parça dön. Senle mi uğraşıp duracağım ben? Yazılacak kitabım var benim. Git hadi."

Gülümsedi.

"Bu sefer karargaha kadar gidiyorum. Fazla uzaklaşmam. Gözümün önünden kaybolma."

Eliyle saçlarımı tarayıp baş parmağıyla yanağımı okşadı. Parmağı dudağımın köşesinde durdu. İçi gider gibi alt dudağımda gezindi parmağı. Güç bela elini çekip arkasını döndü. Giderken durup arkasını döndü.

"Fazla düşünüyorsun. Nilüfer'le senin hikayeni yaz bence. Herkese nasip olmaz böyle arkadaşlık. Güzel anlatırsın. Bir de git gör kızı, perişan oldu sen yokken."

Emredersin paşam! Cevap vermeme beklemeden hızlı adımlarla yolda kendisini bekleyen araca bindi. Araba gözden kaybolurken ben de banktaki defterimle kalemimi aldım.

Otele giderken bu işin nasıl bu noktaya geldiğini düşünüyordum. Kendi kendime mırıldandım.

"Bir öpüşelim dedik konu nerelere geldi ya!"

Otele girdim.

Bölüm 16

Öğle arasına yaklaşıırken Efe'den gelen kırkıncı mesajı da görmezden gelip odadaki hastaya odaklanmaya çalıştım. İki gün önce Alma'nın yanından geldiğimden beri Efe'yle karşılaşmamaya özen gösteriyorum. Son zamanlarda fazla bir aradayız ve Efe bütün enerjisini eski halimize dönmek için harcıyor. Haliyle unuttuğumu düşündüğüm her şey, her anı, her duygu bir bir ortaya çıkıyor. Yirmilerindeki genç bir kadının duyguları, otuzuna gelen kırılmış kadının kalbine iki beden büyük gelmiş de fark etmemişim. Ben, bugün, gerçekten ne hissediyorum o kadar bilmiyorum ki... o kadar karışmışım ki... Efe'den biraz uzak dursam iyi olacak diye düşünüyorum.

Arka planda bunları düşünürken birkaç hastayı daha muayene edip yolladıktan sonra çalan telefonumun sesiyle kendime geldim. Yine Efe olduğunu düşünüp sinirlenmeden hemen önce ekrandaki Azra Hemşire yazısını gördüğüm için boş yere öfke yüklenmesinden kurtulmuş oldum.

"Evet Azra?"

"Hocam hastaların bittiyse bizim mutfağa bir uğra, kısır yaptık göğüsün hemşireleriyle."

Canıma minnet! Hem Efe'yle yemekhanede köşe kapmaca oynamayacağım hem de mis gibi kısır yiyeceğim. Kesin çay da tazedir. Ay keşke Alma da burada olsaydı. Ne sever kısır muhabbetini...

Son hastayı da yollayıp poliklinikten çıktım. Bizim kadın mutfağına giderken kapıda Azra'nın Alma'ya sarıldığını gördüm. Hayal görüyor olabilir miyim? İki gündür sesi çıkmayınca gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım ben çünkü. Yok canım! Bin yıllık arkadaşımı tanımayacak halim yok. Halüsinasyon görmem için de mantıklı bir gerekçem yok. Basbayağı Alma! Gerçekten gelmiş.

Hani diyordum ya ben doktor ciddiyetimi korumam lazım falan diye, şu an zerre umurumda değil. Koşar adım Alma'ya doğru gidip Azra'nın şaşkın bakışları altında kocaman sarıldım.

Sarılmayı sevmem. Genel olarak fiziksel temas seven biri değilimdir ama bu sefer başka.

Alma bana döndü. Ben istedim diye döndü.

Benim coşkumun aksine Alma gayet sakin bir şekilde biraz da aceleci bir tavırla benden uzaklaştı.

"Hoş geldin."

Azra bana güldü.

"Hocam kaç senedir görüşmüyorsunuz siz?"

Azra'yı duymazdan gelip Alma'nın koluna girdim. Etrafta valiz olmadığına göre yine araba kiraladı belli ki.

"Haber verseydin ya seni almaya gelirdim. Valiz arabada mı?"

Azra da ekledi merakla.

"Ne zaman geldin? Bilsem kek yaptırırdım sana."

Merakla Alma'ya baktık ikimiz de.

"Dün geldim."

Dün mü gelmiş? Nasıl yani? E gece nerede kaldı? Barış'a gitti desem...

Düşünce akışım Azra'nın aşırı mantıklı sorusuyla sekteye uğradı.

"Peki siz nasıl şu an karşılaştınız?"

Alma gayet sakin bir tavırla cevapladı Azra'nın sorusunu.

"Otelde kalıyorum şimdilik."

PARDON?!

Ama ben biliyordum bu sakinliğin arkasından bir şey çıkacağını. Alma ne zaman sakin ya da sessiz olsa kesin ters giden bir şeyler vardır. Olay olmak zorunda değil. Kafasının arkasında dönen bir düşünce de yapıyor bazen bunu. Al işte.

Otel dedi! Otele yerleşmiş. Otelden nefret eder Alma. Rahat edemez ki.

"Rahat edemezsin ki sen otelde."

"Hep rahat ettiğim bir yerde ilk kez rahat edemeyeceğime genelde rahat edemediğim bir yerde olmayı tercih ediyorum diyelim."

Cümleye bak! Yazarlardan hoşlanmadığım anlardan birindeyiz sevgili okuyucu. Gıcık oluyorum bu yazan insanlara.

Azra sıkıntılı bir durum olduğunu anlayıp mutfığa girdi. Ben de Alma'nın kolundan çıkıp karşısına geçtim.

"Bana ne zaman haber verecektin?"

Klasik Alma umursamazlığıyla cevapladı sorumu.

"Verdim işte."

"Dün gece neden haber vermedin?"

"Paşa gönlüm öyle istedi çünkü!"

Sabrım zorlanırken derin bir nefes aldım. Gıcık olmaya karar vermiş bir Alma'yla uğraşmamak en akıllıca şey şu hayatta.

"Neyse... Geldin ya, şimdilik bu da yeterli."

Alma bir şey diyemeden hemen arkamdan Efe'nin sesi duyuldu.

"Bizim kaçak dönmüş mü gerçekten?"

Alma yanımıza gelen Efe'ye tiksintiyle baktı. Efe'nin zerre umurunda gibi görünmüyordu.

"Toparlamışsın kendini. Son görüşmemizde aşırı kötüydün. Yalancı yârin kırık kalbini tamir mi etti?"

Alma küçümseyerek güldü.

"Herkesi kendin gibi sanmana bayılıyorum biliyor musun? Mükemmel bir ego balonun var. Biraz daha beslesene, belki uçar gidersin de senden sonsuza kadar kurtuluruz."

Efe gülümsedi.

"Ne yaptı da inandırdı seni bu kadar acaba? Bir ara kendisine yöntemini sorayım. Belki lazım olur."

Bunu derken göz ucuyla beni süzüyordu. Alma'nınsa geri adım atmak ya da duymazdan gelmek gibi bir niyeti olmadığı çok belliydi.

"Sen hiç zahmet etme. Ben seni hemen aydınlatırım."

Efe'ye yaklaşıp kulağına eğildi. Gel sana sır vereceğim diyen bir çocuk gibiydi hali.

"Dürüstlük. Duymuş muydun? Sır saklamamak? Kandırmamak falan... Tanıdık geldi mi?"

Alma cevap bekler gibi Efe'ye bakarken Efe mutfak kapısında durmuş merakla bizi izleyen Azra'ya gülümsedi. Başıyla selam verip bana döndü.

"Konuşalım. Bir an önce."

Emredersiniz paşam. Bir derdim sendin çünkü şu an.

"Sonra."

"Nilü, lütfen."

Sesim istediğimden biraz daha yüksek çıktı.

"Sonra dedim!"

Azra şaşkın bize bakarken ben Azra'yı kendimle birlikte mutfağa soktum. İçeri girerken Alma'nın sesini duydum.

"Keşke sen de kırdığın kalpleri onarmayı bilsen be ağa oğlu."

Keşke be Alma. Keşke herkes bilse.

Alma da gelince hemşire hanımlarla sohbet ederek kısırımızı yedik, çayımızı içtik. Alma'nın evinden taşınmaya karar verdiğini öğrendim. Tabi ki detayları henüz sormadım. O kısmı baş başayken konuşacağız.

Azra Türk kahvelerimizi yaparken aklındaki soruyu sordu.

"Nilüfer hocam Reşat Bayındır'ın yemek davetine gidecek miyiz?"

Alma'nın alıcıları hemen harekete geçti. Aklında bin tane sorunun sıraya girdiğine eminim.

Hemşire ekibinin en genci olan hemşire Azra'nın sorusu ile ilgili fikrini belirtti.

"Yani... Adamın küçük oğlu acilde size saldırdı diye içerde Nilüfer hocam, sıkıntılı bir durum olmasın?"

Azra cevapladı benim yerime.

"Öyle de büyük oğlunu yolladı adam davet için. Hem Azad Bayındır Nilüfer hocamın hayatını kurtarmış. Daha büyük iyi niyet göstergesi mi var?"

"O da bir garip Azra abla. Adamlarını yollardı hep. Benim okuldan bir arkadaşım Başkale'de ameliyat hemşiresi, Azad ağayı görünce şaşmış kalmış kız. Sen Azad Bayındır'ı dışarıda bir yerde gördün mü hiç mesela?"

Azra olumsuz anlamda başını salladı. Yine de vazgeçmedi.

"Reşat ağanın devletle karşı karşıya geldiğini hiç duymadım ben. Bir tek asker polis değil ki, köy okullarındaki öğretmenlere de sahip çıkar hep. E o salak oğlan yüzünden şimdi mahcup oldu, haliyle telafi etmek için oğlunu yolladı. Kendisi gelse yakışık almazdı ama en az kendisi kadar önemli birini yollaması da lazımdı."

Bu sefer de genç hemşire hak verdi. Ben de sayelerinde Bayındır ailesi hakkında bilgi ediniyorum. Azra bana döndü.

"Eee hocam? Gidecek miyiz?"

Güldüm.

"Anlattıklarınıza bakılırsa zaten aksi mümkün değil."

Genç hemşire karşı çıktı.

"Biz buralıyız hocam, gitmemiz gerekir de siz yabancısınız. Gitmeseniz de anlarlar."

Gülümsedim. Azad'a zaten can borcum varken bir de özel davet etmeye geldi diyemeyeceğim için örf ve adetlerimize yaslanıyorum.

"Davete icabet gerek. Hep birlikte gideriz."

Genç hemşire belli etmemeye çalışsa da gitmeye meraklı olduğu belliydi. Hemen sonra da telefonunu alıp dışarı çıktı. Muhtemelen Başkale'deki arkadaşına haber verecek diye geçirdim içimden. Onun çıkmasıyla Azra dedikodu modunu açtı.

"Hocam bu yemek işinden Efe hocamın haberi var mı?"

Azra'nın kimin yanında ne konuşacağını bilmesine bayılıyorum ama Efe meselesine olan takıklığı bazen beni yoruyor.

"Yok. Neden olsun ki?"

O ana kadar susan Alma konuşmaya tam bu noktada karar verdi. Ne şaşırtıcı değil mi?

"Belli ki olması lazım. Yoksa neden sorsun Azra?"

Gıcıksın bakışı attım Alma'ya ama oralı olmadı. Azra hemen atış alanının arasına girdi.

"Yani hocam Efe hocamın ilgisi bütün hastanenin malumu. Siz Başkale'den döndüğünüzden beri Efe hocam yürümüyor koşuyor maşallah. E geçen gün Azad beyle yemeğe gittiğinizi de görünce..."

Alma şaşkınlıkla bana döndü.

"Azad Bayındır'la baş başa yemek mi yedin sen?"

Göz devirdim.

"Öyle bir yemek değildi o. Ben çıkıyordum, denk geldik. Yalnız sayesinde şahane bir yer keşfettim. Birlikte de gitmemiz lazım."

Alma müstehzi bir gülümsemeyle başıyla onayladı. Gözlerindeki "Ziyaaaa!" sesini duydum. Gözlerimle sonra konuşalım dedim ve tabi ki hemen anladı. Ben de Azra'ya döndüm.

"Efe hocan benim herhangi bir şeyi haber vermem gereken biri değil. Yürüyor mu koşuyor mu bilemem ama ben kimseye yürümüyorum. Benim yolum belli. Gerisiyle ilgilenmiyorum."

Azra öyle olsun der gibi bir hareketle Alma'ya döndü.

"Sizin Barış'la meseleniz nedir? Delirmiş gibiydi o gün?"

Alma arkasına yaslandı.

"Bilmiyorum."

Azra'dan koca bir kahkaha yükselirken Alma da gülümsedi.

"Ha, bir şey olduğunu kabul ediyorsun yani?"

Alma başıyla onayladı.

"Reddedersen Allah çarpar."

Güldüm. Çarpar gerçekten. İnşallah beni de çarpmaz. Çünkü esas ben bilmiyorum ne olup bittiğini. İnsan ne hissettiğini bilmez mi dediğinizi duyar gibiyim ama bazen bilmiyor işte. Bazen insanın kafasındaki sesler birbirine giriyor. Tartışmada sesler yükseliyor. Kimin ne dediği belli olmuyor.

Alma kabaca durumunu şöyle özetledi;

"Dibimiz tutmazsa pişeceğiz."

Buna epeyce güldüm. Sonra da Alma'yla akşam yemeği için sözleşip polikliniğime döndüm.

Mesai çıkışında Efe'yi aradım ama açmadı. Hastası olabilir diye düşünüp odasına gittim ama odasında değildi. Sekreteri ameliyatta olduğunu söyleyince ameliyathaneye gittim. Yarım saat sonra ameliyat ekibi hastayı çıkarırken ben içeri girdim. Efe ellerini yıkıyordu.

Aramızda kalsın ameliyat kıyafetleriyle hiç görünmediği kadar çekici görünüyordu. Yeşiller yakışmış.

Efe beni görünce çok mutlu oldu. Umarım konuşmanın sonunda da bu ifadeyi koruyabilir diye düşünürken Efe ellerini silip keyifle yanıma geldi.

"Nilü'm? Nöbetçi misin bugün?"

Efe'nin aksine ben gayet ciddiym.

"Değilim. Konuşmaya geldim."

Benim ciddiyetimi fark edince Efe'nin yüzündeki mükemmel gülümseme kayboldu.

"Kaçmayı bıraktığına sevindim."

Gülümsedim.

"Nerede konuşalım istersin?"

Garipsedi sorumu.

"Hastane dışında mı?"

"Bu konuşmayı hastanede yapmayı tercih etmem."

Yüzü asıldı. Yine de hastanede konuşmak istedi.

"Bu konuşmanın sonunun iyiye gitmeyeceğini hissediyorum."

Takdir ettim hissiyatını.

"Bir süre görüşmek istemiyorum."

Bir an ne söylediğimi anlayamamış gibi baktı boş gözlerle. Sonra kaşları havalandı. Ciddi olup olmadığını sorgular gibiydi. Gayet ciddiym.

Ameliyathaneden çıkıp odasına gittik. Üstünü bile değiştirmeden geçip karşımda durdu.

"Neden kaçırıyorsun yine benden?"

"Biraz uzak kalmak istiyorum."

Kızdı.

"Niye? Ne kaçırdım ben? Alma yüzünden mi?"

"Hayır Efe, benim yüzümden. Senin yüzünden."

Gerilmeye başladığı belliydi.

"İyiydik biz Nilü. Eskisi gibi bakıyordun bana artık. Daha beter olduk. Şu bakışın... Neyi yanlış yapıyorum ben?"

Karşımda bütün ateşiyle duran adama bakınca sakinliğime şaşıyorum. Efe'nin en etkileyici hali hep buydu. Sinirlenir, sakin kalmaya çalıştıkça damarı atardı. Bazen sinirlendirip kenara çekilir izlerdim İzmir'deyken. Fark edince daha çok kızırıyordu ama eninde sonunda gülüyordu.

Bu konuşmanın sonunda o gülüşü görmeyeceğimi biliyorum.

"Eskisini istiyorsun Efe. Eski Nilüfer'i istiyorsun. Eskisi gibi olalım istiyorsun. Her şeyi geri almak istiyorsun ama ben o eski Nilüfer değilim. Sen de o eski Efe değilsin.

Söyledim sana, zamanı geri alamazsın. Yine de vazgeçmedin Efe."

Efe yanıma gelip ellerimi tuttu. Gözlerimin içine bakarken samimi görünüyordu.

"Vazgeçmeyeceğim Nilü. Seni ikna edene kadar vazgeçmeyeceğim."

Beni anlamamak için uğraşıyor gibi geliyor bana. Sanki söylediklerimi duyuyor da anlamıyor gibi.

Tartışma sevmeyen bir insan olarak son zamanlarda yaşadıklarım biraz fazla geliyor artık.

"Sen ısrar ettikçe ben senden daha çok uzaklaşacağım Efe. Yöntemin yanlış."

"Neymiş bu kadar yanlış olan? Seni istemem mi? Bizi, ikimizi hatırlamanı istemem mi?"

Gerçekten anlamıyor beni.

"Yanlış olan ne biliyor musun? Yanlış olan, senin hatırladığın kadını istiyor olman. Beni değil, bugünümü değil, okulda tanıdığın o sana iyi gelen, gerçekliğinden uzaklaştığın kızı istiyorsun sen. Sürekli benim unutmak için senelerimi verdiğim anıları ve duyguları kaşıyorsun. Sen geçmişini kaşıdıkça benim bugünüm karışıyor. Ne istediğimi, ne hissettiğimi bilmiyorum ve sen bu konuda hiç yardımcı olmuyorsun. Neyi istediğine o kadar odaklanmışsın ki benim neyi istemediğimi ya da neden istemediğimi önemsemiyorsun. İzin ver düşüneyim! Yine dağıttın beni. Biraz izin ver de toparlanayım."

Efe karşımda yıkılmış halde dururken benim de gözlerim doldu. Karşısında ağlamamaya kararlıyım. Toparlanmak için derin bir nefes aldım.

"İzin verirsiniz Efe hocam, ben artık gideyim."

Ben kapıya giderken çıkmama izin vermedi. Elimden tutup kendisine çevirdi. Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Alnını alnıma dayadı.

"Bize bunu yapma Nilüfer."

Nilüfer mi dedi o bana? Nilü değil, Nilü'm değil, Nilüfer.

"Yapma, böyle gitme, yine uzaklaşma benden."

"Bu şekilde bir yere varamayız Efe. Bırak biraz soluklanayım. Bırak ne istediğimi bulayım. İzin ver de nefes alayım."

Derin bir nefes alıp kokusunu içime çektim. Şu parfümü değıştirse her şey daha kolay olabilir gibi aslında. Güç bela kendimi uzaklaştırıp kollarından kurtuldum.

Gözlerine baktığımda ilk kez çaresizliği gördüm. Diyecek hiçbir şeyi yok gibiydi. Dolan gözlerimdeki yaşların akmalarına izin vermediğim için canım yanıyordu.

Bir an önce odadan çıkmak istedim. Kapı koluna hamle yaptım ama Efe yine açmama izin vermedi. Hala çizmeli kedi gibi bana bakıyordu. Daha fazla dayanamadım. Kapıyla aramda duran koca cüssesini kenara ittim. Normalde yerinden milim oynamayacak adam kenara savruldu.

Odadan çıktım. Tenhalaşan koridorlarda sakince ilerleyip hastaneden çıktım. Arabama bindiğim anda gözyaşlarım akmaya başladı. Gözyaşlarıma inat çok sakın hissediyordum kendimi.

Bir yandan ağlarken arabayı çalıştırdım. Hastane bahçesinden çıkarken aynada hastane kapısında dikilmiş omuzları çökmüş gidişimi izleyen Efe'yi gördüm. Canım acıdı. Dönüp sıkıca sarılmak istedim ama yapmadım.

Arkamda yıkılmış bir Efe bıraktım.

Bölüm 17

Bir haftadır Efe'yle hiç karşılaşmadım. O kadar yok ki hastanede... İzin aldı ya da hastaneden ayrıldı deseler şaşırmam.

Konuşmamızın akşamında Alma'yla yemek yedik. Efe'yle yaptığım konuşmayı anlattım. Sessizce dinledi. Tek kelime etmedi. Genelde bir şey demese de ne düşündüğünü yüzünden anlarım Alma'nın, o akşam yüzünde de hiçbir şey yoktu. Normalde her aklımdan geçen söylemezdim. Tartışmamızdan sonra kendime de dürüst olabilmek için ona anlatırken çok da filtrelememem gerektiğine karar verdiğim için içimden geçen her şeyi söyledim. Bitirdiğimde derin bir nefes alıp gözlerimin içine baktı.

"İçin çok karışık Nilüfer. Kafanın içini tasnif etmen gerekiyor. Biraz mesafe iyi gelebilir gerçekten ama lütfen aklını düzenlemeye çalışırken kalbini yine yok sayma. Geçen on sene de bunun bir işe yaramadığını birlikte gördük."

Bu bizim arkadaşlığımız boyunca en fazla iki hadi bilemedin üç kere olmuştur. Alma'nın makul bir yetişkin gibi bana akıl vermesinden bahsediyorum. Bu denklemdeki uçarı, pervasız ve sorumsuzun kim olduğunu anlatmama artık gerek yoktur diye düşünüyorum.

Çok nadir olduğu için durumun ağırlığını daha da artıran sözlerinden sonra yemeğine devam etti Alma. Benim çoktan iştahım kaçmış, omuzlarım çökmüştü. Ki iştahım kolay kolay kaçmaz. Durumun vehametini anlayın artık.

Akşamın geri kalanında havadan sudan konuşup Alma'nın evi neden taşımaya karar verdiğinden bahsettik. Cevabı beklemediğim kadar basit oldu.

"Tebdili mekanda ferahlık vardır."

Yemekten sonra eve çay içmeye çağırdım ama gelmedi. Otele gitmeyi tercih etti. O kadar ağır geldi ki... O kadar mesafeli, o kadar yalnız hissettim ki kendimi... Her şeyi mahvediyorum, elime yüzüme bulaştırıyorum diye söylenerek gittim eve. Sonraki günler de farklı geçmedi.

Azra'dan Efe'nin nöbet günlerini değiştirdiğini öğrendim benimle denk gelmemek için. Yemekhanede yemek yemeyi bırakmış, sürekli dışarıya çıkıyormuş öğle aralarında. Normalde döndüğüm her köşeden çıkan adamla on günde bir kez bile karşılaşmadım.

Bana istediğimi veriyor hem de istemediğim kadar veriyor. Buna rağmen niye bu kadar keyifsizim bilmiyorum. Ben istedim bunu. Uzak dur dedim. Biraz soluklanayım dedim ama oksijen mi çarptı nedir, kendimi hiç de iyi hissetmiyorum. Beklediğim his bu değildi.

Rahatlarım sanmıştım.

Yemekhanede tabağımdaki yemekle oynarken karşıma geçip oturan Azra halimi görünce kara bulutlarımı dağıtmak için laf attı.

"Akşamki yemek için hazırlık olsun diye kendini aç mı bırakıyorsun hocam?"

Hangi yemekten bahsettiğini anlamam biraz zamanımı alınca hayretle aydınlattı beni güzeller güzeli hemşirem.

"Bayındırların yemeğini unutmadın de mi hocam?"

Unuttum valla. Aklıma bile gelmedi. O kadar aklıma gelmedi ki Alma'ya söz verdim akşam için. Bir şey konuşması lazım mı benimle.

"Tamamen unuttum Azra. Akşam Alma'ya söz verdim ben."

Pes der gibi bana bakıp göz devirdi Azra.

"E ama hocam sana ben ne diyim! Kaç gündür ruh gibisin tamam da bu kadar mı?"

Ne kadar olduğunu anlatsam ağlarsın Azra aslında ama anlatmayacağım tabi ki. Kendime açıklayamadım bir de sana mı anlatayım?

Benden cevap gelmeyince Azra hemen çözüm modunu açtı. Bayılıyorum bu kadının bu huyuna.

"Alma da gelsin bizle."

"Yok daha neler Azra! Misafir olduğumuz yere misafir götürecek değiliz."

Israr etti Azra.

"Ya hocam zaten bir orduya yetecek bir sofraya kurulacak. Bizim başhekim, il sağlık müdürü falan da gelecek. Kim bilir onlarla kimler gelecek..."

Lafını tamamlamasına fırsat vermedim.

"İl sağlık şurası toplantısı gibi yemekte Alma'nın ne işi var? Hem sevmez o zaten böyle ortamları."

Ne dedimse Azra'yı ikna edemediğim için önce Azad beyi aramaya karar verdim. İkinci çalışta açılan telefonda sesi gayet resmi geliyordu.

"Doktor hanım?"

"Azad bey müsait miydiniz?"

"Sizi dinliyorum. Akşamlı ilgili bir sorun mu var?"

"Sayılır. Benim İstanbul'dan bir misafirim geldi de akşam için..."

Lafımı bitirmeden Azad Bayındır cevabımı verdi.

"Kendisini de misafir etmekten mutluluk duyarız. Sizin misafiriniz bizim misafirimiz."

Bu cevabın üstüne diyecek bir şeyim yok arkadaşlar. Teşekkür edip telefonu kapattım. Azra karşımda ben sana demiştim bakışı atarken Alma'ya plan değişikliğini mesaj attım. Şaşırtıcı şekilde benim ne işim var orada, sen git, gelmeyeceğim demek yerine tamam dedi. En son beş sene önce uzmanlık yaptığım ekipten birinin düğününe giderken bu kadar kolay tamam demişti. Canı göbek atmak istiyormuş. Bu seferki gerekçesini merak ederek mesaimi bitirdim.

Mesai çıkışında gelen Alma'yı ve Azra'yı alıp Bayındır ailesinin evine giderken gözüm Alma'nın elindeki dosyaya takıldı. Ne olduğunu sorduğumda aldığım cevap sadece beni değil Azra'yı da şok etmiş olacak ki ikimizin birden verdiği yüksek tepki Alma'da bir kahkahayla karşılık buldu.

"Yeni kitabım."

"Oha!"

"Yeni neyin?"

"Ne zaman?"

"Ne ara yazdın?"

"Konusu ne?"

Alma arka arkaya sıraladığımız soruların çoğunu duymazdan gelirken bombayı patlattı.

"Sen okuyup onay vermeden Ezgi'ye yollamadım. Çıkmasını istediğin bir yer olursa işaretle diye basılı getirdim."

Azra arka koltukta şaşkın bize bakıyordu.

"Nilüfer hocam niye onay veriyor?"

"Çünkü bizim hakkımızda."

Bakışlarımı yoldan Alma'ya çevirdiğimde şaka yapıyor olmasını diledim ama gayet ciddi görünüyordu. Tepki vermek isteyip veremediğimi anlamış olacak ki hemen atağa geçti.

"Önce oku sonra konuşalım. Söz veriyorum, istemediğin hiçbir şey bu kitapta olmayacak."

Azra başını iki koltuğun arasından uzatmış bizim bakışlarımızla yaptığımız düelloyu tenis maçı izler gibi izlerken Bayındırların ev olduğunu sandığı koca çiftlik içindeki malikaneye geldik. Evin dış duvarları kale surunu andırdı bana. Bekleyen korumalar da bu etkiyi perçinledi. Dış kapıda eve gitmemiz on dakika sürerken Azra büyülenmiş gibi etrafa bakıyordu. Ben daha çok hayret içindeydim. Alma'ysa tam beklediği gibi bir yerde olmalı ki her zamanki müstehzi gülümsemesiyle bize baktı.

"Neye şaşırdınız bu kadar ayol? Apartman dairesinde yaşayacak değildi ya adamlar koca aşiret ağası!"

Alma'nın haklı olması beni yoruyor. İlişki dinamiğimiz sekteye uğruyor gibi hissediyorum.

Evin önüne geldiğimizde Azad evin önündeki korumalarla hararetli bir konuşma içindeydi. Bizi fark ettiği anda etrafındaki adamlar kaybolurken Azad'ın yüzüne yerleşen güler yüzlü ev sahibi ifadesini gördüm.

"Hoş geldiniz. Anahtarı üstünde bırakın bizim çocuklar alsın."

Ben anahtarı arabaya bırakırken Azad çoktan Alma'nın yanına gelip elini uzatmıştı.

"Sizinle hastanede karşılaşmıştık ama tanışamamıştık. Tatsız bir andı. Azad Bayındır."

Alma karşısındaki adamı her zamanki röntgen bakışlarıyla süzüp elini uzattı.

"Memnun oldum Azad bey, Alma Turan."

Azad'ın kaşları havalanırken yüzündeki kibar gülümseme meraklı bir ifadeye döndü.

"İlginç bir isim kombinasyonu. Hikayesini dinlemek isterim."

Alma da aynı kibarlıkla gülümserken ben bu görüntünün arkasındaki karşısındakini tartan hassas terazinin hareketlerini görür gibiydim. Bir yandan da Azad Bayındır'ın Alma'nın anlamını bilmesine şaşıırıyordum.

"İlginç bir hikayesi yok aslında. Tarih meraklısı bir ailem var o kadar. Esas sizin adınızı ilginç buldum ben."

Azra merakla araya girdi.

"Azad özgür demek değil mi?"

Azad başıyla onaylarken Alma cevapladı.

"Aynı zamanda kesin kararlılık ve sebat anlamına da geliyor. Adının hakkını verebilenlerden misiniz?"

Azad takdirle Alma'ya bakarken kendinden emin ama mütevazı bir tonla cevapladı Alma'nın sorusunu.

"Elimden geleni yapıyorum diyelim."

Sohbetin hemen sonrasında Azad Bayındır bizi eve doğru yönlendirirken çalan telefonumu sessize almayı unuttuğumu fark ettim. Ekranda Efe'nin adını görünce bir küçük heyecanlansam da telefonu sessize alıp gösterilen yerden ilerlemeye devam ettim.

Evin içinden arka bahçeye doğru geçtiğimizi düşünürken kendimi koca bir yemek salonunda buldum. Eğer masayı kaldırırlarsa küçük bir düğün salonu olarak işletmeleri çok da zor olmaz bence burayı. Hayretle masaya ilerlerken birkaç eksik dışında herkesin gelmiş olduğunu fark ettim. Biz içeri girer girmez Reşat Bayındır oturduğu yerden kalkıp bizi karşılamak için yanımıza geldi.

"Hoş gelmişsiniz doktor hanım sefa getirmişsiniz."

Başım la selam verip bize ayrılan yerlere geçerken Alma'nın gözü masadaki yemeklerdeydi. Ben buraya geldiğimden beri bana yöresel lezzetler sofrası kurdurmadın diye söylenen canım arkadaşımı bundan daha iyi bir sofraya oturtamayacağımı düşünürken Azra hemen masadakileri tanıtmaya başlamıştı.

"Şimdi şu keledoş, bu kürt köftesi, bu sengeser, bu acem köftesi, bulgur aşını tanırırsınız zaten, ii biraz zengindir bizde. Bu lahana dolması, içinde erik pestili vardır. Helise sizdeki bir yemeğe benzer."

Alma hemen tanıdı tabi.

"Keşkek!"

Öyle bir dedi ki hasret kaldığı her halinden belli. Ama nasıl zlemesin insan şöyle kazanda odun ateşinde pişmiş mis gibi keşkeği.

Ben de kısıtlı bilgimle yemeklerden birini işaret ettim.

"Bunun adını hatırlamıyorum ama içindeki ciğer. Haberin olsun."

Azra yemeğin adını söylemek için ağzını açtığı anda sofraya hala yemek getiren biri ondan önce davrandı.

"Ona biz piti deriz doktor hanım."

Önümüzdeki masa yemek tabaklarından görünmez olana kadar servis geldikten sonra Reşat Bayındır'ın özür ve geçmiş olsun konuşmasını dinledik. Bütün konuşmaları, söylenenleri şaşkınlıkla dinlerken ben Azad Bayındır'la birkaç kez göz göze geldim. Daha doğrusu kafamı ne zaman kaldırısam bana bakarken yakaladım. Sağ olsun kendisinin hiç çekincesi olmadığı için bakışlarını kaçırma zahmetinde bulunmadı.

Alma kendi potansiyelinin bile üstünde bir yeme performansı gösterirken ben de öğle yemeği yememenin acısını çıkardım. Alma'nın yanında ufak tefek grndğme bakılmasın, en az Alma kadar yerim. Bazen daha çok da yiyebilirim ama az yediğim pek görülmedi çok şükür.

Yemeğin üstüne gelen tatlılar, çaylar derken sohbet saatlerce sürdü. Alma Azra'dan masadaki yemeklerin ne kadarını yapabildiğini öğrenmeye çalışırken ellerimi yıkamak için masadan kalktım. Çalışanlardan birinin yardımıyla banyoya gidip ellerimi yıkarken telefonuma bakmayı akıl ettiğimde ekranda Efe'den gelen sekiz cevapsız arama gördüm. Durum pek hayra alamet değil belli ki deyip aramak yerine mesaj atmayı tercih ettim.

"Ne oluyor?"

Cevabı beklemeden banyodan ıktım.

Evin boş koridorlarında bir sürü tablo asılıydı. İlginç büstler de cabası. Çok geleneksel ya da çok gösterişli olmasını beklediğim evin en azından gördüğüm kadarının bu kadar sade ve sanat eserleriyle dolu olması beni fazlasıyla şaşırttı. Bazı resimlerin ressamlarını biliyor olmaksızın şok olmama neden oldu. Bütününü düşününce sadece duvarda asılı duran resimlerden benim bildiklerim küçük bir servet değerinde.

Ben resimlerden hikâye Şâdan Bursalı'ya ait olana dalmış incelerken Azad'ın sesiyle olduğum yerde zıpladım.

"Çok sevdiğim bir tablo bu."

Korkudan damağımı kaldırıp yanıma geldiğini yeni fark edebildiğim Azad Bayındır'a baktım.

"Ressamı çok huysuz bir adamdır. Resimlerini kendine saklamayı seviyor. Satın almaya ikna etmek epey zor oldu."

Azad Bayındır beni daha ne kadar şaşırtabilir dediğim her seferinde daha çok şaşıırıyorum sayın seyirciler.

"Nasıl ikna ettiniz peki?"

Gülümsedi.

"Torpilliydim. Bir akşam yemeğinde eşine şikâyet ettim. Sağ olsun eşi dünya tatlısı bir insan olduğu için beni kırmadı."

"Yanlış anlamıyorsam şu an bana Şâdan Bursalı'nın evinde yediğiniz akşam yemeğini anlatıyorsunuz?"

Başıyla onayladı.

"Oğlu sevdiğim bir arkadaşım."

Kendimi tutamadım.

"Azad bey sizin böyle biri olduğunuzu gerçekten hiç düşünmemiştim. Bana anlatılan Azad Bayındır'la karşımda gördüğüm insan arasında o kadar büyük fark var ki ne diyeceğimi bilemiyorum."

Yemek salonuna doğru ilerlerken bütün sakinliğiyle durup bana baktı.

"Hakkımda ne duyduğunuzu merak ettim."

Bir an söyleyip söylememek arasında kaldım. Azad'ın ısrarcı bakışlarını görünce daha fazla direnemeyeceğimi anladım.

"Sizinle ilgili dikkatli olmam konusunda uyarıldım diyeyim."

Gülümsedi. Bu gülümseme diğerlerinden farklı bir gülümsemeydi. Neye olduğundan emin olamadım.

"İnsanların söylediklerine hep bu kadar kolay mı inanırsınız?"

Ayıp ettim galiba.

"Söyleyene duyduğum güvene göre değişir."

Kesin ayıp ettim.

"Peki beni tanıdıktan sonra fikriniz değiştiğine göre sizi uyaran kişiye duyduğunuz güven ne durumda diye sorsam?"

Bir an düşündüm. Cevap basitti.

"Bu hayatta devletin savcısına güvenemeyeceksem kime nasıl güvenilebilirim inanın bilmiyorum."

Anladığını belli eder bir ifadeyle başını salladı. Yemek salonuna inen merdivenlere geldiğimizde durup bana baktı. Net ve kendinden emin bir ifadesi vardı.

"Kendinize inanın Nilüfer hanım. Hislerinize ve deneyimlerinize."

Tam ben aklımda oluşan soruları soracakken Alma elinde telefonla yemek salonundan dışarı çıktı. Gürültüden telefondaki kişiyi duymakta zorlanıyor gibiydi.

"Barış seni hiç duymuyorum bir dakika dışarı çıkacağım."

Hemen dikkat kesildim. Azad durumu anlamış kale duvarlarının gerisindeki evde nerede rahat konuşabileceğini gösterdi Alma'ya.

"Şimdi dinliyorum."

"Nerdesiniz?"

"Bayındırların yemeğine geldik Nilüfer'le."

Bir süre sessizlik olunca Alma telefonu kulağından uzaklaştırıp ekrana baktı konuşmanın devam edip etmediğini anlamak için.

"Hangi arabayla?"

"Nilüfer'in arabasıyla."

Barış'ın ettiği küfür telefonun üç adım uzağından duyulurken Alma gerilmeye başlamıştı.

"Barış silah sesleri duyuyorum arkadan ne oluyor?"

Kısa bir sessizlik oldu. Ben kilitlenmiş endişeyle ciddiyetinden nefret ettiğim Alma'nın mahkeme duvarına dönmüş yüzüne bakarken Barış'ın cevabı yine dışarıdan duyuldu.

"Bir şey yok. Yola çıkmayın. Ben birini yollayacağım."

Bunu duyunca aklıma telefonumdaki cevapsız aramalar geldi. Kesin bir şeyler oluyor deyip telefonumu çıkardım. Efe'den cevap yoktu.

Biz ne olduğunu anlamaya çalışırken aklımdaki sorunun cevabını panikle elindeki telefona bakıp bize doğru koşan Azra'dan aldım.

"Şehirde eş zamanlı saldırılar olmuş, ortalık savaş alanına dönmüş. Hastaneye de gelmişler. Yaralılar var diyorlar."

Derlerdi de inanmazdım. Dünya gerçekten insanın ayağının altından kayabiliyormuş.

Bölüm 18

Azra'nın söylediklerini duyan Alma kireç gibi olmuştu. Ben de farklı değildim gerçi. Ellerim titrerken Alma'nın telefonundan gelen silah sesleri gayet netti.

Azad'ın gayet sakin görünmesine bakılırsa onun haberi vardı. Muhtemelen biz geldiğimizdeki hareketlilik ve hararetli konuşma bu yüzdendi diye düşündüm.

Azad kibarca Alma'dan telefonunu istedi. Alma'dan telefonunu alıp hoparlörü açtı. Silah sesleri dışarı taşıtı aynı anda.

"Yüzbaşım ben Azad Bayındır. Nilüfer hanım, Alma hanım ve evimdeki herkes benim misafirimdir. Evlerine sağ salim gitmeleri için bizzat ilgileneceğimden şüpheniz olmasın."

Kısa bir sessizlikten sonra başka çaresi olmadığı belli bir sesle cevapladı Barış.

"Size emanetler. Yalnız, Nilüfer'in arabasıyla çıkmasınlar. Hatta o araba bir süre ortadan kaybolursa iyi olur."

Azad tereddütsüz bir sesle yanıtladı Barış'ı.

"Oldu bilin."

Azad telefonu hoparlörden çıkarıp Alma'ya geri uzattı. Hemen evden çıktı. Açık kapıdan kapıdaki adamlara bir şeyler söylediğini gördüm. Adamları harekete geçerken ben de Efe'ye mesaj attım.

"Neredesin sen? Aç şu telefonu! En azından iyi olduğuna dair bir mesaj at! Bekliyorum."

Alma'ysa telefonu kapatmadan önceki son cümlesini söyledi.

"Dikkat et, tek parça dön."

Telefonu kapattı. Koca holde sadece üçümüz ve bir de ölüm sessizliği vardı. Ben telefon ekranına kilitlenmiş Efe'den gelecek cevabı beklerken ilk toparlanan Alma oldu.

"Git içerideki il sağlık müdürü olacak geveze adamdan Şehirde durumun ne olduğunu ğren."

Azra aldığı komutla yemek odasına doğru hareketlendi. Benim gzmse hala gelmeyen mesaj ya da arama bildirimini görmeyi bekliyordu. Alma yanıma gelip omuzlarımdan tuttu.

" Azra yaralıları var dedi, kendini topla. Adam genel cerrah. Ameliyathanede bir saniye Nilüfer mesaj atmış cevap vermem lazım diyemez değil mi?"

Çok mantıklı. Yine çok mantıklı. Ben dedim ama, Alma mantıklıysa kesin bir sıkıntı çıkar dedim.

Ben bunları düşünürken Alma dışarıda hareketlenen adamlara göz ucuyla bakıp bana döndü.

"Git yüzünü yıka, korkunç görünüyorsun. Kendini topla. Yola çıkmamız lazım. Kim bilir yollar ne haldedir?"

İnşallah üstümüze meteor falan düŐmez bugün.

Alma dışarı çıkarken ben de Şâdan Bursalı'nın eserlerinin yanından kayıtsızlıkla geçip lavaboya geri döndüm. Suyu açıp yüzümü yıkadım. Derin bir nefes alıp aynadaki yansımana baktım. Kalbimin korkuyla deli gibi çarpıyor olmasına ŐaŐıracak kadar bile takatim yok. Titreyen ellerimde g bela cebimdeki telefonu çıkarıp boş ekrana baktım. Aılmayacağını bilerek Efe'yi aradım. Telefon çalarken kendi kendime mırıldanıyordum.

"Allah'ım ne olur bir Şey olmasın. Ne olur iyi olsun. Ne olur iyi olsun."

Telefon açılmadı.

Derin birkaç nefes alıp saçlarımla düzelttim. Dağılmak için fazla uygun bir zaman bu, o yüzden dağılamam. Doktorum ben. İŞim herkesin dağıldığı yerde sağlam durmak. Alma'nın bu halini biliyorum ben. Acil durum butonuna bastı. Adrenalin onu aŐırđ kontrollü yapar. Büyük kriz durumlarındaki Şok tepkisi kilitlenip kalmak, ağlamak ya da titremek olmaz onun. AŐırđ kontrol olur. Hiç olmadığı kadar soğukkanlı olur. Ama adrenalin çekilmeye başlayınca çok kötü düşer. Onun için sağlam durmam gerekiyor.

Hastanemin ne halde olduğunu bilmiyorum. Őehrimin ne halde olduğunu bilmiyorum. Neyle karŐılaŐacaėımıza dair en ufak bir fikrim yok. Bu Şehirde geçirdiğim bu kadar zaman boyunca ufak tefek olaylar dışında hiçbir Şey olmadđ canımı sıkacak. Şimdi

olanların, kulağıma devasa gelen olayların gerçekte nasıl olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey var, doktor olmak demek ne olursa olsun toparlamanın bir yolunu bulmak demek. Savaş da olsa, çatışma da çıksa vazgeçmemek, düşsen de kalkmak, umudunu da mücadele azmini de kaybetmemek demek. Bunları bilerek doktor olmak istedim ben. Her karış toprağında hayatını sürdüren her bir vatandaşı yaşatabilmek için seçtim bu mesleği. Buraya gelirken en ufak tereddüt yoktu içimde. Başka bir yere gidecek olsaydım da aynen buraya gelirkenki gibi güle oynaya giderdim. İzmir'de okurken hocalarımın her söylediği bir cümle vardı.

"İzmir'deki hastayla Hakkari'nin bir dağ köyündeki hasta eşit şartlarda tedavi olsun diye eğitiyoruz sizi. Zor olacak ama sizin mücadeleniz de bu olsun meslek hayatınız boyunca."

Tekrar derin bir nefes alıp Efe'ye mesaj attım.

"Sessizlikten ameliyatta olduğun sonucunu çıkarıyorum. İlk fırsatta beni ara. Aklım sende."

Banyodan çıkıp aşağı indiğimde herkes kapıdaydı. Kapının dışında Azad'la konuşan Alma'nın yanına gittiğimde ulaşım planlaması yapıyorlardı. Azad Bayındır garajındaki tüm arabaları çıkarmış gibi görünüyordu. Bahçede ortalamanın üstünde bir galeriden daha fazla araba vardı. Azad il sağlık müdürünü bilgilendirirken ben biraz gerildim.

"Geldiğiniz arabaları arkanızdan bizim çocuklar getirecek ama sizi benim arabalarla göndereceğim. Güzergâh güvenli olmadığı için farklı yollardan gideceksiniz şehre. Kalmak isteyen olursa seve seve misafir edebilir sizleri tabi ki. Söylemeniz yeter."

Kalabalıkta bir sessizlik oldu. Durumu anlayan Reşat Bayındır il sağlık müdürünün koluna girip eve yönlendirdi.

"Ne demekmiş canım gitmek. Geçin içeri."

Birkaç doktor ve hemşire arkadaş da Reşat beyle eve girerken altı kişilik acil ekibi, Azra, Alma ve ben bahçede kaldık. Azad acil ekibini iki araca yönlendirirken Azra, Alma ve beni en öndeki diğerlerinden daha pahalı görünen arabaya yönlendirdi.

Arabanın yanına geldiğimizde vedalaşmak için elimi uzattığımda ne yaptığımı anlamak ister gibi bana baktı. Bense elim havada hala tokalaşmak için bekliyordum. Azad kibarca beni kenara çekip sağ ön kapıyı açtı. Geçip oturdu. Kapıyı kapatmadan boş gözlerle bakan bana döndü.

"Arabaya binerseniz biz de yola çıkarız."

Bu adam gerçekten bizi kendisi mi götürüyor ben mi yanlış anlıyorum şu an?

Alma ve Azra'ya baktığımda çoktan geçip arka koltuğa kurulduklarını gördüm.

"Sizin zahmet etmenize gerek yoktu. Misafirlerinize ayıp olmasın."

Gülümsedi.

"Onlar babamın misafirleri. Ben, bana emanet edilmiş olan kendi misafirlerimi güvenle gidecekleri yere ulaştıracam."

Karşı ıkmanın anlamsız olacağı anlardan birinde olduğumuz açık. Barış kendisi gelip almadığı sürece Azad Bayındır kendi adamları dahil hiç kimseye teslim etmez bizi diye geçirdim içimden. Keşke geirmeseydim. Yüce rabbim belki sınamazdı o zaman.

nden çıkan koruma araçlarının hepsi farklı bir güzergaha gitmiş. Biz de onlardan gelen bilgiyle rota oluşturduk. Gelirken kullandığımız yolu asker ve polis sivil trafiğine kapatmış. Dağ yolu ihtimal bile değilmiş. Yeni yol yapılmadan önce kullanılan, fazla uzun ama nispeten güvenilir bir yoldan gitmeye karar verdik. Acil ekiplerinin olduğu iki araba nden ıktı. Her arabanın arasında iki de koruma aracı vardı. Biz arkada kaldık. Bizim arkamızda da bir koruma arabası daha vardı.

Hava sisli ve hafif karlı olduğu için mesafeli ilerliyorduk. Azra ve benim aramda oturan Alma başını iki koltuğun arasından uzatmış yolu izlerken mırıldandı.

"Sis çok fazla. İki metre önümüzü göremiyoruz. Kim bilir dağ yolları nasıldır?"

Aklı Barış'ta kaldı haklı olarak. Dönüp dönmeyeceğini bilemediğı bir adamı beklemek korkunç olmalı. Benim beklemediğim adamdan haber alamayan halim buysa Alma zaten bitmiş demektir.

Evet Efe'den hala cevap yok, hayır, meraktan delirmedim henüz.

Yolun başından beri sessizliğini koruyan Azra Alma'ya yaklaşıp şoföre doğru uzandı.

"Neredeyiz tam olarak?"

"İnderesi Mevkiindeyiz."

şoförün cevabından sonra Azra dönüp Azad Bayındır'a baktı. Oluşan derin sessizlikten anladığım kadarıyla onların bildiğı bir şeyi biz bilmiyorduk. ğrenmek için sordum.

"Neden bilmem gereken bir şeyi bilmiyormuşum gibi hissediyorum?"

Beni aydınlatan Azad oldu.

"Burası güvenliğiyle ünlü bir yer değil diyelim."

"Bilmemek mutluluktur diyorum sana ısrarla bir öğrenme tutkusudur gidiyor."

Alma bana söylenirken iki el silah sesiyle arabada sessizlik oldu. İki saniye sonra önümüzdeki koruma aracı durdu. Hemen sonra da sislerin arasından ellerinde silahlarla örgüt üyeleri çıktı.

Alma oturduğu yerde dikleşip hepimizin aklından geçen şeyi özetledi.

"Bahtımızı sikeyim."

Şoför diğer araçtakileri arayıp sorunsuz geçtiklerini öğrendiğinde bunun bizim için özel hazırlanmış bir karşılama olduğunu düşünmemek için kendimle savaşıyordum. Öndeki araçtaki adamlar arabadan çıkınca şoför ne yapması gerektiğini sorar gibi Azad'a döndü.

"Çık bak. Geliyorum ben de."

Şoför arabadan çıkıp arkadaşlarının yanına giderken Azad belindeki silahı çıkarıp mermiyi silahın ağzına verdi. Horozu indirip elinde silahla arkasına döndü. Silahı Alma'ya verdi.

"Alma hanım..."

"Allah aşkına hanımına başlatma şu durumda Azad Bayındır."

Azad Alma'nın canına yetmiş tepkisi karşısında sakince gülümsedi. Başıyla onayladı. Alma silahı alırken bununla ne yapacağım der gibi Azad'a baktı.

"Gerekmez ama bulunsun. Ben inince arabayı kilitle. Sıkıntı çıkacağını sanmıyorum ama ola ki ters bir durum olur... şoför koltuğuna geç, arkana bakmadan bas git. Araba zırhlı. Ateş edebilirler ama zırhı delemmezler. Tereddüt etme. Sadece gaza bas."

Alma derin bir nefes alıp başıyla onaylarken Azra ne diyor bunlar der gibi bana baktı. Ben de en az Azra kadar dehşet içinde izliyordum aralarındaki konuşmayı.

Azad arabadan inerken Alma ön panele eğilip kapıyı kilitledi. Azad'ın verdiği silahı vites kutusunun üstüne bırakıp öne eğildi. Çıt çıkarmadan dışarıyı izliyorduk üçümüz de.

Azad meydan okur bir tavırla adamlarının yanına gitti. Korumaları bir hareketiyle arkasına alıp öne çıktı. Sisli ve karlı havada teröristlerin karşısında ceketinin önü açık sadece gömlekle dururken ne soğuktan ne de korkudan titremeye dair bir işaret yoktu görünürde. Konuşma hararetlenirken teröristlerden biri dönüp araba doğru baktı. Uzun farlar açık olduğu için arabanın içinin görünmediğine emin olsam da vücudum görünmemek için refleks veriyordu yine de. Azra'ya baktığımda onun benden beter olduğunu fark ettim. Minicik boyuyla kendisini koltuğa gömmek ister gibiydi. Alma iyice öne eğilmiş bir eli silahın üstünde beklerken gözünü Azad ve adamlarından ayırmıyordu. Gözüm telefon ekranına takıldı. Hala bildirim yoktu. Sinirlerim bozuldu şu halimizi düşününce. Gülmeye başladım. Kendimi durduramıyordum. Azra delirdiğimi düşünerek bana bakarken gülüşümü Azad'ın kükreyen sesi kesti. Kürtçe bir şeyler söylüyordu. Söylediklerinin ne olduğunu anlamasam da iyi bir şey söylemediği belliydi. Merakımızı Azra'nın tercümesi giderdi neyse ki.

"Benim misafirimi benim arabamdan alacak adam daha doğmadı. Gençsin, cahilsin, haddini aşma. Karşında duranın kim olduğunu unutma!"

Azad'ın sözlerinden sonra ortam gerildi. Korumalarla teröristler karşılıklı silahlarını çekti. Azad'ın duruşunda milim değişiklik yoktu.

Alma dönüp bana baktı. Soru netti. Bu adamlar hangimizi istiyor? İkimizi istemek için de nedenleri olamaz bence. Ben kendi halimde bir doktorum. Gerçi bu coğrafyada bu yeterli bir sebep olabilir birini öldürmek istemek için ama yine de mantıklı gelmiyor. Alma desen, kendi halinde bir yazar. Onunla zaten ilgisi olamaz. Geriye tek bir seçenek kalıyor. Alma da ben de aynı anda kafamızı Azra'ya çevirdik. Azra bakışlarımızı görünce şaşkınlıkla kekeledi.

"Hiç öyle bakmayın, benimle zerre ilgisi yok."

Biz olan biteni anlamaya çalışırken Azad Bayındır'ın bağırdığı genç terörist telsizden biriyle konuştu. Azad elleri ceplerinde çocuğun karşısında dikilirken çocuk bir şeyler söyledi. Teröristler yolun kenarlarına geçip yolu açarken korumalar öndeki araca bindi. Azad da en az giderkenki kadar kendinden emin bir tavırla geri döndü.

Alma Azad'a silahını verip koltukta yaslanırken arabalar hızla hareketlendi. Azad durumu bildirmek için jandarmayı aradı. Çıt çıkmayan araba yolda ilerlerken sessizliği bozdum.

"Beni mi istiyorlardı?"

Azad koltukta arkasına döndü. Alma'yla bana baktı. Gülümsedi.

"Bunu düşünmeyin şimdi. Geçti bitti. Ortalık durulsun, konuşulur bunların hepsi. Sadece... Nilüfer hanım, arabanızı bana satmayı düşünür müsünüz?"

Ağlamak istiyorum sayın seyirciler. Arabadan yana gülmeyen bahtım bana niye böyle yapıyor? Bu insanların benim mavi boncuğumla alıp veremediği ne? Niye ben bir senede iki kere araba satmak zorunda kalıyorum? Bıktım ya bıktım!

Bunların herhangi birini sesli şekilde dile getirmek yerine derin bir nefes verip arkama yaslandım. Neyse ki gözlerimi kapatmadan önce Alma ve Azad'ın anlık da olsa bakışmasını kaçırmamıştım. Sadece bunu anlamlandırmak için fazla yorgun ve endişeliyim şu an. Azad'ın dediği gibi, bütün bunları ortalık sakinleştikten sonra düşüneceğim.

Gözlerimi tekrar açtığımda hastanenin bahçesindeydik. En az beş tane ambulans acil kapısında bekliyordu. Arabadan indiğimde şehirden gelen silah seslerinin devam ettiğini fark ettim. Yakınlarda değildi ama çok uzak da değildi. Azra Azad Bayındır'a teşekkür edip hızla acile giderken Azad arabanın anahtarını bana verdi.

"Siz yeni bir araba alana kadar bu sizde kalsın."

Kabul etmek istemedim ama çok netti tavrı.

"Aklım sizde kalmasın doktor hanım. Plaka başınıza bela açılmaması için yeterli olur. Reddetmeyin lütfen."

Tartışmak için fazla yorgunum.

"Yeni bir araba alana kadar."

Başıyla onayladı.

"Yeni bir araba alana kadar."

Azad ve şoförü boştaki arabalardan birine ilerlerken arkasından seslendim.

"Azad bey! Bunu söylemeden gitmenizi istemem, kim ne derse desin, ilk kez yanıldığım için şikayetçi değilim. Aksine, çok memnun oldum sizi tanıdığımıza. Her şey için teşekkür ederim."

Baş selamı verdi Azad. İlk kez centilmence bir gülümseme değil de içtenlikle, sadece Azad olarak gülümsediğini hissettim karşımdaki adamın. Bir an içinde tekrar eski haline döndü. Arabasına ilerlerken Alma'ya döndü.

"Alma hanım, buyurun bu arabaya geçelim."

Azad'ın Alma'yı güvene alana kadar yanından ayrılmayacağına güvenerek koşar adım hastaneye girdim. Acilin halini görünce küçük çaplı bir kalp krizi girdim. Ortalık kan revan içindeydi. Herkes yorgunluktan perişan halde olsa da acil tam kapasiteyle çalışıyordu. Bizden önce gelen ekip çoktan çalışmaya koyulmuştu. Ben de onlara katılacaktım ama önce aklımdaki soru işaretinden kurtulmam gerekiyor.

Asansör beklemeye sabrım yok. Koşar adım ameliyathane katına çıktım. Oranın hali de acilden iyi sayılmazdı. Yoğun bakımın önünden geçerken içerideki ekip harıl harıl çalışıyordu. Ben ameliyathaneler ilerlerken hemşire ekibi ameliyattan yeni çıkmış bir hastayı yoğun bakıma götürüyordu. Adımlarımı hızlandırdım. Hastanede bu ameliyatı yapabilecek iki cerrah vardı ve bunlardan biri Efe'ydi.

Neredeyse koşarak yeni boşalan ameliyathaneye girdiğimde üstündeki önlükten kurtulmaya çalışan Efe'yi gördüm. O önlüğü ve eldivenlerini çıkarırken ben çoktan boynuna atlamıştım. Efe neye uğradığını şaşırmişti ama benim ben olduğumu anladığı an belimden sıkıca sarılıp ayağımı yerden kesti. Kendi boy hizasına getirdi beni. Başka zaman olsa acayip sinirleneceğim bu hareketi işime bile geldi sayılır. Sıkı sıkı sarıldım boynuna.

"Bir daha seni bu kadar merak etmek zorunda bırakırsan beni seni o milleti kesip biçtiğin bisturiyle..."

Cümlemi bitiremeden Efe tarafından öpülerek susturuldum.

Bölüm 19

İzmir için serin sayılabilecek bir bahar günüydü. Ben hafta sonumun tadını biraz uyuyarak sonra da yaklaşan sınavlara çalışarak geçirmeyi hayal ettiğim bir gecenin akabinde huzurlu uykumun tadını çıkarırken zil ve telefonumun aynı anda çalmaya başlaması yüzünden yataktan zıpladım.

Abartı yok. Gerçekten zıpladım. Hatta yataktan düşeyazdım ya da atladım da diyebiliriz.

O panikle önce telefonu komodinin arkasına düşürdüm. Bu sırada hala zil çalıyordu. Her kimse zili çalan, parmağı zilde yapışık kaldı diye kendi kendime söylenirken hala ısrarla çalan telefona ulaştım. Muhtemelen mahalledeki çocuklar zıpırlık peşinde koşarken zil takıldı diye düşündüğümünden zile acele etmedim. Önce telefon sussun. Sonra zili susturmaya inerim.

Bu kadar ısrarla arayacak tek kişinin Alma olacağını düşünürken yanıldığımı gördüm. Ekranda kocaman Efe yazısını gördüğümde bir küçük kalbim tekledi. Telefonu açtım.

"Uykunun ağır olduğunu düşünmemiştim."

"Değil zaten."

"Peki kapıyı niye açmıyorsun o zaman hala?"

Kapıyı neden mi açmıyorum? Ne demek neden açmıyorum? Çalıyor mu ki? Zile Efe mi basıyormuş?

Odamdan koşarak çıkıp kapıyı açtım. Az sonra merdivende dev silueti belirdi Efe'nin.

"E hani hazırlanmamışsın?"

"Hazırlanacak mıydım ki?"

Üç saniye önce acil durum sirenleriyle uyandım ben bana açık konuşun, ne kaçıyorum ben?

Efe kapının önüne gelmiş üstümdeki en sevdiğim çiçekli pijamamı süzerken bir yandan da söylenmeyi ihmal etmedi.

"Mesajlara bakmadın mı?"

Sinirlenmeye başlamıştım.

"Efe az önce uyandım ne anlatıyorsun sen?"

Efe pes etmiş bir tavırla ayakkabısını çıkarıp eve girmek için beni kenara itti. Ben açık kapının önüne durmuş ne yapıyor bu diye bakarken geçip koltuğuma bir güzel kuruldu. Kapıyı kapatıp salona geçtiğinde önceki gece salonda bıraktığım kitaplarımı kurcalamaya başladığını gördüm.

"Efe sabahın köründe evimde ne işin olduğunu açıklamak ister misin? Yoksa ben sorarak mı bulayım?"

Kafasını kitaplardan kaldırmadan cevapladı sorumu.

"Seni kaçırmaya geldim. Hadi hazırlan da çıkalım bir an önce."

Bir an ne diyeceğimi bilemeden durup Efe'ye baktım. O kadar rahattı ki karşımda sanki ilk kez geldiği bir ev değil de kırk yıldır girip çıktığı bir yerdeydi. Benim yerimden kımıldamadığımı fark edince bakışlarını kitaptan bana çevirdi. Tekrar süzüp gülümsedi.

"Bence böyle de gayet güzelsin. Böyle geleceksen benim için sorun değil. Hadi çıkalım."

Koltuktan kalkarken omzundan basıp geri oturttum. Her zamanki gibi kafasında planı yapmış benim de ona uymamı bekliyor diye düşünüp biraz sinirlendim. Tam çemkirmeye başlayacakken Efe arkasına yaslanıp çapkın gülümsemesiyle bana baktı.

"Yardım edeyim ister misin giyinmene?"

Terbiyesiz!

Hadsiz!

Gıcık!

"Üç yaşından beri kendim giyinebiliyorum. Teşekkürler."

Odama gidip elime gelen ilk kotla okul polarını giydim. Saçlarımı şöyle bir düzeltip dudak nemlendiricimi sürdüm. Hazırım.

Toplamda beş dakika içinde beni karşısında gören Efe şaşkınlıkla bana baktı.

"Bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum. Hazır mısın yani?"

"Sence? Bu olmadıysa gidip döpiyesimi giyeyim istersen?"

Güldü zalımın oğlu. Söyleyin böyle gülmesin. İnsafsız bir gülüş bu çünkü.

"Sen her halinle..."

Bu klişe cümleyi bitirmesine asla izin vermem. En ucuz çapkın cümlesi bu.

"Ben senin bildiğin kızlardan değilim Efe bey. Ucuz numaralarınızı başka kızlara saklayın."

Yerinden kalkıp yanıma geldi. İçi gider gibi bakıp alnını alnıma yasladı.

"Görürsem söylerim."

Kendimi Efe'nin çekim alanından kaçırıp evden çıktım. Yola çıktıktan kısa süre sonra Güzelbahçe'ye geldik kahvaltı için. Sezon olmadığı için her yer çoğunlukla kapalı da olsa tabi ki Efe beyler bunu da düşünüp ayarlamayı yapmıştı. Bizim dışımızda tek tük insanın olduğu bir şirin bir kahvaltıcıda karnımızı doyurduk. Ben planın kahvaltı olduğunu düşünüp bütün ahesteliğimle karnımı doyurup üstüne güzel bir Türk kahvesi içeriz diye düşünürken gerçeğe yüzleştim.

"Acele et, daha çok yolumuz var."

Çok yolumuz var derken?

"Nereye gidiyoruz Efe?"

Yine aynı insafsız gülümsemeye cevapsız bıraktı sorumu.

Kırk beş dakika sonra Efes Antik Kentinin kapısına geldiğimizde hızın getireceği felaketlerle ilgili yaptığım konuşma yarım kalmıştı. Bütün sinirim antik kent tabelasını görünce uçup gittiği için yerini devasa bir mutluluk kaplamıştı. Arabadan iner inmez boynuna sarıldım Efe'nin.

Bu tepkiyi beklemediği belliydi. Bir an bocaladıktan sonra belimi sarıp ayağımı yerden kesti. Hemen kendimi toplayıp yere indim.

"Geçen gün görmedim diye kızmıştın. Ben de dedim ki belki beni sen gezdirirsin."

Bunu yaptığı zaman, hani böyle söylediğim alelaide bir cümleyi hatırlayıp en beklemediğim anlarda karşıma çıkardığı zaman, söylediğim şeyleri, beni, düşüncelerimi, zevklerimi gerçekten önemsedini gösterdiği zaman içimin bütün buzlarının eridiğini hissediyorum. O koca koca buzlar eriyip çağlayan oluyor, içimin en derinlerinden Efe'ye doğru akıyor sel gibi. Bir şey söyleyemedim. Sadece bakabildim. İçimden geçenleri anlasın isteyerek, bana getirdiği baharı bilsin isteyerek, bir taraftan bilmesinden korkarak bakabildim mavi gözlerine. Çekmedi gözlerini. Kırpmadı bile. İzin verdi. İçimin ona akmasına izin verdi.

Biraz sonra Efe'yi çekiştirerek antik kentin iki bin yıllık caddelerinde sürüklüyordum. Saatlerce gezdik. Anlattım. Okudum. Gösterdim. Daha önce gelmediği için dalga geçtim. Güldüm. En çok güldüm. Büyülü bir gün geçirdik beraber.

Şehir gezimiz bittiğinde öğleni geçmişti. Ben döneceğimizi düşünürken planın bu kadar olmadığını öğrendim. Önce gidip Kuşadası'nda bir restoranda balık yedik birlikte. Sonra gün batımına doğru kendimi bu kez de Dilek Yarımadası Milli Parkı'nda buldum.

Parkın içinde, ağaçların arasında ilerleyip bir koya girdiğimizde burada bizden başka kimse yoktu. Arabayı bırakıp sahile doğru yürürken Efe'nin sıkı sıkı tuttuğu elime baktım. Kaybolmamdan korkuyor gibiydi. Gülümsedim bu haline. Annesiz büyüyen çocuğun kaybetme korkusu diye düşündüm.

Sahile geldiğimizde güneş batmak üzereydi. Yanımda üşümemem için bana sarılmış Efe, karşıda Sisam, arkamızda nefis bir orman, dalgalı bir deniz ve gün batımı. Daha ne isteyeyim bu hayattan diye düşündüm. O an fark ettim. Ben bu adamı seviyorum. Gerçekten ama, gerçekten seviyorum. İlgisi hoşuma gidiyor değil, varlığına alıştım değil, ben bu adamı seviyorum. Hem de çok seviyorum.

Sarılmış gün batımını izlerken kafamı kaldırıp Efe'ye baktığımda yüzündeki huzurlu gülümsemeyi gördüm. O da benim gibiydi. Bu anın, aramızdakinin doğru olduğunu biliyor gibiydi. İlk günden beri de bunu hissettirmekten hiç çekinmedi. Bütün adımları o attı. Çok zorladım. Çok direndim ama geldiğimiz nokta ortada. Belki de bu defa adım atma sırası bendedir diye düşündüm.

Efe'nin omzuma dolanmış koluna başımı yasladım. Daha sıkı sarıldı kolu bana. İçinde saklamak ister gibi. Derin bir nefes aldım.

"Seni seviyorum."

Söyledim gitti.

Sessizlik oldu. Bunun olmaması gerekiyor diye düşündüm. Duymadı mı acaba diye düşündüm. Başımı kaldırıp tepkisine baktığımda gözleri kocaman açılmış, mümkünmüş gibi mavileri daha da mavi olmuş bana bakıyordu.

Kollarından sıyrılıp Efe'ye döndüm tamamen.

"Bir şey demeyecek misin?"

"Neye?"

Neye mi? Neye mi?

"Biraz önce sana seni sevdiğimi söyledim Efe. Ona."

Gözleri daha da açıldı.

"Gerçek miydi o? Ben yine kafamın içinde duyuyorum sandım."

Güldüm. Hatta daha ziyade kahkaha attım.

"Gerçektir. Şimdi..."

Cümleme devam edemedim Efe yanaklarımdan tutup dudaklarımı dudaklarıyla kapattı. Sadece öptü. Bütün ruhuyla. Ben bunun bir seni seviyorum olduğuna çok emindim. Bir ilişkimiz olduğuna da emindim. Aramızdaki şeyden çok ama çok emindim. Mutluyduk. Mutlu olacaktık.

Gerçi bizim şehirden uzakta, baş başa geçirdiğimiz her gün mutluydu. Gerçeklerden uzaklaştığımız için, Efe'nin gerçekliğini arkamızda bıraktığımız için böyle olduğunu bilmiyordum o zaman. Beni öptükten üç gün sonra öğrenecektim o gün neden seni seviyorum diyemediğini ama öptüğünü.

Artık biliyorum. Her şeyi bilerek hatırlayınca tüm bunları, bütün anıların üstü tozlanıyor. Renkler soluyor. Kızıyorum. Efe'nin söylediği yalan yüzünden kaybettiklerimize üzüleniyorum. Şimdi, seneler sonra yanımda, yine bana sarılmış bu sefer Sisam'a değil Akdamar Adası'na bakarken içimde bir yerin sızladığını fark ettim. Kırılan, kendi kendine kaynayan, kaynadığı yerden sızlayan bir yer.

Benim içimdeki sızıyı hissetmiş gibi gözlerini bana çevirdi Efe. Dört gün önceki kavuşmamızdan sonra şehir normale dönerken biz de normalleşelim artık diye buraya geldik. O da gayet farkında hala tam olarak güvenmediğimin. Hala geçmişin tozlarını silkeleyemediğimin. Çabalıyor ama. Günlerdir sürekli konuşuyoruz. En baştan başlıyor

gibiyiz. Yeniden tanışıyoruz. Arada geçen zamandan konuşuyoruz. Geri dönüp hatalarımızı, güzel anılarımızı konuşuyoruz. Yalansız dolansız, sağlam temelleri olan bir ilişki kurmaya çalışıyoruz. Mesaiden çıkıp birlikte evde sohbet ediyoruz. Yemek yiyoruz. Akşam Efe evine gitmek için benim evimden çıkıyor. Apartman kapısından arıyor, eve gidene kadar konuşmaya devam ediyoruz.

Üniversitede de yapardı bunu hep. Bütün gün derslerde birlikteydik zaten, sonra kütüphanede de karşılıklı çalışıyorduk. Bazen çay kahve içmek için bir yerlere oturuyorduk. Sonra beni eve bırakıyordu. Eve girer girmez telefonum çalıyordu. Böyle saatlerce sohbet ediyorduk. Galiba en çok onunla sohbet etmeyi özlemişim. Konuşacak şeyler o kadar bitmiyor ki şaşıyorum.

En çok kendime hayret ediyorum. Unuttuğumu sandığım, gömebildiğim kadar derine gömdüğüm her şeyin bu kadar su yüzünde olmasına, içimde bir yerde Efe'yi sevmekten hiç vazgeçmemiş olmama, her şeye rağmen hissettiğim bütün güzel şeylere bu kadar sahip çıkabilmiş, canlı tutabilmiş olmama hayret ediyorum.

Efe sessizliğimden tedirgin oldu. En ufak pürüze tahammülü yok. Elimden tutup piknik masasına götürdü beni. Karşılıklı oturduk.

"Söyle."

"Neyi söyleyeyim?"

"Aklından ne geçiyorsa onu. Sor, söyle, aklından geçen her şeyi paylaş benimle."

Başımınla onayladım.

"Emin olmak istiyorum. Sana güvenebilmek istiyorum Efe ama yaşadıklarımızdan sonra yapamıyorum. Güvenemiyorum. Yine de varlığına dayanamıyorum. Gözlerine bakmam yetiyor gardımı indirmeme. Zaaf gibisin benim için ve ben bundan da nefret ediyorum. Yine de senden uzaklaşamıyorum. Varlığın aklımı karıştırıyor ama yokluğundan da nefret ediyorum. Görmeyince özlüyorum, nasıl olduğunu merak ediyorum ama sana güvenemiyorum Efe. Aynı şeyleri yaşamaktan korkuyorum. Yine canımın yanmasından korkuyorum."

Masanın üzerinden ellerimi tuttu sıkıca. Yine kaybetmekten korkar gibi. Sanki ellerinin arasından kayıp gidecekmişim gibi. Yine.

"Korkma. Canını yakmamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bana güvenmen için, benden uzaklaşmaman için her şeyi yapacağım. Ben senin yokluğunda kimsesiz kalıyorum Nilü'm. Çocukluğumdaki gibi çaresiz kalıyorum. İkimize de bunu yaşatmamak

için her şeyi yapacağım, sana söz veriyorum. Bana güvenmen için ne gerekiyorsa yapacağım."

Gözlerine baktığımda gerçekten samimi olduğunu gördüm söylediklerinde. Bakışları gerçekten yalnız kalmaktan korkan küçük bir çocuğun bakışlarıydı. Annesinin terk ettiği, babasının önemsemediği, kendi kendini büyütmek zorunda kalmış bir çocuk...

"Bilmem gereken bir şey var mı Efe? Sakladığın, söylemediğin, söylemeyi unuttuğun, sonra söylerim dediğin herhangi bir şey var mı? Eğer varsa şimdi söyle. Sonra öğrenirsem... öğrenmeyeyim Efe. Her ne varsa, şimdi, tam şu an söyle ki geride kalsın."

Sessizlik oldu. Elimdeki eli gevşedi. Gözlerini kaçırdı.

Al işte. Var. Yine benden bir şeyler saklıyor. Yine her şey bozulacak.

"Söyle."

Sesim buz gibi çıktı. Ellerim de buz gibi. Her zamanki soğukluğundan değil, kanın çekildi soğuğu bu.

"Şey... Aslında ben sana bunu gelir gelmez söyleyecektim ama aramızdaki kovalamacada kaynadı gitti."

Sabrımı deniyor.

"Uzatma Efe söyle!"

Başını suçlu bir çocuk gibi önüne eğdi. Derin bir nefes aldı. Bir çırpıda söyledi.

"Senin Savcı İlker benim kuzenim. Senden hoşlanmış. Senin sen olduğunu anlayınca biraz sinirlendim. Sonra da ilk tercihime burayı yazıp geldim. İlker'i de biraz tehdit etmiş olabilirim etrafında dolaşmaması konusunda."

Durup bomboş baktım suratına. Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldım. Bu adam gerçekten benim sabrımı deniyor. Kesin. Başka açıklaması yok çünkü bunun. O kadar gerilim yaratıp söylediği şeye bak. İnanılmaz!

"Efe sen benle dalga mı geçiyorsun?"

"Yoo, gayet ciddiym. İlker benim halamın oğlu. Annem gittikten sonra halam ara ara yoklardı beni. İlker'le de iyiyiz yani genelde. Konu sen olmadığında."

Gerçekten ciddi. Ciddi. Sinirlerim bozuldu gülmeye başladım.

"O kadar insanın arasında denk gele gele kuzenine mi denk geldim yani? İnanılmaz."

"Şans işte."

Güldüm. Efe Matan ve şans. İlginç. Şansa ve tesadüfe inanmayanlar derneği başkanıdır Efe.

"Geçen yıllarda şansa inanmaya karar vermiş olman gözlerimi yaşarttı."

Bir şey demedi. Ben de fırsatı kaçırmadım.

"Sen bin kilometre öteden beni kıskanıp buraya mı atandın gerçekten?"

Başıyla onayladı.

"İlker'i severim ama o kadar da değil Nilü. Seni hiç kimseyle paylaşmam. Hiç kimseyle. Ne kadar zaman geçerse geçsin. Eğer ufacık bir ihtimal dahi varsa senin için, denerim."

Gözlerimi gözlerine diktim.

"Neden?"

Gözlerini kaçırmadı. Masadaki ellerimi tuttu. Gözlerimin içine baktı. Sesinde en ufak tereddüt yoktu. En kendinden emin Efe bakışıyla gülümsedi.

"Çünkü sen hayatın bana verdiği bütün kötü şeylerin tek tesellisisin. Bütün berbat anıları silen umut ışığımsın. Sen benim içimin gülen yüzüsün. Ruhumdaki iyiliksın. Çünkü seni seviyorum. O zaman da seviyordum. Şimdi de seviyorum. Bin yıl sonra da sadece seni seveceğim."

Ellerinin arasında sakladığı ellerimi öptü.

Yerimden kalkıp yanına gittim. O oturduğu yerden neredeyse benimle aynı hizadaydı. Yanaklarından tutup öptüm. Bütün kötü büyülerini bozan masallardaki prenslerin öpücüğü gibi ben de kendi prensimi öptüm.

Masal bu sefer mutlu bitsin istiyorum. Bence biz mutlu bir sonu hak ettik.

Bölüm 20

Bulutlarınn üstünden bıraktım beeen kendimiiii! Sonunu düşünmeeeedeeenn duygular sarıncaaa beniiii...

Evet arkadaşlar mutluyum. Uzun zamandır olmadığım kadar mutluyum hem de. Geçen hafta tipi yağmıyormuş gibi birden ısındı hava. Şehirde geçen hafta kıyamet kopmamış gibi bir sükûnet var. Sanki bir anda hem bana hem de şehre bahar geldi.

Bahar demişken; bahar geldiğinde mii ben böyle olurum, yoksa böyle olduğumda mı gelir bahar?

Ben evimin mutfağında yüzümde anlamsız bir gülümsemeyle şarkı mırıldanıp mısır patlatırken Efe salonda izleyeceğimiz filmi seçiyordu. Evet, sırları kalmamış normal bir sevgililikte olduğu gibi evde oturup sakince film izleyeceğiz. Seneler sonra, Efe'yle tartışmak, sorgulamak ya da inatlaşmak dışında bir etkinliğimiz olacak. Bu bir milattır. Tarih atılsın.

Sorulmamış sorular yok mu? Var. Hem de tonla var. Soracak mıyım? Bilmiyorum. Galiba alacağım cevaplardan korkuyorum. Daha doğrusu cevabını almak istemediğim soruları sormuyorum. Savunma mekanizmasıysa savunma mekanizması. Ha bu nereye kadar gider? Ne kadar daha sormadan durabilirsin diye sorarsanız, bilmiyorum. Sadece keyfimi kaçırarak hiçbir şey duymak istemiyorum.

Ben kendi kendime bunları düşünüp eğlenirken Efe'nin belime sarılan kollarıyla kendime geldim. Biraz da aklım alındı zira feci dalmışım.

Ben yerimden zıplayınca ocaktaki tencerenin dengesi bozulup yana devrildi. Ben onu tutmaya çalışırken elim yandı derken zincirleme kaza tamlaması olduk ve gerçeklikle yüzleştik.

Tencerenin dibinde kalan mısırları bir kaseye boşaltıp salona geçtikten sonra Efe, Alma'nın bende kalırken buzdolabında bıraktığı yanık kremi elime sürdü. Kendisi fırsatçı bir bey olduğu için krem sürme işini uzattıkça uzattı. Elimi parmaklarının arasına hapsedip gözünü gözümden bir an bile çekmedi. İki parmağımdaki yanık alanını geçip bir ara avuç içime krem sürüyordu, öyle söyleyeyim.

Elimi kurtarmak için çekip televizyona döndüm ki artık filmi başlatalım ama Efe beyler hiç oralı değil. Kilitlenmiş hala bana bakıyor.

"Efe filmi başlatmayacak mısın?"

Cevap yok.

"Efeeee?"

"Hıııı?"

Hııı mı? Nesin sen dedem mi Efe? Diyemedim.

"Efe film diyorum hadi diyorum!"

Efe yanındaki kumandayla filmi başlatırken ben de mısır kasesini kucağıma alıp arkama yaslandım. Film başlarken Efe filmi durdurdu.

"Ne oldu şimdi?"

"Böyle mi izleyeceğiz?"

Arkadaşlar tamam çok sosyal bir insan değilim. Aktivite olarak da genelde bir şeyler yiyip içtiğim aktiviteleri severim ama film izlemeyi de kimseden öğrenecek değilim ben. Neye takıldı şimdi bu?

"Nasıl izleyelim istersin?"

Elimdeki mısır kasesini alıp kenara koyan Efe yanına biraz daha yaklaşıp bir koluyla belime sarıldı. Beni kendisine çekip sırtımı göğsüne yasladı. Boşta kalan eliyle de elimi tuttu. Öyle oturduk birkaç saniye.

"Efe bir şey unutmadın mı?"

"Yooo, bence unutmadım."

Bunu söylerkenki özgüvenini görmeniz lazımdı. O kadar kendinden emin ki, inanılmaz!

"Film Efe. Film izleyeceğiz ya. Başlatmayı unuttun."

Efe gerçekten tamamen unuttuğu için bir an boş gözlerle ekrana baktı. Film falan adamın umurunda değil. Ama ben de o kadın değilim. Yemem.

Efe filmi başlatıp kaçacakmışım gibi hemen elimi tuttu. Bir yandan parmaklarıyla küçük küçük belimi okşarken bir yandan da parmaklarımla oynamaya başladı. Çok fazla temas annecim. Ben daralıyorum. Ki daraldım.

Kendimi Efe'den uzaklaştırmaya çalışıp beni saran kolundan kurtulup ayağa kalktım.

"Ay Efe çok temas bu az ötede dur be."

Söylediğimi duymazdan gelip beni tekrar yanına çekti. Resmen adamın üstüne düştüm ama kendileri halinden gayet memnun görünüyor maşallah.

Ben koltukta oturan Efe'nin kucağında uzanıp kalmışken kafam attı.

"Efe diyorum kime diyorum. Sesim geliyor mu?"

Efe filmi durdurup bana döndü. Kalkabilmem için beni serbest bıraktı ama uzaklaşmama da izin vermedi.

"Söyle. Dinliyorum. Nedir sorun?"

"Bu kadar iç içe geçmek zorunda mıyız gerçekten?"

Çapkınca gülümsedi. Mavilerinden serseri çocuk ışıltısı geçerken gözlerimin içine bakıp kulağıma yaklaştı. Nefesini tenimde hissedebileceğim kadar yakınımdaydı.

"Daha istediğim kadar iç içe geçemedik aslında."

Parmaklarım uyuşuyor, sıcak basıyor, nefesim sıkışıyor, bana bir şeyler oluyor. Şu an burada ne oluyor?

"Ne oldu bir kızardın sen? Ben ellerimiz için demiştim. Sen elini yakınca istediğim gibi şöyle parmaklarımız kenetlenmeli bir şekilde tutamadım ya. Sen başka bir şey mi anladın yoksa? Aklından neler geçiyor Nilü'm senin öyle?"

Gıcık! Ben, Nilüfer, bunun altında kalır mıyım? Kalmam. Aynen Efe'nin yaptığı gibi dibine kadar girdim. Kulağına yaklaştım. Saçlarım boynuna değiyordu.

"Tüh, ben de filmi boş mu versek diyecektim tam."

"Ne?"

Efe şaşkınlıkla açılmış gözleri ve aralanmış dudaklarıyla bana bakarken yerimden kalktım. Ağır adımlarla salondaki kitaplığa ilerlerken üzerimdeki kalın hırkayı çıkarıp

kenara bıraktım. Efe gözlerini benden alamadan belirgin bir şekilde yutkundu. Bense gidip raftaki bir kitabı aldım. Gülümseyerek Efe'nin karşısındaki tekli koltuğa geçip oturdum. Elimdeki kitabı açıp okumaya başladım.

Evet sayın seyirciler, Nilüfer Efe'den topu çalıyor. Önü boş. Kaleye doğru süratle ilerliyor. Nilüfer kaleciyle karşı karşıya. Nilüfer vuruyor ve top ağlara giriyor! Gol!

Efe'nin yüzü kırmızıdan moral dönüp tehditkâr bakışlarla bana bakarken benim keyfim aşırı yerindeydi.

Kimse beni sınamaya kalkmasın. Serserilik yapmıyor olmam yapamayacağım anlamına gelmez. Alma'nın da hep dediği gibi dışım sizi içim bilen... Kıps!

Efe bütün heybetini kuşanmış bana bunu yapmayacaktın ifadesiyle üstüme doğru gelirken ben de kaçmak için yerimden kalkıp mutfığa ilerlemeye karar verdim. Ben koşarken Efe kolumdan yakalayıp holün duvarına çekti beni. Kendimi bir anda duvarla Efe arasında buldum. İçinde bulunduğum durumu özetlemem gerekirse İspanya'daki boğa güreşlerinde boğanın karşısında kalmış matador gibiyim diyebilirim.

Ben duvarla nefesini yüzümde hissettiğim Efe arasında sıkışıp kalmışken Efe bütün netliğiyle gözlerimin içine baktı.

"Ateşle oynayıp yanmaktan kaçamazsın Nilü'm."

Efelenmek bizim işimiz. Onu da kimseden öğrenecek değiliz.

"Ben kaçmam Efe. Sadece kovalanmaktan hoşlanmam."

Efe burnumun dibine kadar girdiğinde dizlerimin titrediğini hissettim. İlk fırsatta o Allah'ın cezası parfüm şişesini çöpe atmaya kararlıyım. Unutturmayın. Gardımın yarısını Efe'nin kendisi kırıyorsa kalan yarısını da kokusu alaşağı ediyor. Haksız rekabete girer. Rekabet Piyasası Kurumunu göreve çağırıyorum. Böyle bir yere varamayız. Ya da vardığımız yer benim istediğim yer olmaz. Hayır bir şey değil ben nefes alıp verdikçe göğüslerimiz birbirine değiyor. Sonra ben daha çok nefes alıp veriyorum...

Neyse ki Efe beni öpmeden telefonum çalmaya başladı da bir anlık dağılan dikkatini fırsat bilip telefonumu açabildim. Arayan Alma.

"Alma'm! Canım arkadaşım!"

Efe bulunduğu konumdan milim kıpırdamadan en ters bakışını atarken hiç umursamadım onu.

"Neden nefes nefesesin diye sormayacağım. Cevabını asla merak etmiyorum. O yanındakine söyle bu konuşma önemli az öte gitsin."

Bir şey söylememe gerek yok neyse ki çünkü Efe de en az benim kadar net duydu Alma'yı.

Ben Efe'yi göğsünden itip duvarla arasından kurtulmaya çalışırken Efe işimi zorlaştırmak için elinden geleni yaptı. En sonunda çaresizce kenara çekildi ve salona gitti. Ben de telefonumla mutfığa geçtim.

"Ne oluyor? Önemli olan ne?"

"Tamamen unuttun değil mi?"

Son bir haftadır çok da aklım başımda olmadığı için acaba neyi unuttum diye düşünürken Alma aradığım cevabı verdi neyse ki.

"Kitabım Nilüfer! Kitabımı okuyacaktın."

"Doğru ya. Tamamen aklımdan çıkmış Alma. Özür dilerim. Okuyacağım, söz."

Derin bir nefes aldı Alma.

"Nilüfer kitabın taslağı mavi kuşunda kaldı hatırlıyor musun? Araban da Bayındırların evinde hani? Onu arayacaktın, gidip alacaktık... Dünyaya dön yeter be! Sıçıcıcam aşkına da ilişkine de Efe'ne de!"

Alma'nın Efe sevgisi her zamanki gibi gözlerimi yaşartıyor. Akdamar'a karşı oturup Efe'yle dürüstlük konuşmasını yaptıktan sonra Alma'yla buluştum ben. Olan biteni anlattığımda yüzünde umutsuz bir bakışla bir süre bana bakıp bir şey demeyecek misin diye sordum. Cevabı çok net oldu.

"Aptal olma sen Nilüfer Yalçın'sın desem beni dinleyecek misin?"

Güldüm.

"Bihter Ziyagil annesini dinledi mi ki ben seni dinleyeceğim?"

Kaşlarını saçlarına kadar kaldırıp bana baktı.

"O şerefsizin Behlül V2 olduğunu kabul ediyorsun yani?"

Alma'ya göz devirince hemen savunmaya geçti.

"Aman bir şey demedim manitana. Ne yaparsan yap. Söyleyeceğim her şeyi sen çoktan düşünmüşsündür ama yine de dikkat et."

Kocaman gülümsedim.

"Bir de..."

Ben bu tonlamayı biliyorum. Kesin sinirleneceğim bir şey geliyor.

"Seni bir kere daha üzerse bu sefer ferîştahı gelse beni durduramaz, dalarım haberin olsun!"

Al buyur. Ben güleyim mi ağlayayım mı ne yapayım siz söyleyin.

"Ünlü bir düşünürün de dediği gibi Alma, senin bu cinai eğilimlerini ne yapacağız hiç bilmiyorum."

Alma gayet kendinden emin bir şekilde arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu.

"Basit. O dangalağa söyleyeceksin, ayağını denk alacak."

Şimdi siz dalga geçiyor, geyik yapıyor sanıyorsunuz ya, yapmıyor. Gerçekten dalar. Beni üzerse beter olsun derdim aslında ama kıyamaya da bilirim. O yüzden söz vermediğim için sessiz kalmayı tercih ettim.

Bu konuşmanın üstünden geçen günlerde çalışmadığım her an Efe'yle olduğum için Alma'yla görüşme ya da konuşma fırsatımız olmadı. Barış hala ortada olmadığı için galiba Alma'nın da pek keyfi yok. Normalde hastaneye gelirdi en kötü ama otelden çıkmıyor. Ben de Efe'ye daldığım için kitap taslağını okumayı unuttuğum için yayınevine yollayamıyor. Biraz ayıp ettim.

Telefondaki Alma benim uzun sessizliğimden sonra yılmış bir şekilde iç çekti.

"Senden zerre umudum yok, Azad beyi ben ararım, sonra da gider alırım. Git sen Efe'nle ilgilen."

"Alma gerçekten özür dilerim. Söz yarın halledeceğim. Sonra hemen okuyup haber vereceğim sana."

Alma'nın gönlünü alıp gerçekten Efe'ye fazla daldığımı fark ettim. Senelerce hayatına biri girince her yere +1'iyle giden arkadaşlarımla dalga geçtim ya da kınadım ve geldiğim hale bak. Alma'yı bile unuttum. Günlerdir görmüyorum. Aslında ben günlerdir Efe'den başka hiç kimseyi görmüyorum. Hastalara odaklanabildiğime şükredecek durumdayım.

İlk günler olduğu için kendimi çok da fazla gömmeyeceğim ama bunun dengesini bulmam gerekiyor.

Salona gittiğimde Efe kaşlarını çatmış biriyle mesajlaşıyordu. Yüzündeki ifadeden hiç hoşlanmasam da güvenmeye karar verdiğim için sormayacağım kiminle konuştuğunu.

Efe benim içeri girdiğimi fark edince telefonu kapatıp kenara bırakıp gülümsedi.

"Alma bana en güzel dileklerini iletmi mi?"

Güldüm.

"İletmez mi hiç? Seni ne kadar sevdiğini bilirsin."

Efe kocaman bir kahkaha atarken geçip yanına oturdum. Bir koluyla bedenimi sararken boşta kalan eli dizimle oynamaya başladı.

"Nerede kalmıştık?"

"Film izliyorduk."

"Ben farklı bir noktada kaldığımıza eminim aslında."

Fırsatçı köpek.

"Avucunu yalarsın Efe."

"Kalbimi kırıyorsun."

Diz kapağımdaki parmaklarını görünce aklıma dersane çıkışı kafede gördüğüm manzara geldi. Efe ve eski nişanlısı Eda aynı böyle oturuyorlardı. Gözümün önüne gelen görselle gerilip Efe'den uzaklaştım biraz. Bir sıkıntı olduğunu anladı Efe. Gözlerimin içine baktı ne oluyor der gibi.

"Eda'yla görüştünüz mü ayrıldıktan sonra?"

Cevabını almak istemediğim soruları sormuyorum demiştim de mi ben biraz önce. Hı hı Nilüfer, evet. Savunma mekanizması falan filan.

Belli oldu, olmadık anlarda küçük küçük patlayacak bu sorular hep. Aklıma geldiği an. Kırıldığım yerden soracağım hep.

Efe şaşkın bu nereden çıktı der gibi baktı bana. O da gerilmişti. Yine mi eskilere döneceğiz diye düşündüğüne eminim.

"Merak ettim sadece. Ben... Sizi birlikte görmüştüm bir keresinde. Kafede oturuyordunuz, elin Eda'nın dizindeydi falan. Saklanmadan, özgürce, benim der gibi yan yana oturuyordunuz. Çok canımı yakmıştı o manzara. Dönüp aynı şeyleri kurcalamayacağım korkma."

Efe'nin sesi gayet kendinden emindi.

"Kurcalasan da başka bir şey öğrenmeyeceksin ki Nilü'm. Öğrenecek bir şey yok çünkü. Sen benden uzaklaştıktan sonra hiç kimse ya da hiçbir şey umurumda değildi. Eda'yla ilişkimizin de gerçek görünmesi gerekiyordu herkesin iyiliği için. Ben de üstüme düşeni yaptım. Babamla onun babası ortaklığı bitirince biz de Eda'yla nişanı attık. Sakin bir ayrılık oldu. Sonra da hiç görüşmedik. Sakın seninle aramızdaki şeyi Eda'yla ya da başka biriyle karşılaştırma. Sakın! Ben o zaman da sana aşıktım. Şimdi de sana aşığım. Geri kalan hiçbir şeyin zerre önemi yok. Tek önemli şey sensin. Biziz."

Başımınla onayladım. Hikâyeyi zaten biliyordum ama hatırladıklarımla yine de canım sıkılmıştı.

"Merak ettiğim bir şey daha var."

"Sor."

Çok keskin bir sor çıkmıştı ağzından. Gerildi.

"Eda'yla ayrıldıktan sonra babanla..."

Cümlem bitirmeme izin vermedi.

"O adamla ilgili merak edeceğin bir şey yok. Hayatımı yeterinden fazla mahvetti. Bitti. Artık hayatımda adının bile yeri yok. Asla da olmayacak."

Bu kadar keskin bir cevap beklemediğim için afalladım. Anlatmadığı çok şey olduğuna eminim hala. Geçmiş travmalarını paylaşması için hala zamana ihtiyacı var belli ki,

daha fazla steleyip canını sıkmak istemediğim için yüzüme kocaman bir gülümseme
kondurup Efe'ye baktım. Ağırlaşan havayı dağıtmam lazım.

"Güldük eğlendik, hadi git artık.

Tepkiyle bana baktı.

"Niye?"

Saati gösterdim gülerek.

"Bal kabağına dnşmeme az kaldı. Hadi sen sarayına dn. Benim yarın sabah
poliklinikte olmam lazım."

Gz devirdi.

"Birlikte giderdik."

Bir haftadır bitmeyen tartışmamız yine başlıyor.

"Gidemeyiz. Yeterince dedikodu dönüyor zaten, fazlasıyla uğraşmayacağım. Bu konuda
anlaştık. Hadi Efe. Hadi git."

Abartılı bir üzüntüyle ayağa kalktı.

"İnsafsız kadın. Beni bu saatten bir başıma sokaklara salmaya hiç mi utanmıyorsun? Hiç
mi acımıyorsun halime."

Müthiş kötü oyunculuğu karşısında yüreğim parçalanırken cevabımı hemen verdim.

"Yooo. Hiç acımıyorum hem de."

"Kalpsiz kadın."

"Sana benden uzak dur demiştim."

Bir anda bütün şımarıklığı kaybolurken kendimi kolları arasında buldum Efe'nin.

"Uzak durmaların devri bitti. Devir aşk devri."

Sıkıca sarıp öptü beni. Nefes alır gibi, ciğerine çeker gibi öptü. Böyle yapınca çaresiz
kalıyorum karşısında. Aklım duruyor sanki. Geri çekildiğinde yüzünde oluşan zafer
ifadesinden üstümdeki etkisinin gayet farkında olduğunu anlamak çok da zor olmadı.

Böyle anlarda gerçekten çok kızıyorum kendime. Bu iyi bir şey çünkü bu sayede Efe'nin suratına kapıyı kapatırken zerre tereddüt etmiyorum.

Efe gittikten sonra saate baktığımda çok geç olduğunu fark ettiğim için Azad Bayındır'a mesaj attım.

"Saat için özür dilerim ama Alma'nın yeni kitap taslağı benim arabamda kalmış. Yarın mesaiden sonra uğrayıp almamın sakıncası var mı?"

Mesajı yolladıktan iki dakika sonra telefonum çaldı. Ekrandaki Azad Bayındır yazısını görünce biraz şaşırdım. Aramasını beklememiştim.

"Müsait miydiniz doktor hanım?"

"Tabii, nasılsınız?"

"İyiym teşekkür ederim. Yarın için siz zahmet etmeyin diye aradım. Benim şehirde işim var, sakıncası yoksa ben mesai bitiminde Alma hanıma bırakırım dosyayı."

Gülümsedim, sanki görecek.

"Dosya bana lazım."

"İlk okumayı siz yapıyorsunuz sanırım. Tamam ben hastaneye bırakırım, ya da isterseniz başka bir yere de bırakabilirim tabi ki."

Kısa bir an düşündüm. Adamı ayağıma kadar getirtip dosyayı alıp yollamak olmaz. Hele ki o akşam yolda olanlardan sonra.

"Azad bey sizin için uygunsa siz dosyayı akşam işiniz bitince Alma'nın oteline getirin. Ben de mesai çıkışı oraya geçerim. Hem size bir teşekkür etmiş oluruz. Bir kahve ikram ederiz. Hem de konuşmamız gereken bir konu vardı son görüşmemizden."

Azad Bayındır teklifimi kabul edince hemen Alma'ya haber verdim. O da mantıklı buldu planımı ve uyudum.

Ertesi sabah bütün keyfimle hastane koridorlarında arzı endam edip sabahtan beri yüz yirmi üç hasta görmemişim gibi bir enerjiyle çay almaya mutfaka giderken pek kıymetli mesai arkadaşım Ozan bütün gevşekliğiyle yanıma geldi.

"Ooooo Nilüfer hanım. Pek neşelisiniz bu ara? Neye borçluyuz bu neşenizi?"

Mutfaka girdiğimizde Azra'nın da mutfakta olduğunu gördüm. Ozan'ın sorusunu duymuş olacak ki hemen atladı konuşmaya.

"Neye mi kime mi orasını bilemiyoruz tabi Ozan hocam."

Bak ya! Güvendiğim dağlara yağın kar bu kadın!

Ben ikisine birden göz devirip çayımı doldururken yalandan bir sinirle çemkirmeye çalıştım.

"Bahardan arkadaşlar. Bahar geldi. Ondan."

Ozan inanmaz gibi Azra'ya bakarken Azra gülmemek için kendisini zor tutuyor gibiydi. Benim ters bakışlarımı fark edince biraz toparlandı.

"Keşke bize de gelse bu baharlar. Bana hiç uğramadı misal."

Ozan eğlenir bir ifadeyle kurulduğu sandalyede arkasına yaslandı.

"Gelsin diye bekleyince gelmiyor olabilir Azra hemşirem. Atağa geçmen lazım. Misal Nilüfer'i ele alalım."

"Alalım hocam."

Azra ve Ozan bir oldu resmen benimle eğleniyorlar. Ameliyat hemşirelerinden biri ameliyathanede Efe'ye sarıldığını görmüş, dedikodu kazanının altını yakmış. Herkes bir odun atıyor günlerdir. Skandaldır. Rezilliktir. Ayıptır. Olabilememelidir!

"Al Ozan'cım. Ele al tabi de icap nöbetin var ya, öğleden sonraki bütün hastaları hafta sonu acile gelin nöbetçi arkadaş bakacak size diye yollamamı istiyorsan ele al. Artık akşam saat kaçta gelirler bilemem. Sen yine de ağzından çıkacakları, yaptığın ve yapacağın dedikoduları ona göre düşün, tart."

"Yapmazsın..."

Gülümsedim.

"Deneyelim ister misin?"

Ozan'ın yüzündeki keyifli ifade silinip yerine derin bir keder yerleşirken Azra'ya döndüm.

"Azra'cığım..."

Bir şey dememe gerek kalmadan Azra ellerini teslim olur şekilde kaldırıp mutfaktan çıktı. Ben de hemen arkasından çayıyla birlikte çıktım.

"Sen insafsız bir insansın Nilüfer. Aşk hani iyileştiriyordu? Yalan bunlar hep! Kandırmaca!"

Arkamdan söylenen Ozan'ın sesini duymamak için sağır olmak gerekiyordu ama kafamın içinde çalan şarkılara odaklanmak çok daha kolay geldiği için umursamadım. Kalan on beş hastamı görmek için polikliniğime gittim.

Odaya girdiğimde karşımda en arsız gülüşüyle Efe'yi buldum.

"Senin ne işin var burada?"

"Nilü atağım geldi bir sarılıp gideceğim."

Şapşal. Kocaman sarıldı dev koalam. Kokumu içine çekip saçlarıma koca bir öpücük kondurdu.

"Akşam için planımız ne?"

Kendimi yapıştığım gövdesinden kurtarıp gözlerine baktım.

"Bu akşamım Alma'nın."

Efe keyfi kaçmış şekilde göz devirdi.

"Kadın her türlü zararına çalışıyor. İnanılır gibi değil."

Güldüm.

"Aklından neler geçiyordu?"

"Neler geçmiyordu ki..."

Göz devirip uzaklaştım Efe'den.

"Şansına küs."

Efe başını çaresizce salladı.

Efe'yi zoraki odamdan yollayıp içeri hastamı aldım.

Bu seferki hastam 38 yaşında bir kadındı. İradesi yokmuş, o tatlıyı kesemezmiş ben bir ilaç yazıp hem şekerini düzenleyecektim hem de zayıflamasına yardımcı olacaktım. On kilo vermesi lazımmış.

Arkadaşlar doktorum ben büyücü değil. İksir mi yapayım hanımefendi size ne istiyorsunuz diyemediğim için güldüm. Odadan çıkarken kendisine bodyshaming yaptığım için beni şikâyet edeceğini söylüyordu. Edin hanımefendi dedim. Alıştık zaten savunma yazmaya, siz de şikâyet edin.

Hastaneden çıkıp otele gittiğimde Alma'nın otelin kafesinde önünde dosyayla dalmış etrafı izlediğini gördüm. Dosya buradaysa Azad Bayındır nerede?

"Geç mi kaldım? Azad bey nerede? Sen nereye daldın?"

Ben geçip otururken Alma daldığı derinlerden çıkıp önündeki soğumuş çayından kocaman bir yudum aldı. Alma önündeki çayı soğuttuysa sıkıntı büyük demektir.

"İyi misin sen?"

"İyiyim, bir şey yok. Dalmışım. Azad bey iki toplantı arasında geldi, dosyayı bıraktı gitti. Son toplantısı bitince gelecekti."

Başımınla onayladım. Gelen garsondan iki çay istedim ve Alma'nın önünden dosyayı alıp taslağı içinden çıkardım.

"Şimdi mi okuyacaksın?"

"Sakıncası mı var? Sen seversin ilk tepkileri görmeyi."

Alma başıyla onayladı. Ben de hemen okumaya başladım.

Bakın bu kadın bizim arkadaşlığımızı yazmayı dünya bir gaz ve toz bulutundan başlatmış. İlk günden, yani lisenin ilk gününden. Kinci gıcık, ilk gün sıra arkadaşırken yanından kalkıp sonra saçma sapan şeyler yaşadığımız birinin yanına oturmamı unutmadığı yetmezmiş gibi yüzüme vurma şansı bulduğunda hiç yok bu sefer yapmayayım demiyor.

Sayfaları çevirdikçe bir sürü anı aklıma üşüşürken bizim arkadaşlığımızı şahane bir hikâyeye yedirdiği için keyifli de bir hikâye takip ettim.

İki buçuk saatin sonunda kitabı baştan sona bitirmiştım. Kitap hikayedeki genç kadınların üniversiteyi bitirmesiyle bitiyor.

Taslağı dosyaya kaldırıp arkama yaslandım.

"Nasıl olmuş? Çıkarmamı istediğin bir yer var mı?"

Derin bir nefes aldım.

"Tek kelimesine dokunursan seni mahvederim."

Yüzü aydınlandı Alma'nın.

"Çok biz ama çok da biz değil gibi. Sanki başka bir evrende en güzel halimizle."

Kahkaha attı.

"En güzel halimiz olduğuna emin misin?"

Bir an düşündüm. Haklı olabilir.

"Tamam bence en güzel halimiz bu. Sonuçta gerçek ama ben bu kitaptaki kadınları da çok sevdim. Cesaretlerini, mücadelelerini, azimlerini çok sevdim. Aralarındaki bağ o kadar güzel ki..."

Alma derin bir nefes aldı. Kitapla ilgili geriliminin geçtiği belliydi. Masada bana doğru eğildi. Gözlerini gözlerime dikti.

"Bizim aramızdaki bağ peki?"

Bu konuyu kapatmamış mıydık?

"Ne olmuş bizim aramızdaki bağa?"

Bakışlarında Münir Özkul'un Ziya tonlaması vardı yine.

"Kitap yazıyorum ya da Barış hala ortada yok diye benimle paylaşmadığın bir şey var mı?"

Hayatının sonuna kadar bunun da lafını sokacak. Kesin bilgi yayalım.

"Alma..."

Bir şey dememe izin vermeden esas konuya girdi.

"Beni bir daha hayatının, acının ya da sevincinin dışında bırakırsan olay çıkarırım. Eğer olay çıkarırım diye benden bir şey saklarsan Roma'yı yakarım."

Bak bak laflara bak. Neron Jr'ım benim.

"Ben nereyi yakayım peki?"

Anlamadığını belli eden bakışlarla beni süzdü.

"Barış'ı diyorum. Yokluğuyla aran nasıl diyorum. Nasıl hissediyorsun diyorum. Esas sen hiçbir şey anlatmıyorsun diyorum."

Bilmiyorum der gibi omuzlarını kaldırdı.

"Zormuş. O telefon konuşmasından sonra, nasıl bir cehennemde olduğunu bilip ne halde olduğunu bilmemek çok zormuş ama idare ediyorum. Tek parça dön dediğimde tamam dedi. Ben de inandım. Peki sen? Efe'ye inanıyor musun? Yeniden, eskisi gibi güveniyor musun?"

İlk anda cevap veremedim. Alma gözlerini dikmiş bana bakarken kısa bir süre sessizlik oldu. Gerçekten düşündüm.

"Kalbimi kırmayacağına inanmak istiyorum. Güvenmek istiyorum. Bunun için çabalıyorum. O da çabalıyor. Bunu görmek iyi geliyor Alma. Kırdıklarını tamir etmek için gerçekten çok uğraşıyor. Sen de affetmek için çabalar mısın? İki ateş arasında kalmak çok yorucu oluyor."

Alma gönülsüzce başıyla onayladı. Göz devirip arkasına yaslandı. Tanımayan biri için bu hareketi ne yapalım senin için katlanacağız anlamına gelebilirdi. Bu hareketin bana anlattığıysa söz vermiyorum, canımı sıkarsa acımam, aradan çekilirsin demekti. Şimdilik bu kadarı da yeterli.

Azad Bayındır'ın sesiyle olduğum yerde zıpladım bir an.

"Müsaade var mı hanımlar?"

Ne kadar süredir burada ya da konuştuklarımızın ne kadarını duydu bilmiyorum. Oturduğum yerden kalkıp elimi uzattım.

"Azad bey, hiç fark etmemişim geldiğinizi. Hoş geldiniz."

Azad'ın bakışları önce masadaki dosyaya sonra da kıbarca Alma'ya döndü.

"Yanlış bir zamanda gelmedim umarım."

Alma oturduğu yerden gülümseyerek kalkıp elini uzattı.

"Yok yok, ben alacağımı aldım. Rahatça sohbet edebiliriz artık. Otursana."

Azad başıyla onaylayıp boş bir sandalye çekip oturdu. Alma sen modunu mu açmış? Ben yine neyi kaçırdım? Düşüncelerimden Azad'ın sorusuyla sıyrıldım.

"Nilüfer hanım Alma evlat ayrımı yapamayacağını söylediği için size sorayım, sizce hangi kitabından başlamalıyım okumaya?"

Sohbet edilmiş. Benden habersiz. Bir de bir şeyler anlatmadığım için bana laf ediliyor. Sanki kendisi çok farklı.

Alma aklımdan geçenleri anlamış hemen açıkladı.

"O gece, seni hastaneye bıraktıktan sonra yolda sohbet etme fırsatımız oldu."

Kaşlarım havalanırken gülümseyerek başımla onayladım. Azad'a döndüğümde Alma'yla kısa bir bakışma anlarını yakaladım. Belli ki ilginç bir sohbet olmuş. Azad gidince o konuşmanın detaylarını isteyeceğim, unutturmayın.

"İlk kitapları acemice. Onları tavsiye etmem. Basit hikayeler, basit bir dil..."

Alma gıcıklık yaptığımı anında anladığı için kocaman gülümsedi. Azad'sa arkadaşımın yanında yazdığı kitapları gömdüğüm için şaşkınlıkla bana bakakalmıştı.

"Sonrakiler de... nasıl desem? Biraz şey..."

Alma meydan okur gibi bana baktı.

"Biraz ney, doktor?"

Alma'yla göz göze geldiğimiz an Alma kocaman bir kahkaha attı. Ben de gülmeye başlayınca Azad rahatlamış bir ifadeyle arkasına yaslandı. Yüzüne yayılan geniş gülümsemeyle bize baktı.

"Hep böyle misiniz siz?"

Alma keyifle Azad'ı cevapladı.

"Daha hiçbir şey görmedin."

Alma bana bakıp göz kırptı.

"Söyle bakalım, hangi kitabımı önerirsin?"

Bir an düşündüm. İlk kitaplarını önermediğim konusunda ciddiymdim. Bunu Alma da gayet iyi bilir. İlk kitapları tamamen kendisine meydan okumak için yazılmış kitaplar çünkü. Senaryo eğitimi alan kadının düz yazı da yazabileceğini kendine kanıtlama çabası.

"Ben en çok Kırmızı Kaplı Defter serisini severim."

Azad başıyla onaylarken Alma'ya döndü.

"Seriye sipariş veriyorum o zaman?"

Alma başıyla onayladı. Araya girdim.

"İsterseniz bendekileri ödünç verebilirim."

Azad cevap veremedi Efe'nin buz gibi sesiyle soğuk bir rüzgâr esti.

"Sen yabancılara kitap ödünç vermeyi sevmezsin ki Nilü'm."

Tepemde dikilmiş en tehditkâr bakışını Azad'a dikmişti. Azad da ondan farklı değildi. Az önce bizimle gülüp sohbet eden adamla şu an Efe'ye bakan adamın aynı kişi olduğuna beni kimse inandıramaz.

"Ne işin var lan senin Nilüfer'in yanında?"

Azad tehditkâr bir sakinlikle cevapladı.

"Alma ve Nilüfer hanımla sohbet ediyoruz. Sakıncası mı var?"

Efe Azad'a doğru bir adım attı. Sinirden kasılan çene kaslarını görmek beni tedirgin etti ama Azad Bayındır'ın pek de umurunda görünmüyordu.

"Nilüfer'in etrafında fazla dolaşıyorsun Azad. Dolaşma."

Alma derin bir nefes alıp bana dönü. Efe'nin burada olmasından ve estirdiği soğuk rüzgârdan hoşlanmadığı çok belliydi. Saklamak gibi de bir derdi yoktu. Sesi rahatsızlığını çok net ifade ediyordu.

"Sen hayırdır ağa oğlu?"

Gerçekten Efe'nin burada ne işi var? Cevabı Efe verdi.

"Sevgilimin yanına geldim. Rahatsız mı ettim?"

Gelişi değil ama söyledikleri ve söyleme şekli biraz rahatsız etti. Zira rahatsız mı ettim derken Azad'ı gözleriyle parçalamak ister gibiydi. Duruma el koymam gereken noktadayız yoksa Alma en ters haliyle verecek cevabı.

Ayağa kalkıp oturmak gibi bir niyeti olmadığı belli olan Efe'nin yanına geçtim.

"Olur mu canım, hoş geldin. Geleceğinden haberim yoktu?"

Efe bana dönünce ifadesi zoraki de olsa yumuşadı. Elini belime koyup bakışlarını Azad'a dikti.

"Akşamı bensiz geçirmeni istemedim. İyi ki de istememişim. Bayındır'ın burada olacağını bilsem daha erken gelirdim."

Ortamı yumuşatmak için gülümsedim. Alma ve Azad'a döndüm. Alma'nın bakışları Azad ve Azad'ı tehdit eder gibi bakan Efe'nin üstünde gidip geliyordu. Burnu bir koku aldı kesin. Gerçi ben de huzursuzlandım.

Hastanede ilk karşılaştıklarında da aralarındaki gerilimden rahatsız olmuşum ama ben saldırıya uğradığım için gerildiğini düşünmüştüm Efe'nin. Kaybetme korkusu yüzünden tavrını yanlış yorumladığımı sanmıştım. Gayet doğru yorumlamışım.

"Senin bu ortamlara balıklama dalma huyunu ne yapacağız hiç bilmiyorum Matan. Asla durman gereken yeri bilmiyorsun."

Nasıl yani?

Alma her zamanki netliğiyle Azad ve Efe'ye baktı.

"Ne oluyor lan?"

Kesinlikle katılıyorum. Hatta görüyor ve artırıyorum.

"Nereden tanışıyorsunuz siz? Ne geçti aranızda?"

Azad oturduğu yerde arkasına yaslanıp sakince cevap ver der gibi Efe'ye baktı. Efe'yi ilk kez kontrolünü kaybetmeye bu kadar yakın görüyorum ve bu halinden hiç hoşlanmadım.

Sakinleştirmek için Efe'nin koluna girdiğimde Efe'nin bakışları bana döndü. Bu bakışı tanıyorum ben. Daha önce gördüm. Soru sorma bakışı bu. Sorarsan cevaplamak zorunda kalırım, alacağın cevap seni benden uzağa götürür, sorma bakışı. İzmir'de, okul bahçesinde her şeyi anlatmadan hemen önceki bakış bu. Yine dağılacağız bakışı. Canım yanacak bakışı. Gvenim kırılacak, inancım yerle bir olacak bakışı.

Kendimden nefret ederek sorumu tekrarladım.

"Nereden tanışıyorsunuz dedim!"

Efe yapma diye yalvaran bakışlarla gözlerimin içine bakarken cevapladı.

"Eskiden."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Efe... nereden tanışıyorsunuz?"

Gözlerimi açtığımda Efe bana yapma der gibi bakmaya devam ediyordu. Azad Bayındır Efe'ye attığı senden olmaz bakışıyla yerinden kalkıp yanıma gelirken olduğu yerde durdu ve arkamdaki bir noktaya kilitlendi.

Arkamı döndüğümde karşımda elli yaşlarında daha önce görmediğime emin olduğum heybetli bir adam vardı. Tekrar Efe'ye baktığımda çenesinin kasıldığını gördüm. Hemen yanındaki Azad'sa ondan farklı görünmüyordu. Alma'yla birbirimize baktık. Aklımdan geçen soruyu Alma sordu.

"Ne dönüyor lan burada?"

Adam gülümsedi.

"Ben İbrahim Matan, Efe'nin babasıyım."

İbrahim Matan bütün zgveniyle Efe'ye döndü.

"Sen Eda'yla görüşüp barışınca ben de seninle görüşebilirim diye düşündüm oğlum."

Efe'ye dönüp baktım. Yine yalan söylemişti. Dürüst ol, bir şey saklama dememe rağmen yine yalan söylemişti.

Aramızdaki ilişkinin bir adı olması gerekiyor mu biz böyle iyiyiz dediği günkü gibi yandı canım. Aynı yerden kırıldı kalbim. Yine. Yeniden. Hep aynı yerden.

Efe öfkeyle babasına bakıyordu. Bir an göz göze geldik, hemen bakışlarını kaçırdı. Sinirden patlayacak gibiydi babasına bakarken.

Buradan sonrası ağır çekimde bir filmi izlemek gibiydi.

"Nilü'm.."

Efe babasını itip bana doğru gelirken Alma Efe'nin kolundan tutup durdurdu. Efe ne olduğunu anlamadan Alma Efe'ye doğru uçup kafa attı.

Ben çıkışa doğru adım atarken sendeleyince Azad beni tutmak için hamle yaptı ama izin vermedim. Çıkışa ilerlerken İbrahim Matan'ın yalı dizisi izler gibi bize bakışını da ömrümce unutmayacağım.

Galiba tükendim.

Evime gitmek istiyorum. Evime, aileme, memleketime...

Bu gece de tek başıma otel odamdayım. Erkenden yattım. Zerre uykum yok. Otelde kalmaktan nefret ediyorum. Barış'ı özledim.

Nilüfer akşam olanlardan sonra hafta sonu için canımız memleketimize gitti. Ben de geleyim yalnız gitme dedim ama yalnız kalmak istedi. Haklı. Kronik bir yalancığı sevdiği gerçeği baş etmesi kolay bir şey değil sonuçta.

Nilüfer gitti gitmesine ama benim otel hapsi hala devam ediyor. Nilüfer'le Bayındır ailesine misafir olduğumuz yemekten sonra teröristler yolumuzu kestigiinden beri Nilüfer işini rahatça yapabilsin diye uzaktan ben de başımı belaya sokmayayım diye yakından koruma altındayız. Hayır ne olduğunu da bilmiyoruz ki tam olarak!

Neyse, Azad Bayındır o gece beni otele bırakırken güvenliğini sağlaması için bir sürü adamını da otele yerleştirdi, artık nasıl bir hayat yaşanıyorsa burada! Çok gerekmedikçe dışarı çıkamıyorum. Barış gelip konuyu çözene kadar da bu olağanüstü koşullar devam edecekmiş.

Bakın benim hayat mottom bana bir şey olmazdır. Olmaz çünkü. Bugüne kadar pek çok kez bunu deneyimledim. Çok saçma yerlerde çok anlamsız riskler aldım, ortalama bir insanın yakınından geçmek istemeyeceği mahallelere tek başıma dolaştım. Çok direktten döndüm ama hiçbir şey olmadı. Sadece birkaç ürkütücü anım var o kadar.

Bence Azad Bayındır bu emanet işini fazla abartıyor ama beni dinleyen kim? İlk iki gün peşimdeki adamlardan kurtulmayı denedim ama çabalarım hep boşa çıktı. Ben de adamların işini zorlaştırmamaya karar verdim.

Tutturmuşlar bir "Yüzbaşı gelsin, sonra sana yine bir şey olmaz." gidiyor. Bence de gelsin bu arada. Kaç gün oldu artık... Özledim.

Ben içinde bulunduğum şartlara ve Barış'ın etraftaki varlığına duyduğum özlemi düşünüp kendi kendime küfrederken odamın kapısından gelen tıkırtılarla yatakta doğruldum.

Noluyor lan?!

Mayışıklığım saniyesinde kayboldu. Üstümdeki yorganı bir kenara fırlatıp silah olarak kullanacak bir şeyler aradım odada. Gözüme masanın üstüne bıraktığım bilgisayarım ilişti. Bir an düşündüm. Sadece bir an. Hemen vazgeçtim. O bilgisayar benim göz bebeğim. Yol arkadaşım. Kendimi riske atarım onu atmam.

Sandalye çok iddialı olur. Masayı kaldıramam. Ne yapalım artık, aldığım krav maga eğitimine güveneceğim. Taktik maktik yok, bam bam bam!

Kapıya gidip dinledim önce sessizce. Delikten baktığımda bir şey göremedim. Koridorun ışığı yanmıyordu. Birkaç gündür arıza olduğu konuşuluyordu ama şu an bunun sabotaj olduğunu düşünmeye meyilliyim. Dün biri bana bunu söylese çok mu film izliyorsun diye sorardım ama şu an elindeki anahtarla kapıyı açmaya çalışan birinin tıkırtılarını duyduğum için gerçeklikten çok da uzak gibi gelmiyor bana.

En iyi savunma saldırıdır diyen atalarımıza selamlarımı iletip hızlıca kapıyı açtım ve elinde kartla kapımı açmaya çalışan adama sağlam bir tekme geçirdim.

Karşımdaki adam karanlıkta iki adım geri çekilince bir hamle daha yapmak için ona doğru hareketlendim. O anda karşımdaki cüsse tarafından yakalanıp kolları arasında sabitlendim. Bir eliyle de bağırmayayım diye ağzımı kapatıyordu.

Beni böyle durdurabileceğini sanıyor aptal. Bakın tekrar ediyorum, ben belanın ta kendisiyim!

Kollarımı kurtaramadığım ve ağzımı kapatan eli yüzünden kafamı da kullanamadığım için tek umudum bacaklarım. Ayağım yere basmıyor. Normalde dezavantaj olacak olan bu durumu anında avantajıma çevirdim. Beni tutan adamın dizine tersten sağlam bir tekme attım. Ağzımı kapatan elin gevşemesini fırsat bilip ısırdım. Acıyla elini çekince de kollarından kurtuldum. Tam yardım istemek için koridorda uzaklaşacakken karanlıkta duyduğum öfkeli sesle donup kaldım.

"Alma!!"

Barış'ın sesi mi o?

Durduğum yerde arkamı döndüm. Odamın açık kapısından gelen loş ışıktaki koridorda bana bakan Barış'ın öfkeli yüzünü gördüm.

"Hassiktir. Barış?"

"Alma?"

Ben biraz önce en iyi savunma saldırıdır demiştim ya, hah, ben acayip haklı bir kadınıml. Sözümlün arkasındaayım. Saldırıyorum.

Koridorda koşup Barış'ın kucağına atladım. Evet atladım. Hemen kollarımı boynuna bacaklarımı da beline doladım. Sıkıca tutundum kişisel dağıma.

Toplamda bir dakika içinde karşılaştığı iki uç duygumla sersemlediğini hissediyorum ama yapacak bir şey yok.

Tam kendi kendime ulan sen yetmiş kilo kadınsın böyle adamın kucağına mı zıplanır diye söylenecektim belimi sıkıca saran kollarıyla susmaya karar verdim.

Duruşumun tamamen güvende olduğuna emin olunca sıkıca sarıldığım boynundan biraz uzaklaşıp Barış'ın yorgun yüzüne baktım. Yorgun ve allak bullak.

"Alma napıyorsun yavrum?"

"İyiyim Barış sen ne yapıyorsun?"

Karanlık bir otel koridorunda Barış'ın kucağına koala gibi yapışmış haldeyim arkadaşlar. Fotoğraf bu. Peki umurumda mı? Zerrece değil!

Barış halimize gülerken gözüm kendini gösteren gamzesine takıldı. Bir çukur bu kadar mı gömülünesi olur? Bir gamze bu kadar mı yakışır? Bir adam bu kadar mı güzel güler? Ben bu adamın gamzesini ilk kez mi bu kadar yakından görüyorum? Babam böyle pasta yapmayı nereden öğrendi?

Saçma düşünce akışımı bir kenara bırakıp gamzesinden kocaman öptüm. Sonra hızımı alamadım biraz daha öptüm. Gamzesini, elmacıklarını, çenesini, dudağının kenarını öptüm. En son hızımı alamayıp dudaklarına yapışında Barış koridorun ortasında durmamızın saçmalığını fark edip bizi odaya doğru ilerletti.

Odaya girip sırtını kapıya yaslayarak kapandığını emin olunca dudaklarını benden kopardı.

"Kızım serseme çevirdin bir dur be!"

Bu kadar gün sonra gelip, benim yüreğıme indirip bir de dur mu dedi o bana?

Peki.

Öyle olsun.

Anında kollarım ve bacaklarımı serbest bırakıp kucağından indim. Ben odadaki tekli koltuğa otururken arkamdan söylenerek ceketini çıkarıyordu.

"Dur dedim, nereye gidiyorsun acaba?"

Koltukta bacak bacak üstüne atıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Barış gülüp kendisini üçlü koltuğa bıraktı yorgunlukla. Başını yaslayıp iki saniye gözlerini kapattı.

"Berbat görünüyorsun."

Gözlerini açtığını görmeden kendimi kucağında buldum. Ne ara kolumdan tutup çekti hiçbir fikrim yok.

"O kadar uzakta durursan normal."

Tam olarak şu an biraz kıkırdamış olabilirim. Bu adam içimdeki cilveli Ege kızını dürtüyor. Söyleyin rahat dursun.

Ben kucağına iyice yerleşirken Barış pijamamın altından çıplak tenimi bulup parmaklarıyla sırtıma desenler çizmeye başlamıştı.

"İlginç bir karşılama oldu."

Hatırlayınca sinirlendim. Omzuna vurup çemkirmeye başladım.

"Normal insanlar gibi kapıyı çalsaydın normal bir karşılama olabilirdi. Tabi sen onun yerine aklımı almayı tercih ettiğin için..."

"Sürpriz yapayım demiştim."

Yapma güzel kardeşim. Sen sürpriz yapma. Korkudan aklım çıktı. Yolda teröristler önünü kestiği için kapısında koruma bekleyen kadına böyle sürpriz yapılmaz.

"Mükemmel bir sürpriz oldu gerçekten!"

Gerildiğimi anlayan Barış boynumdan öperken derin derin nefesler aldı.

"Cesaretin etkileyici."

Barış'ın dudakları boynumdan göğsüme doğru inerken bende saçlarıyla oynuyordum.

"Krav maga setifikam var benim. Ne sandın?"

Barış anında benden uzaklaşıp gözlerini gözlerime dikti.

"Krav maga mı biliyorsun sen?"

Başım la onayladım.

"Sebep?"

"İstanbul'da yaşıyorum ben. Ne zaman neyle karşılaşacağım belli olmuyor."

Güldü. Bence biraz da etkilendi. Ellerim iyice uzamış sakallarında gezerken aklıma geldi.

"Keyifsizsin. Benden on gün uzak kaldığına değmedi galiba."

Sıkıntıyla iç geçirdi.

"Bir orospu çocuğu var. İkidir elimden kaçmanın yolunu buluyor ama üçüncüsü olmayacak!"

Cevap vermesini o kadar beklemiyordum ki şaşkınlıkla bakakaldım yüzüne. Bunu söylerken o kadar kendinden emin, o kadar ürkütücü, o kadar etkileyici, o kadar tehditkar, o kadar seksi görünüyordu ki... Üniforma fetişi olan biri değilim ama kendime söz, bu adamı bir gün üniformayla göreceğim. Kesinlikle göreceğim ve o üniformayı çıkaran ben olacağım.

Tam olarak bu noktadan sonrası biraz hızlı oldu.

Ben aklımdan geçenlerle fark etmeden bakışlarımı Barış'ın vücudunda ve dudaklarında gezdirip alt dudağımın sağ köşesini ısırdım. Sonra Barış beni tutup kendisine çekti. Öpüşü ruhumun derinlerine inerken ben kendimi yine bacaklarım Barış'ın beline dolanmış halde buldum.

Barış alt dudağımı dişlerken kısık bir inleme kaçtı dudaklarımdan. Bir yandan öpüşürken kollarımı boynuna dolayıp sıkıca sarıldım. Vücutlarımız bir bütün olmuş gibiydi. Barış'ın belimdeki eli popoma, yanağımdaki eli göğüslerime indi. Parmakları çoktan kendini belli eden göğüs uçlarıma değdiğinde oturduğum yerde kasıldım. Kucağındaki hareketim sertleştiğini hissettiğim erkekliğini daha da zora sokmuş olacak ki belli belirsiz bir küfür kaçtı dudaklarından. Hoşuma gitti. Keyifle kıkırdadım.

"Hoşuna mı gitti?"

İki dakikada sesin nasıl üç ton daha kalınlaşmış olabilir be adam! İnsaf!

"Çoook!"

Ben sınırlarını zorlamak için kucağında hareket ederken Barış'ın popomdaki eli beni olduğum yerde sabitledi. Dudaklarını boynumdan çekip çeneme doğru ıslak öpücüklerle ilerledi. Gözlerime baktı.

"Olmaz. Bugün değil. Böyle değil. Durmamız lazım."

Bunu söylerken eli pijamamın altındaki çıplak göğüslerimi okşamaya devam etmiyor olsa bir nebze daha inandırıcı olabilirdi.

Ayrıca ne demek durmamız lazım?

"Sebep?"

Mırıldanır gibi çıktı sesim. Parmaklarıyla göğüs ucumu sıkıştırınca küçük bir çığlıkla kasıldım kucağında. Sabrımı sınıyorsa hata ediyor. Üstündeki kazağı çıkarmak için hamle yaptım.

Sonsuza kadar Van Gölü'ne bakacak halim yok ya! Manzaramı güzelleştirmem lazım.

Kazağını çıkarıp attım.

Muayene odasında üç saniyelik bakışımın hemen akabinde çekinmeden doya doya bakmak hatta dokunmak için içimin gittiği bedende geziyordu ellerim. Sağ göğsündeki yara izine takıldı bakışlarım. Parmaklarım yara izini okşarken diğer elim de karın kaslarında geziyordu. Hafifçe eğilip parmaklarımın altındaki yara izini öptüm usulca. Dudaklarım göğsüne değdiği anda sanki ateşe değmiş gibi ıslıklı bir nefes çekti içine.

Yalan değil etkimden memnunum. Gururum okşandı.

"Durmak zorundayız!"

Ellerim sırtında ve karın kaslarında gezinirken iri dudaklarını biraz dişlemiş olabilirim ama sonra hemen öptüm.

"Bence durmamıza hiç gerek yok!"

Şu an yapmak zorunda olduğumuz tek bir şey var ve bu kesinlikle durmak değil.

Barış'ın çenesini tutup bana bakmasını sağladım. Aklımda en ufak bir tereddüt olmadığını görsün istedim. Onu ne kadar çok istediğimi bilsin istedim. Göz göze geldiğimiz an bal rengi gözlerinin koyulaştığını gördüm. Onun da benden aşağı kalır yanı yoktu. Belimdeki kolu dahası mümkünmüş gibi kendisine çekti beni sıkıca. Sert bir öpücükten sonra hemen geri çekildi. Yüzündeki ifade en ilkel insanla paylaştığımız aynı hissin ifadesiydi. Yoğun bir arzu. Yine de büyük bir iradeyle kendini kasıp belimdeki kolunu çekti.

Bir yandan ensesindeki saçları çekiştirirken kulağına eğilip fısıldadım.

"Devam et."

Derin bir nefes alıp aynı cümleyi tekrar etti.

"Durmak zorundayız."

Benden çok kendisini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Tabi ki onu dinlemeyecektim. Elim pantolonunun düğmesine gittiği an bileğimi yakalayıp durdurdu beni. Sonra ben ne olduğunu anlamadan Barış koltuktan kalkıp benden uzaklaşmıştı.

Bu durumda, benden, uzaklaşmıştı.

"Noluyor şu an burada? Ne engelliyor bizi tam olarak?"

Ben sinirle söylenirken Barış kendini toplamak ister gibi gözlerini kapatmış çıplak sırtını duvara yaslamış derin nefesler alıyordu.

Daha da sinirlendim.

"Sen hayırdır ya? Neyden kaçırıyorsun tam olarak? Hayırdır? Bekaret takıntın falan mı var? İlkim olmayınca olmuyor mu?"

Barış öfkeyle gözlerini açtı.

"Saçma sapan konuşma Alma! İrademin sınırında geziyorum zıvanadan çıkarma beni!"

Geri adım atmaya niyetim yok. Gerçekten kızdım. Ertelenecek bir haz varsa onu erteleyen ben olmalıyım. Ben ertelemiyorsam ertelenmemesi gerekiyordur!

"O zaman?"

Barış iki adımda gelip karşıma dikildi. Hemen dibimdeydi. Kafasını bana doğru eğmişti. Ben de gökyüzüne bakar gibi yukarı kaldırmıştım başımı. Tane tane, her

kelimeyi vurgulayarak ve bir taraftan da kararlılığının altını çizerek konuşmaya başladı. Gerçekten kızdırdım adamı.

"Seninle sikik bir otel odasında sevişmeyeceğim Alma. İleride dönüp baktığımızda ikimiz de bunu böyle hatırlamayı hak etmiyoruz."

Ben şok. Ben iptal. Beni ararlarsa yok dersiniz. Ben eridim. Ben bittim. Buharlaştım.

"İleride derken? Planların uzun vadeli galiba?"

Bunu biraz alaycı bir tonda söylemek istemiştım aslında ama sesim istemsizce eridiğimi belli eder şekilde çıktı.

"Ne kadar uzun olur bilmiyorum da böyle bakmaya devam edersen nefesimin yettiği yere kadar dememe az kalır gibi hissediyorum."

Pardon bakar mısınız? Buraya biraz oksijen alabilir miyiz? Beynime oksijen gitmiyor da!

"Karşı çıkacak bir şeyin yoksa uyuyalım mı artık? Gerçekten çok yorgunum."

"Birlikte mi?"

Çaplın bir gülüşle baktı.

"Sevişmeye varsın da uyumaya mı itiraz edeceksin?"

Benim bu adamla başım büyük dertte arkadaşlar. Ben vuruldum beni bırakın artık.

Söylediği mantıklı gelinde ikiletmeden yatağa uzandım. İyice kenara çekildim zira hem adam dev hem de bir kıvılcım sonrası ikimizi de kül edecek tamamen.

Ben yatakta gözlerimi tavana dikmiş Barış'ın gelmesini beklerken Barış sandalyeyi alıp kapıya gitti. Ne yaptığını anlamak için yataktan doğrulduğumda sandalyeyi kapının koluna dayadığını fark ettim. Meraklı bakışımı görünce açıklama yaptı.

"Uykum hafiftir ama yine de tedbirli olmak lazım."

Başımla onayladım. Barış az önce üstünden çıkarıp yere fırlattığım kazağını katlayıp kenara bıraktı. Ceketinin cebindeki tabancayı alıp yastığın altına yerleştirdi. Sonra da geçip yanıma uzandı.

Şöyle bir bakınca yanımda üstü çıplak şekilde uzanmış bir Barış varken uyuyamayacağımı fark ettim. İnsanı günaha davet eden bir adam bu. Görmemiş gibi üstüne saldırıp kendimi rezil edemem. Gerçi son beş senemi bok gibi bir herifle heba ettiğimi düşünürsek pek de bir şey görmedim aslında. Neyse. Arkamı dönüp gözlerimi sıkıca yumdum. Düşünme Alma. Uyu.

Ben kendimi uyumaya ikna etmeye çalışırken Barış'ın sesiyle gözlerimi açtım.

"Ne yapıyorsun sen?"

Dünya ekonomisini tartışıyorum! Ne yapıyor gibi görünüyorum oradan acaba?

"Uyumaya çalışıyorum."

Sesi şaşkındı Barış'ın.

"Böyle mi uyuyacaksın?"

Sırt üstü uzanıp başımı Barış'a çevirdim. Gülümsüyordum.

"Nasıl uyuyayım?"

Barış belimden tutup beni kendisine çekti. Ne olduğumu anlayamadan kendimi yataкта çapraz yatan Barış'ın altında, Barış'ın başını da göğüslerimin üstünde buldum. Bir eliyle belime sıkıca sarılırken bir eli de saçlarımda geziyordu.

"Neyleyim yâri sarılıp yatmayınca?"

Yar mı dedi o bana? Dedi valla.

"Ne dedin sen az önce bana?"

"Yârim dedim, sakıncası mı var?"

Sıkıca sarıldım koynumda yatan adama. Cevap vermeme gerek yok bence.

O halde uykuya dalmışız.

Barış'ın telefon sesiyle uyandığımızda saat üçe geliyordu. Daha doğrusu Barış'ın uyanmıştı ama ben hala uyumaya devam etme derdindeydim. Boğuk bir sesle cevapladı telefonu Barış. Kafasını göğsümden kaldırmadan uzanıp aldığı için telefondaki adamın sesini ben de duyabiliyordum.

"Evet?"

"Yüzbaşım operasyon dönüşü uyandırıyorum ama bir sorun var."

"Nedir?"

"Dün gece yirmi iki otuz yedide havaalanında bir kaçırılma vakası gerçekleşti."

Barış'ın sesinde samimi bir merak vardı.

"Benimle ne ilgisi var? Polisin işine de mi biz bakıyoruz artık?"

Telefondaki sesin tereddüdü belliydi.

"Yok yüzbaşım. Kaçırma emrini Celil kod Hasan Yılmazkaya vermiş. İstihbarattan bilgi yeni geldi. İlginizi çekebilir dedim."

Anında Barış'ın gözleri açıldı. Biraz doğrulup kendini yatağın boş kısmına attı.

"Kim? Kimi kaçırmış? KİM?!"

Barış'ın sesiyle yatakta zıplayarak uyandım. Barış saniyeler içinde yüzbaşı rütbesini üstüne giymişti. Kısa bir süre daha dinleyip telefonu kapattı. Yataktan kalkıp meraklı bakışlarım altında üstünü giydi.

"Ne oluyor Barış? Kim kaçırılmış?"

Yastığın altındaki silahı beline takarken gözlerimin içine baktı.

"Nilüfer Alma. Nilüfer kaçırılmış."

Ben Alma, namı diğer belalı civciv. Bana hiçbir zaman hiçbir şey olmaz. Acılara yürürüm korkmam. Ama Nilüfer... Benim narin Nilüfer çiçeğim. O olmaz. Onun başına bir şey gelemes.

Hayatta bazı anlar vardır, insan yerin ayağının altından çekildiğini hisseder. Tam öyle bir an bu. Yerimle göğüm birbirine karıştığı, kalbimin ağzımda attığı, mantığımın durduğu ve öfkemin sıfırdan yüze üç milisaniyede çıktığı bir an.

"Bana bak yüzbaşı! Bana Nilüfer'i bul! Onun başına bir şey gelirse, o dağları içindekilerle birlikte ateşe veririm bir Allah'ın kulunun gücü yetmez söndürmeye! Bana Nilüfer'imi bul!"

Bölüm 21

Hellööö!

KKD Turizm'in değerli yolcuları, son düzlüğe girmiş bulunmaktayız. Buradan sonrası finale kadar biraz olaylı, biraz uzun biraz da kalabalık ilerleyecek. Alma bölümleri de Nilü'cüğüme aynı bölüm içinde eşlik edecek, aynı zaman diliminin iki farklı açısı olarak gidecek.

Siz sevgili okuyucularım, kemerlerinizi bağlayın. Uçuşa geçiyoruz!

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey müthiş bir baş ağrısı ve rutubet kokusuydu. Gözlerimi güçlkle açtım ama bir şey fark etmedi. Zifiri karanlıktayım. Nerede olduğumu anlamak için etrafı yoklamak istedim ama başaramadım. Bir sandalyeye bağlıyım.

Allah'ım! Bir sandalyeye bağlıyım!

Neredeyim ben?

Nasıl geldim buraya?

Otelde Alma ve Azad'la sohbet ediyorduk. Efe ondan sonra da İbrahim Matan geldi. Sonra ben Efe'nin bana yine yalan söylediğini öğrendim. Ne zaman söylemedi ki zaten? Neyse. Şu an önceliğim Efe değil. Otelden çıktım. Alma peşimden geldi. Beni eve bırakmak istedi, yalnız kalmak istedim. Zaten küçük bir çanta yapıp ailemin yanına gidecektim.

Araba kullanacak takatim olmadığı için taksiyle eve gittim. Taksiciye beklemesini söyleyip eve çıktım. Çantamı hazırladım. On dakika sonra tekrar taksideydim. Havalimanına giderken Alma'ya gittiğimi haber veren bir mesaj atıp telefonumu kapattım. Aklımda sadece Efe'nin bana neden dürüst olmadığı sorusu vardı. Niye hep yalan söylüyor? Niye bir kez olsun tamamen dürüst olamıyor? Niye ona güvenmeme engel oluyor? Başka ne saklıyor mesela? Eda'yla görüştüm buraya gelmeden, vedalaştık, helalleştik falan dese ne diyeceğim ki? İyi yapmışsınız diyeceğim. Şimdi böyle olunca yeniden mi diye düşünüyormuşum. Yine mi birlikteler, yine mi aynı şey, bu

adam benden ne istiyor diye sıralanıp gidiyor sorular. Bunu saklayan biri kim bilir başka neleri saklıyordur? Ne yalanlar söylüyordur kim bilir?

Dediğim gibi şu an önceliğim Efe değil.

Havalimanında ağlamamak için yüzümü yıkadım. Uçağın kalkmasına bir saatten biraz az vardı. Tuvalet temizlik için geldiklerinde ben de dışarı çıkmak için kapıyı açtım. Sonrasını hatırlamıyorum.

Aradan ne kadar zaman geçtiğiyle ilgili bir fikrim yok. Normal şartlarda Alma benim ortadan kaybolduğumu fark edip ortalığı ayağa kaldırırdı ama ona da eve gidiyorum dedim. Bulamayacaklar beni. Çürüyüp gideceğim burada!

Hayır hayır! Çürümeyeceğim. Çürüyemem. Sakin ol Nilüfer. Çıkacağız buradan!

Bir de çok temel bir sorum olacak? Beni kim neden kaçırmak istesin ki?

Cevaplanacak sorularım var. Biri cevap verebilir mi?

"Heeeeey! Kimse yok mu? Kime diyorum ya! Kimse yok muu?!"

Ben kendi kendime bağırırken çıt çıkmıyordu.

Çıt çıkmıyordu. Sadece insan sesi değil, araba sesi de yok.

Kırsalda bir yerdeyiz! Allah kahretsin bunları! Kafama tüküreyim! Adamlar yolumuzu kesti bizim! Hiç üstünde durmadık. Tamamen unutmuşum ben bu meseleyi! Allah kahretsin! Efe kafa bırakmadı ki! Kahretsin!

"Aloooo! Bağlayıp gitmiş olamazsınız di mi? Biri baksın buraya!"

Yuh arkadaş. İnsan kapıya bir nöbetçi falan bırakır. Ya kaçmaya çalışsam? Ya çıkıp gitsem?

Seninki de laf be Nilüfer! Sen yolunun kesildiğini unutmuş kadınsın. Kuş kadar da bir şeysin. Nereye kaçacaksın? Nasıl kaçacaksın? Adamlar seni ciddiye alıp başına birini bırakmaya bile tenezzül etmemiş, bağlayıp gitmişler.

Bu biraz kalbimi kırdı.

Filmlerdeki kahramanlar ipleri çözmenin bir yolunu buluyorlardı hep. Gerçi benim bileğimdeki ip değil plastik kelepçe ama olsun. Mutlaka bir yolu vardır bunu da çıkarmanın. Şimdi Alma burada olsa kesin bilirdi bunu nasıl açacağımızı. Saçma sapan

şeyler bilmek onun hayat felsefesi. Ben daha faydalı şeyleri öğrenmeyi tercih ediyorum genelde ama şu an faydalı olacak olan bilgiyi faydasız diye öğrenmemişim maalesef.

Biraz bileğimdeki kelepçeyle uğraştım ama ben onu koparacağıma o benim ince ve narin bileğimi kesince vazgeçtim. Sonra biraz da sandalyeye bağlandığım iplerle boğuştum. En son biraz daha bağırıp kaderime küfrettikten sonra sinirlerim bozuldu gülmeye başlamışım. O kadar çok güldüm ki sonunda ağlamaya başladım.

Ağlarken uyuyakalmışım.

Demir kapının açılma sesiyle uyandım. Kapının aralığından havanın çoktan aydınlandığını ve Allah'ın unuttuğu bir yerde tutulduğumu gördüm.

İçeriye kırk yaşlarında çok da ahım şahım bir özelliği olmayan bir adam girdi. Peşinden de ellerinde paketlerle iki adam geldi. Hallerine bakılırsa patron öndeki adam. Kapının açılmasına memnun oldum. İçerinin ne kadar havasız olduğunu fark etmemiştim.

Ortalık aydınlanınca hangar gibi bir yerde olduğumu gördüm. Pencere yok. Havalandırma yok. Bir tek delik bile yok. Sadece o demir kapı. Kapıda da zincire bağlanmış bir asma kilit.

Durumum hikayelerini duyduğum o örgütün elinde tutulan insanlarınkine hiç benzemiyor. Kim bu adamlar?

Sakin olmam lazım. Asker, polis birileri beni bulana kadar zaman kazanmam lazım. Sakin olmam lazım.

"Doktor uyanmışsın. Daha erken gelecektim ama sevgilinle saklambaç oynuyoruz, hareket etmek biraz zaman alıyor."

Sevgilim mi? Efe mi?

"Sevgilim? Kimsiniz siz? Ne istiyorsunuz benden?"

Adam güldü. Yanıma yaklaşıp çenemden tutup yüzümü ışığa çevirdi. Kurtulmaya çalıştımsa da başaramadım.

"Zevkli adammış ama. Hiç beklemezdim."

Ne diyor ya bu manyak?

"Örgütten misiniz?"

Çenemi bırakıp geçip karşıma adamlarının çektiği sandalyeye oturdu. Ben soru sormaya devam edecekken peşinden gelen adamlardan birine işaret verdi. Adam hızla gelip ağzımı bağladı.

Ben ağzımdaki bağdan kurtulmak için debelenirken ağzımı bağlayan adam kafama silahını dayadı. Eşhedüenle.....

Ben korkudan ölmemeye çalışırken patronları olan adam telefonunu çıkardı.

"Gülümse doktor!"

Manyak beni videoya kaydederken olduğum yerde debelenmeye başladım. Oysa bana aldırmadan videoyu kaydediyordu.

"Bak burada kim varmış? Kıymetli bir rehine ha yüzbaşı! Sevgilini tekrar görmek istiyorsan seninle bir oyun oynayacağız. Talimatlarımı bekle."

Videoyu kapatıp kafama silah dayayan adama tekrar bir işaret yaptı. Silah anında çekilirken adam ağzımdaki bağı çıkardı. Derin bir nefes aldım. Kusmak istiyorum.

"Sakin ol. Şimdilik ölmeyeceksin."

Çok rahatladım gerçekten.

Güçlü görünmeye çalışarak adama baktım.

"Siz yolumuzu kesen teröristlerden misiniz?"

Adam sanki küfretmişim gibi bana baktı.

"Sınırın diğer tarafı için bir taşeron onlar. Seni teslim alana kadar işe yaradılar. Şimdi bizim topraklarımızdasın, İran'da."

İran'da mıyım? Nasıl ya? Türkiye'de değil miyim yani? Oha! Korkum tavan yaparken sakın olmam gerektiği konusunda kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

"Ne istiyorsunuz benden?"

"Senden değil doktor, sevgilinden istiyoruz. Sen büyük balığa giden bir yemsin sadece."

Anlamadım.

"Anlamıyorum gerçekten. Siz benim kim olduğumu sanıyorsunuz tam olarak?"

"Aptal yerine koyulmayı sevmem doktor. Barış yüzbaşıyla birlikte olduğunu biliyorum. Yüzbaşı seni biraz seviyorsa istediğimi verecektir. O zamana kadar misafirimsin."

Gülme sırası bana geldi. Bu kadar büyük bir kahkaha atmayı ben de beklemiyordum inanın ama kendimi durduramıyorum şu an.

"Barış? Barış ve ben? Sevgili!"

Gülmekten konuşamadığım doğrudur.

"Valla hangi örgüttensiniz ve Barış'tan ne istiyorsunuz bilmiyorum ama alamayacağınızı garanti ediyorum. Çünkü basit bir bilgiyi bile doğru alamamışsınız. Ben Barış'ın sevgilisi değilim. Yanlış kadını kaçırdınız."

Adam şok oldu.

"Sensin."

Bir kahkaha daha attım.

"Değilim. O kadar değilim ki ne kadar olmadığımı inanamazsınız!"

Sinirlenmeye başladı adam.

"İnkâr etme boşuna! Antik kentte görmüşler sizi."

Antik kent mi? Alma! Ah Alma! Ah Barış! Ah Alma!

Ciddileştim. Kendimi kurtarmam gerekiyor.

"Size hafta içi bir gün mesai saatleri içinde antik kente gidebileceğimi düşündüren nedir tam olarak? O gezi sırasında ben hastanede çalışıyordum. Bizim hemşirelerden birinin arkadaşının arabaya ihtiyacı varmış, istediler arabamı verdim nöbetçiyim diye. Konunun benimle bir alakası yok. Bırakın gideyim. Siz de zaman kaybetmeden esas hedefinize yönelin."

Esas hedefinize yönelin de Barış içinizden geçsin! Bunu adama söylemedim tabi. Çünkü ne gerek var?

Geldiğindeki keyfi kaçmıştı adamın. Bir şey demeden kalkıp çıkıp gitti. Peşinden gelen adamlar içerde benimle kalırken dışarıdan anlamadığım bir dilde olsa da ağır küfürler içerdiğine emin olduğum bir konuşma duydum. Konuşmanın devamı araba seslerine karıştı ve adamın içinde olduğunu düşündüğüm bir araba hızla hangardan uzaklaştı.

Karşımdaki adamlar hiçbir şey olmamış gibi ellerindeki paketleri açmakla uğraşıyordu. Çıkardıklarından anladığım bana yiyecek bir şeyler getirmişlerdi. Neyse ki insafli çıktılar. Gerçekten acıkmıştım. Henüz herhangi bir şiddet emaresi de görmedim. Adam sinirlenince bile çıkıp gitti.

Barış'tan her ne istiyorsa onun için önemli belli ki. Kıymetli rehinesine zarar gelirse istediğini alamayacağını biliyor olmalı. Gerçi bu adamların ne yapıp ne yapmayacağına güvenemem. Az önce bir terör örgütünü taşıyon olarak kullandığından bahsetti bu ruh hastası şerefsiz.

Derin bir nefes alıp deli gibi çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Bu adam her ne istiyorsa mutlaka Barış'la iletişime geçecektir. Barış da beni buradan kurtarmanın bir yolunu bulacaktır. Sadece o zamanı kısaltmanın bir yolunu bulmam ve sakin kalmam gerekiyor. Bunu düşünmek için de bir şeyler yemem lazım. Sonuçta beyin su yakmıyor. En içten gülümsememi yüzüme yerleştirmeye çalışıp karşımdaki adamlara baktım.

"Şey, o elinizdekileri bana mı getirdiniz? Acıktım da ben. Bir de su var mı?"

Delirmemek için dünyaya meydan okuyorum.

Barış'a telefon geldikten sonra apar topar çıktık otelden. Emniyete gidene kadar Barış'a dünya kadar soru sordum ama cevap alamadım. Tek bir şey söyledi.

"Sonra!"

Emniyete geldiğimizde Barış'la birlikte ben de teknik izleme odasına girdim. Bir sürü ekranda şehrin farklı yerlerinin görüntüleri akarken ekranlardan birinde Nilüfer'i gördüm. Havalimanı tuvaletine giriyordu. Ekranı kilitletim. TEM'den olduğunu öğrendiğim Salih başkomiser Barış'a izlediğimiz görüntüleri anlatıyordu.

"İçeri giriyor. Birkaç dakika içinde içerisi boşalıyor. Beş dakika sonra içeriye temizlik görevlisi gibi görünen iki örgüt militanı giriyor."

Aynı anda ekranda başkomiserin söylediği temizlik görevlilerini gördüm. Barış ekrandan gözünü ayırmadan sordu.

"Kimlik tespiti yaptınız mı?"

Salih başkomiser başıyla onaylardı. Göz ucuyla bana bakıp Barış'a bir dosya uzattı.

"Bizim çocuklar almaya gitti. Şehir yapılanmasından bu ikisi. Birazdan getirirler."

Barış dosyaya göz atarken ekranda Nilüfer'i tuvaletten çıkarıp kapıdaki tekerlekli sandalyeyle götürdükleri kısmını izledim kaydın. Sonra kamera açısı değişti. Havaalanı personelinin kullandığı kapıdan çıkartıp bir arabaya bindirdiler baygın haldeki Nilüfer'imi. Sonra da araba uzaklaştı. Temizlik görevlisi kıyafetli olanlar da arkadan başka bir arabaya binip gittiler.

"Aracın plakası sahte. İstihbarat teknik izlemeden durum tespit edilip ekipler harekete geçene kadar şehirden çıkmışlar. Hakkâri yolundan dağ köylerine doğru devam ettiklerini düşünüyoruz. Bölgedeki karakollarla iletişime geçtik."

Dinlediklerimle dünya başıma yıkıldı. Dağlarda Nilüfer'i aramak samanlıkta iğne aramaktan farklı değil. Bulamayacaklar Nilüfer'i. Bulamayacaklar.

Barış aklımdan geçenleri duymuş gibi kolumdan tuttu. Kafamı kaldırıp baktığımda bal gözlerinin içinde yanan ateşi gördüm. Sesi çok netti.

"Bulacağım. Sana Nilüfer'i sağ salım getirip o orospu çocuğunun da nefesini keseceğim."

Gözlerim doluştu. Hiç sırası değildi.

O sırada kapı açıldı. İçeriye bir komiser girip Nilüfer'i havaalanından çıkaranların sorgu odasında olduğunu söyledi.

Barış Salih başkomisere baktı bir an. O bakışmanın anlamı benim dışımda herkes için anlamlı olacak ki Salih başkomiser hemen karşı çıktı.

"Hayır! Asla olmaz abicim."

"Salih! Tartışmanın hiç sırası değil."

"Tartışma o zaman benle. Burası benim çöplüğüm. Ben diyor muyum sana birader ben sınır ötesinde kamp basacağım diye? Demiyorum. Sen de benim işime karışmayacaksın!"

Barış'ın daha önce hiç duymadığım bir ses tonuna ve daha önce hiç görmediğim bir ifadesine aynı anda şahit oldum.

"Benim işim adam konuşturmak. Yeri ya da yönteminin bir önemi yok. Hedeften bilgi almak benim işimin bir parçası."

"Ben biliyorum abicim senin nasıl adam konuşturduğunu..."

Onlar aralarında tartışırken aralık kapıdan koridorda az önce haberi getiren komiserin yanında kayıtlardaki adamları görüp sessizce odadan çıktım. Komiser adamlardan birini sorgu odası olduğunu düşündüğüm bir yere soktu. Az sonra çıkıp diğer adamı başka bir odaya götürdü. Sessizce ilk adamı bıraktığı odanın kapısını açtım.

Saatlerdir beni kendimde tutan kontrolüm adamı odada masaya kelepçeli halde görünce uçup gitti. Sonrasını pek hatırlamıyorum. Ne ara adamın üstüne uçtum, ne ara masayla birlikte yere devrildi, ne ara tepesine çıktım gırtlığa yapıştım hatırlamıyorum.

Barış'ın belimden tutup beni adamın üstünde çekmeye çalışmasıyla kendime geldiğimde adamın boğazını tutmuş yere çarparken bağıırıyordum.

"Bu adamların kanunu kitabı var ama benim yok! Ben burada bile değilim! Senin ciğerini sökerim nerede arkadaşım söyle! Söyle lan amk! Söyle!"

Barış beni adamın üstünden söküp aldıktan sonra iki tane memur beni Salih başkomiserin odasına götürdüler. Su verip sakinleştiğimden emin olamadıkları için karşıma geçip ayakta dikilmeye başladılar. Sudan bir yudum içip derin nefesler alıp verdim. Başımda bekleyen polislere gülümsemeye çalıştım.

"Sakinim. Beklemenize gerek yok."

Birbirlerine bakıp tartar gibi bana baktılar. Emin olamamış olacaklar ki milim kıpırdamadılar.

"Valla sakinim. Bir şey yapmayacağım. Söz."

Memurlar beni duymazdan gelmeye devam ederken Barış ve Salih başkomiser birlikte içeri girdiler. Salih başkomiser memurları yollarken ben de ayaklandım.

"Neden bu kadar çabuk geldiniz? Söylediler mi? Konuştular mı? Nereye götürmüşler Nilüfer'i?"

Salih öfkeyle bana bakan Barış'ın cevap vermeyeceğini anlayınca beni merakta bırakmak istememiş olacak ki Barış'ın ölümcül bakışlarıyla arama girdi.

"Seninle bir daha karşılaşmamak için çok hızlı öttüler yenge."

Nilüfer bulununca hatırlatın Salih başkomiserime yenge dememesiyle ilgili çemkireceğim. Hiç sevmem; ama şu an sırası değil.

"Neredeymiş? Siz niye buradasınız? Konuşsanıza!"

Barış tehditkâr bir tonla bana bir adım yaklaştı.

"Konuşmazsak ne yapacaksın? Bize de mi saldıracaksın?"

"Enerjini bana karşı değil de arkadaşımı kaçırın orospu çocuklarına karşı mı kullansan yüzbaşı? Belki de Nilüfer'in neden kaçırıldığını açıklamak istersin? Başkomiserim? Belki de siz açıklarsınız."

Salih başkomiser sessizce odadan çıkarken Barış bir sandalye çekip karşıma oturdu.

"Antik kentte fotoğrafını çektiğim adamı hatırlıyor musun?"

Başımınla onayladım. O güne dair hiçbir detayın aklımdan çıkacağını sanmıyorum. Nilüfer'in saldırıya uğradığı ve benim Barış'ı ilk kez öptüğüm gün o gün.

"Adamın örgütle bağlantısını tespit etti istihbarat. Ertesi gün sabaha karşı evine, olası adreslerine gittiler adamı almak için ama adam yoktu. Sonradan öğrendik, böyle bir sürü örgüt sempatizanlarına eşkâl verilmiş."

Sinirlerim bozulduğu için gülmeye başladım.

"Dev olduğun için tanımak zor olmamıştır."

Barış'ın ters bakışıyla sustum ama gülmemi durduramıyordum.

"İşte bizi görünce önce emin olamamış falan, yine de plakayı vermiş. Hastanedeki bir muhbir de arabanın Nilüfer'in olduğunu söylemiş. Beni de hastanede görünce..."

Gülüşüm anında kesildi.

"Birkaç seferdir elimden kaçan bir adam var demiştim ya sana, o it örgütü Nilüfer'i kaçırarak için aracı olarak kullanmış gibi görünüyor."

Barış'ın söylediklerine odaklanamıyordum.

"Nilüfer'i ben sanmışlar. Nilüfer'i ben sandıkları için... Benim yüzümden!"

Barış yüzümü elleri arasına alıp gözlerime baktı.

"Sana söz veriyorum Nilüfer'e bir şey olmayacak. Söz veriyorum."

Biz konuşurken Barış telefonuna gelen mesaja göz ucuyla baktı. Kaşları çatıldı. Bir şey demeden odadan çıktı. Ben de peşinden gittim. Teknik izleme odasına girdik. Barış telefonunu odadaki memurlardan birine verdi. Az sonra telefona gelen mesaj ekrandaydı. Mesajdaki video açılır açılmaz ekranda bir sandalyeye bağlanmış, kafasına silah dayalı halde korkuyla kameraya bakan Nilüfer'i gördüm. Videodaki adam Barış'a seninle bir oyun oynayacağız diyordu. Talimatlarımı bekle diyordu.

Yer ayağımın altından kayarken sesler bulanıklaştı. Barış okkalı bir küfürle arkasındaki duvara yumruk atarken Salih başkomiser düşmeden beni yakaladı. Son hatırladığım Nilüfer'in ekrandaki korku dolu yüzü oldu.

Bölüm 22

Patronları gittiğinden beri başıma bıraktığı adamlar fazlasıyla konuşkandı. Benimle değil tabi ki. Kendi aralarında. Çok şikâyet edecek bir durumda da değilim. Karnım tok. Su içebiliyorum. Ağzımı bağlamıyorlar ama yine de hala sandalyeye bağlıyım. Herhangi bir şiddet görmediğim için biraz içim rahat. Belli ki bana gerçekten zarar vermeyecekler. Barış'tan ne istediklerini bilmiyorum ama Barış'ın beni burada bırakmamanın bir yolunu bulacağına eminim.

Adamlardan çay istesem çok mu arsızlık etmiş olurum ki?

Aman! Olursam da olurum! Ben mi dedim gelin beni kaçırın diye? Ben mis gibi köyüme gidiyordum. Odun ateşinde kızartma yiyecektim. Hayallerim vardı. Beni yolumdan çevirdiler.

"Pardon! Çay var mı?"

Adamlardan birinin elinde, aralarındaki konuşmalardan adının Halit olduğunu anladığım adamda, telefon vardı. Evet telefon. Şu an tam olarak ihtiyacım olan şey.

İfadesinden anladığım kadarıyla oyun oynuyor gibiydi. Diğeri, yani Bilal, kapıda durmuş dışarıyı izliyordu. Halit kafasını oyundan kaldırıp ne diyor bu der gibi bana baktı.

"Çay? Demleme? Siz beni anlıyor musunuz acaba ya?"

Halit telefonunu cebine koyup güldü.

"Dilini anlıyoruz da kafan nasıl çalışıyor onu pek anlamıyoruz."

Dışarıyı izleyen Bilal de arkadaşının yanına gelmişti.

"Çay mı istedi o?"

Halit başıyla onayladı.

"Bakalım daha neler göreceğiz."

"Tabi, siz ne anlayacaksınız tiryakinin halinden? Bağımlıyım ben bağımlı. Şimdiden çay yoksunluğu çekmeye başladım bile. Başım ağrıyor. Çenem kasılmaya başladı. Bu gidiş iyi değil ben biliyorum. Bana çay vermemek bir çeşit işkence. Sabahtan beri bir aradayız pek de işkence çektirmek ister gibi bir haliniz yok."

Ciddi miyim diye bana baktılar bir süre. Evet arkadaşlar ciddiyim. Neye hayret ediyorsunuz anlamıyorum ki!

Aralarında kısa bir konuşmadan sonra her ikisi de hangardan çıktılar. Birkaç dakika sonra Bilal elinde koca bir semaver ve bardaklarla, Halit'se yakacak çalı çırpıyla geri geldi.

İşte sahalarda görmek istediğim hareketler. Gerçi rehin almaya gelirken yanınızda hep semaver bulundurur musunuz diye sormak da istedim ama çenemi tuttum.

"Allah'ım sana şükürler olsun. Çay!"

Adamlar halime gülerken ilk aşamaya tik atabilirim. Samimiyet oluşturuldu.

Sayısalcı olmanın en sevdiğim tarafı bu, rasyonel düşünce sürecini oluşturmak aşırı kolay oluyor.

Soru 1- Neye ihtiyacım var?

Cevap 1- Alma'ya ulaşmak için telefona.

Soru 2- Telefon nerede var?

Cevap 2- Halit'te yani hörgüçlü olanda. (Evet hörgüç. Anlatacağım.)

Soru 3- Telefona nasıl ulaşacağım?

Cevap 3-

1. Adım: Samimiyet kur.

2. Adım: Ellerinin çözülmesi için bahane bul.

3. Adım: Halit'in telefonu bırakmasını sağla.

4. Adım: Çaktırmadan telefonu al ve tuvalet bahanesiyle dışarı çık. Başında bekleyecek adam arkasını dönünce Alma'ya konum yolla, o anlar zaten.

Plan basit. Uygulamak meşakkatli ama imkânsız değil. Birinci adımı tamamladık. Çay evrensel bir samimiyet aracıdır. Birlikte gülmek de bu samimiyete yardımcı olur.

Adım1 ✓

Adamlar semaveri yakarken Halit telefonunu şimdiden ceketinin cebine attı. Güzel. Pantolon cebine koymamasını umuyordum ben de. Şimdi izninizle ikinci adıma geçiyorum.

Çay demlenene kadar havadan sudan bahsettik. Daha çok ben konuştum. Eve gitmek için yola çıktığımı anlattım. Sonra Efe'nin söylediği eski yalanları anlattım. Kalbimi nasıl kırdığını anlattım. Hastaneden dert yandım. Ben bugüne kadar hiç kimseye bu kadar çok şeyi bu kadar çok detaylı anlatmamıştım. En son Efe'nin gelişini anlatırken çay demlenmişti. Bilal bana da çay doldurup getirdi ama ellerim bağlı olduğu için alamadım bardağı. Bir an durup birbirimize baktık. Çaresizce gülümsedim.

"Dağın başında Allah'ın unuttuğu bir yerdeyiz. Hava karardı. Ben 45 kiloyum ve siz iki kişisiniz. Kaçmaya çalışmayacak kadar kafam çalışıyor. Çözün de doya doya çayımı içeyim artık be."

Bilal ve Halit aralarında kısa bir konuşma yaparken benim gözüm kenarda dumanı tüterek bana bakan çay bardağındaydı.

En sonunda tehlike arz etmediğime karar vermiş olacaklar ki Bilal bileğimdeki plastik kelepçeyi söküp ipleri çözdü. Adım 2 ✓

Kollarımı hareket ettirmek iyi geldi gerçekten. Bileklerim çok acımış. Birkaç esneme hareketi yapıp çaya gömüldüm. O kadar çaysamışım ki ilk üç bardağı Bilal ve Halit'in şaşkın bakışları altında çok kısa bir sürede içtim. Rahatladım ve kafam daha iyi çalışmaya başlayacak artık. Yakıtımı aldım.

Telefon Halit'in ceketinin cebinde ve o ceketin çıkıp kenara bırakılması gerekiyor. Neyse ki doktorum ve neyse ki kafam çalışıyor Allah'ım. Çok şükür!

İQ çok güzel bir şey!

Dördüncü bardak çayı içerken bir süre Halit'e baktım. Bakışlarımı fark edip garipseyecek kadar uzun bir süre...

"Hayırdır bacım? Neye baktın?"

İlgisini çektim. 😊

"Sende cushing sendromu olabilir mi?"

Halit boş gözlerle bana baktı.

"Cushing sendromu? Ailede falan da olabilir."

Bilal ve Halit şaşkınlıkla bana bakıyordu. Bu iyiye işaret.

"Ne diyon bacım sen?"

Bir yandan çayımı içerken bir yandan da boynundaki hörgücü işaret ettim.

"Sırtın."

Şaşırdı.

"Kamburumu mu diyorsun?"

Gülümsedim.

"Kambur değil o. Cushingin belirtisi. Hörgüç şekilli yağlanma. Çıkar bak ceketini."

Halit tedirgin oldu. Biraz ikna edilmeye ihtiyacı var.

"Vücudun yüksek düzeyde kortizol hormonuna uzun süre maruz kaldığı için olur bu. Hormonal bir bozukluk. Birkaç belirtisi daha olur. Ceketini çıkar bakalım. Sanmıyorum ki bir hastaneye gidip hormon testi yaptırasın. Erkeklerde cinsel isteksizlik falan da yapar bu. Ciddiye al."

Halit o kadar hızlı ikna olup çıkardı ki ceketini... Hiç şaşmaz, erkeklere öleceksin dersin kımıldamazlar ama cinsel sorun dedin mi akan sular durur. Bu arada Adım 3 ✓

Ceketini alıp kendimden tarafa çekip Halit'in yanına gittim. Bilal da merakla bizi izliyordu.

"Kazağını kaldırır mısın? Gövdene bakacağım."

Utandı Halit. Hale bak, kafama silah dayayan adamı muayene ediyorum bir dağın başında.

"Karında, uylukta, göğüslerde ve kollarda pembe veya mor çatlaklar olur bu hastalıkta. Sonra, deri kolayca morarır falan. Aç da bir kontrol edeyim."

Halit kazağını çıkarırken tanımın doğruluğu için kendimi tebrik ettim. Aramızda kalsın iyi bir doktorumdur. Ya da niye aramızda kalıyor ya, kalmasın. İşimde iyiyim!

"İlaç kullanıyor musun?"

Halit olumsuz anlamda başını salladı.

"Tansiyon ya da şeker var mı? Tahlil yaptırdın mı hiç?"

Endişelenmeye başladı.

"Yok doktor hanım. Bir şikâyetim olmayınca..."

Göz devirdim. Adam senin hörgücün var, muhtemelen en ufak yaran bile kolay kolay iyileşmiyor. Ne demek şikâyetin yok!

Kaşlarımı çattım. Bir yandan gövdeyi kontrol ederken bir yandan da Bilal'e çaktırmadan ceketin cebindeki telefonu alıp cebime attım. O sırada Halit endişeyle sordu.

"Ne yapacağım peki ben?"

"Hastaneye gidip muayene olacaksın. İç hastalıklara gideceksin. Burada ne diyorlar bilmiyorum ama bizde dahiliye. Doktor gerekli tedaviyi düzenleyecek."

İtinayla adamı depresyona sokarım. Hasta korkutmak, tedaviye zorlamak, tatlı küçük tehditler etmek en bi sevdiğim!

Tek yapmam gereken dışarı çıkmak.

Tuvalet bahanesini öne sürünce Bilal Halit'i kendi haline bırakmanın en iyisi olduğuna karar verip benimle dışarı geldi. O arkasını dönmüşken telefonu çıkardım. Alma'nın numarasını tuşlarken başımın arkasına dayanan silahın soğuk metaliyle donup kaldım.

Patronları gelmiş elinde silahla bana bakıyor. Ben arabanın sesini nasıl duymam diye kendi kendime kavga ederken yüzümde patlayan tokatla yere düştüm. Elimdeki telefon da karanlıkta kaybolup gitti.

"Kuzulara kurt emanet etmişim de haberim yokmuş!"

Şansıma tüküreyim! Çok yaklaştım...

Adam beni kolumdan tutup çekiştirerek arabaya götürürken kurtulmak için çabaladım ama oralı olmadı. Arabanın kapısını açıp beni içine itti.

"Debelenme doktor! Canını yakmayayım!"

Kapıyı kapatıp kendisi de şoför koltuğuna geçti.

"Nereye götürüyorsun beni?"

Güldü.

"Yüzbaşının cenazesine!"

Delirmemek için dünyaya meydan okuyorum demiştim ya, vazgeçtim. Aklı olan delirsin.

Saatlerdir Barış'tan haber gelsin diye bekliyorum. Emniyet koridorunda kaç tur attığımdan emin değilim. Başta normal karşılıyordu buradaki arkadaşlar ama iki saatin sonunda Salih başkomiser başımı döndürdün yeter deyip beni odasına yolladı. Kendisi teknik izleme odasından pek çıkmıyor. Ben de gidip gelip haber var mı diye soruyorum.

Yok. Yok. Yok.

Daha fazla tek başıma delirmemek için önce Azad'ı arayıp durumu haber verdim. Hem yalnız delirmek istemiyorum hem de sonuçta eli kolu uzun insanlar, belki bir yardımları dokunabilir diye düşündüm.

İki saat sonra Azad yanında Efe'yle birlikte emniyete geldiğinde küçük çaplı bir şok geçirdim. Zaten zor hakim olduğum sinirlerim de kontrolden çıktı.

"Bunun ne işi var burada? Sen ne yüzle geliyorsun buraya?"

"Alma sakın ol!"

Sinirli birine sakın ol demekle ateşe benzin dökmek arasında hiçbir fark olmadığını anlaşıldığı günü şenliklerle kutlayacağım.

"Sakin falan olmuyorum. Niye haber verdin sen buna? Neden yani? Sebep ne?"

Azad çok basit bir gerçekliği ortaya koyar gibiydi.

"Sevgilisi kaçırıldı Alma. Bilmek en doğal hakkı."

Sevgilisiymiş! Hadi be oradan!

"Ben son bıraktığımda o ilişkinin üzerine dağ devrilmişti Azad. Efe sen de sinirimi bozuyorsun defol git abi, hadi!"

Ben koridorda Efe'ye çemkirirken teknik izleme odasından çıkan Salih başkomiser yanımıza geldi.

"Ne oluyor? Napıyorsun yenge?"

Bak yine.

"Başlayacağım senin yengene de başkomiserim! Efe sen de defol git şuradan!"

Efe anında yükseldi.

"Gitmiyorum. Nilüfer'i almadan da gitmeyeceğim. Nerede Nilüfer?"

"Senin yüzünden..!"

Ben Efe'ye saldırmaya çalışırken Salih başkomiser aramıza girip net şekilde emretti.

"İkiniz de hemen susun! Emniyettesiniz kendinize gelin! Bir taşkınlık daha olursa dinlemem atarım nezarete!"

Adam haklı. Aferin kızım Alma, bir emniyette olay çıkarmadığın kalmıştı. Onu da yaptın. Tam sırasıydı zaten!

Çaresiz küçük çocuk gibi başımı eğdim. Efe de birkaç adım uzaklaştı benden. Salih başkomiserin yanına gitti.

"Bir gelişme, haber, herhangi bir şey var mı?"

"Barış yüzbaşım birazdan burada olacak. Ondan öğreneceğiz."

Derin bir nefes aldım. En azından beklediklerimden biri sağ salim dönmüştü.

İki saat kadar sonra Barış emniyete geldiğinde yüzü buz gibiydi. Olumlu ya da olumsuz herhangi bir ifade yoktu. Bu hali beni tedirgin etmeye yetti. Haberler iyi değildi belli ki.

Koşup hemen yanına gittim.

"Ne oldu? Buldunuz mu yerini?"

Barış zoraki bir gülümsemeyle bana baktı. Hemen arkamda duran Azad ve Efe'yi de görünce gözü kısa bir an onlara takıldı. Sonra Salih başkomiserle göz göze geldiler. Barış bir şey demeden Salih başkomiser duruma müdahale etti.

"Beyler bayanlar siz benim odaya geçin. Bizim yüzbaşımınla bir ufak işimiz var."

Vitesi boşa aldım yokuş aşağı gidiyorum tutabilene aşk olsun!

"Yok öyle bir şey. Durum neyse olduğu gibi bilmek hakkım. Ne öğrendiniz? Nerede Nilüfer?"

Salih ne yapacağız der gibi Barış'a baktı. Barış'la göz göze geldim. Yapma der gibiydi. Gerçekten istemiyordu bu konuşmayı yapmayı ama anlayışlı ya da itaatkâr günümde değilim, kimse kusura bakmasın. Benim ahretliğim benim yerime kim bilir hangi ruh hastasının elinde nasıl bir cehennemdeyken kimse benden olumlu herhangi bir tavır bekleyemez.

Israrcı bir tavırla kollarımı göğsümde kavuşturup gözlerimi Barış'a diktim. En sonunda pes eden o oldu.

Salih'in odasına girip kapıyı kapattık. Salih masasına geçerken Barış, Salih'in arkasındaki pencereye geçti. Kısa bir süre dışarıyı izledi. O sırada Azad ve Efe koltuğa yerleşti. Benim oturacak yerlerimde ayı bağıyor. O yüzden ben ayakta bekliyorum.

"Nilüfer'i havalimanından alıp götürmeleri bulduk. Dağda biraz silkeledik. Almışlar, sınırı geçirip Celil'in adamlarına teslim etmişler. Sonrasından haberleri yok. Sorguları devam ediyor ama bir şey çıkacağını sanmıyorum."

Çöktüm.

Bittim.

Tükendim.

Öldüm.

Ben koltuğa kendimi atarken Efe tam anlamıyla anlamak için sordu.

"İran'da bir yerde yani?"

Barış başıyla onayladı.

"Ve tam olarak yerini bilme imkânımız yok."

Biz konuşurken Barış'ın telefonu çalmaya başladı. Barış telefonu çıkarıp önce ekrana sonra Salih başkomisere baktı. Salih başıyla onayladı Barış'ı.

"Dinliyoruz, aç."

Barış telefonu açtı. Hoparlöre alıp masaya bıraktı. Nefesini tutmuş gözlerini masanın üstündeki telefona dikmiş dört kişinin karşısında Barış masanın başında olanca heybetiyle duruyordu.

Telefonda o iğrenç herifin sesi duyuldu.

"Yüzbaşı! Beni özledin mi?"

"Çok! Çok özledim Celil. Kavuşmak için gün sayıyorum. Hadi gel bitirelim şu hasreti, ne dersin? Bence sen de beni özlemiştir."

Barış'ın sesindeki tiksinti ve tehdit içimi ürkütmüşken telefonda kocaman bir kahkaha yükseldi.

Artık kesin olarak eminim. Nilüfer çiçeğim gerçek bir ruh hastasının elinde.

Tiksinç kahkahası bir anda kesildi.

"Dağlarda estirdiğin rüzgar buraya kadar geldi. Gerçekten sevgilini kaçırmış olsam bu kadar büyük bir hevesle arar mıydın emin olamıyorum. Neyse, onunla da tanışırız nasılsa yakında."

Benden bahsediyor bu orospu çocuğu şu an. Barış'la göz göze geldiğimiz an gözlerindeki ifadeden kanım çekildi. Endişe, sorumluluk, suçluluk... Karşımdaki adam Nilüfer'i sağ salim bulup getirecek, eminim; ama bizim aramızdaki şeyler sonrasına sağ çıkabilir mi işte ondan emin değilim. Gerçi şu an bunun zerre bir önemi de yok. Nilüfer bulunsun, geriye kalan hiçbir şey umurumda değil.

"Seni geberteceğim biliyorsun değil mi? Sorgu falan umurumda değil. Gördüğüm yerde kafana sıkacağım."

"Beni tahrik etmeye çalışıyorsun. Çalış. Zaman geçiriyorsun telefonda, belki yerimi bulurlar ha yüzbaşı! Ya da belki bulamazlar! Belki yöntemlerinizi öğrenmişimdir. Tedbirliyimdir artık. Sen şimdi yanına almışsındır Salih başkomiseri de. Onsuz olur mu? Valla, yanındaysa bir sesini duyayım. Başkomiseriiiiim?"

Ruh hastası manyak psikopat sanki camdan komşusuna sesleniyor orospu çocuğu!

Salih başkomiser istifini bozmadan karşılık verdi.

"Senin ben gelmişini geçmişini yedi ceddini sikiyim Celil. Söyle bir tanem. Söyle amına koduğum! Söyle!"

"Hah şöyle. En sevdiğim oyun arkadaşlarım tamam olduğuna göre şimdi rehineye giden yolu öğreneceğiniz oyunu oynayalım bakalım. Talimatları bekleyin."

Barış ve Salih başkomiser bir şey demeye fırsat bulamadan telefon kapandı. Barış ve Salih birbirlerine baktılar. Barış'ın bakışları bir dağı eritebilecek gibi görünürken Efe kıpkırmızı olmuştu öfkeden.

"Ne istiyor bu manyak?"

Barış telefonu masadan alıp derin bir nefesle Azad'a gülümsedi.

"Beni. Beni istiyor. İsteddiğini de alacak."

Salih korktuğu başına gelmiş gibi gözlerini kapattı. Ne demek beni istiyor?

"Ne demek beni istiyor? Neden?"

Cevabımı Barış değil Salih başkomiser verdi.

"Çünkü senin bu manyak sevgilin iki senedir adamın bütün sisteminin içine sızıp duruyor ama herif her seferinde kurtulmanın bir yolunu buluyor."

Azad çare arar gibi araya girdi.

"Kim bu ruh hastası? İsim? İş? Bağlantı? Bir şey verin belki bizim elimiz kolumuz uzanır."

Salih cevapladı.

"Celil kod adıyla bilinen Hasan Yılmazkaya. İran'da sınırın güneyine yakın bölgede faaliyet gösteriyor. Örgütün eski dostlarından, on beş yıl kadar önce yolları ayrılıyor ama bölgedeki uyuşturucu ve silah ticareti bu orospu çocuğunda olduğu için dostlukları hiç bitmiyor."

Barış sinirlendiği için Azad ve Efe arasındaki bakışmayı fark etmedi.

"Operasyon detaylarını da anlat uzun uzun Salih. İstihbarat raporlarını da ver! Ne anlatıyon oğlum sen?"

Salih ayağa kalkıp Barış'ın karşısına dikildi.

"Bu pezevenk seni göz göre göre tuzağa çekmeye çalışıyor ve başarıyor da!"

"Farkındayım."

"Ve istediğini vereceksin."

"Nilüfer'i almak için çarem buysa, evet vereceğim. Nilüfer'i yaşatmak için ölmem gerekiyorsa öleceğim."

Başımdan aşağıya kaynar sular dökülüyormuş gibi değil de altında ateş yanan bakır bir küvette yatıyormuşum gibi bir his içimdeki. Bu hikâyede yanan her şartta ben olacağım. Hatta yanmaya şimdiden başladım.

Oturduğum yerden kalkınca Barış ve Salih odadaki varlığını yeni hatırlamış gibi bana döndüler.

"Alma?"

Cevap verecek halim yok. Barış'ı elimle susturup odadan çıktım.

Bölüm 23

Hellö! Yine ben.

Bölüm biraz ağır oldu, neşesi az ama anlatacak derdi çok.

Buraya kadar yeterince küfrettiysek, bu bölümde sizleri başka bir Efe bekliyor olacak. Bakalım kendi kendini anlatan Efe'ye kızacak mısınız yoksa hak verecek misiniz? Merakla bekliyorum yorumlarınızı.

Hazırsanız, hadi başlayalım!

Saat dokuzda gelirken emniyetin arka bahçesinde, karanlığın içinde tek başıma oturmuş şehrin ışıklarını izliyordum. Kendimi çok zor durumlarda bulduğum olmuştu daha önce ama onların hiçbirinde kalbim mengeneyle sıkıştırılıyor gibi hissetmemiştim. Şu an hissettiğim şey çok başka bir şey.

"Ne sikik bir şey bu be!"

"Çok küfrediyorsun."

Barış'ın karanlığın içinden gelen sesiyle olduğum yerde zıpladım. Adamdan kaçabiliyorsun ama saklanamıyorsun.

"İçinde bulunduğumuz şartlar küfürsüz yaşamak için hiç uygun değil."

Bir şey demeden gelip yanıma oturdu. Sessiz kaldık birkaç dakika. İçimin bir tarafı yasla başını omzuna derken diğer tarafım da kaç bu adamdan diyordu. Kaç bu adamda ölüm var. Tehlikeli bu adam. Nilüfer'in yerindeki sen olacaktın. Celil denen ruh hastası seni istiyordu. Hala istiyor olabilir. Sırf bu adamın yanında gördüğü için... Sen olmalıydın. Nilüfer değil. Sen.

Kafamdaki sesleri susturmak için oturduğum yerden kalkıp Barış'ın karşısına dikildim.

"Beklemekten çok sıkıldım Barış. Ne kadar daha bekleyeceğiz? Neyi bekliyoruz? Niye bekliyoruz? Elimizden nasıl hiçbir şey gelmiyor olabilir? Delireceğim. Gerçekten delireceğim! O ruh hastası biz burada beklerken Nilüfer'e bir şey yaparsa..."

Tamamlamama izin vermedi.

"Yapmayacak."

Sinirlerimi kontrol edemiyorum artık.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Barış'ın sesi olabildiğince sakindi. Yüzünde tek mimik oynamıyordu.

"Emin oluyorum çünkü Nilüfer'e zarar vermek bir işe yaramaz. Adam beni istiyor. Benim ölmemi istiyor. Nilüfer umurunda değil."

Ağzından çıkanları duymuyor gibiydi.

"Nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun? Sinirlerimi bozuyor bu sakinliğin."

Gülümsemedi.

"Bu sakinliğim sayesinde hayatta kalıyorum ben. Bana emanet edilen hayatları bu sakinliğimle koruyorum."

Gözlerim dolmuştu.

"Nilüfer'i koruyamadın ama."

Hem sözlerim hem de gözyaşlarım büyük bir darbe indirmiş gibiydi Barış'a. Çenesinin kasıldığını gördüm. Sözlerimin canını yaktığını hissettim. Buna rağmen yanıma gelip beni göğsüne çekti. Gözyaşlarım benden izin almadan Barış'ın üstündeki tişörtü ıslatmaya başlamıştı çoktan.

"Nilüfer'i getireceğim; ama senin sağlam durmana ihtiyacım var Alma. Senin güçlü durduğunu bilmeye ihtiyacım var."

Kafamı gömdüğüm göğsünden yukarı, yüzüne bakmak için kaldırdığımda göz göze geldik. O an emin oldum, güçlü durmamı istediği yer cenazesiydi.

Yok öyle yağma!

"Nilüfer'le birlikte sen de sağ salim gelirsen güçlü duran bir kadın bulursun, yok gelmezsen, güçlü ya da güçsüz duruşum seni zerre alakadar etmez!"

Barış gülmeye başlayınca sinirle söylenmeye devam edecektim ama Salih başkomiserin öksürük sesiyle toparlanmak zorunda kaldık.

"Yüzbaşım, yukarı gelsen iyi olur."

Biz üst kata çıktığımızda Azad koridorda volta atıyordu. Bizi görünce hemen yanımıza geldi.

"Ne oluyor?"

Azad'ın sorusundan sonra hepimizin gözleri Salih başkomiserin üstüne dikilmişti.

"Celil Barış'a ulusa sesleniş videosunu yolladı."

Barış tek kelime etmeden teknik izleme odasına girerken hepimiz de peşinden gittik. Odaya girdiğimizde bilgisayar ekranında bomboş bir arazinin ortasında tek başına oturan Nilüfer vardı.

Görevli memur videoyu oynattığında Celil denen it büyük bir keyifle konuşmaya başladı.

"Yüzbaşım, her zamanki gibi çok sessiz müdahale ediyorsun durumumuza. Kalbimi kırıyorsun. Basının haberi olmamış. Kimseden çıt çıkmıyor. Beni bilirsin, gösteriş severim. O yüzden de sana çok ses getirecek bir oyun hazırladım. Şehrin ortasına bomba gibi düşecek bir oyun. Ortalık o kadar dağılacak ki sen bile toplayamayacaksın. Hadi sana bir kolaylık yapayım. Başkomiserimi de dahil edelim küçük oyunumuza, ikiniz birden çekilin ayağımın altından. Sana hazırladığım sürprize gel. Sen kazanırsan kız ölür. Ben kazanırsam... zaten ben kazanmış olacağım. Bu arada... Sınırdaki hazır bekleyen timini de bir an önce geri çek ki minik arkadaşımız ateşin ortasında kalmasın."

Hiçbir şey anlamadım ben. Bu videonun talimat bildirmesi gerekmiyor muydu? Sınırdaki adamlarını çek demek için mi yani bu prodüksiyon? Ne oyunu? Nerede? Ben ekrana bakarken Barış Salih'e döndü.

"Düşündüğüm şey değil de."

Salih başkomiser endişelenmiş görünüyordu.

"Vali üniversitede söyleşide. Salon beş yüz kişilik."

Barış sinirle masayı yumruklarken ben gülmeye başladım.

Anlamıştım oyunu.

Anlamaz olaydım.

Kahkahalarla, katıla katıla gülmeye başladım. Odadaki herkes işini gücünü bırakmış beni izliyordu. Nefesim kesilene kadar güldüm. Duramıyordum. Yine de konuşmaya çalıştım.

"Şimdi... Şimdi ben doğru mu anladım?.. Bu orospu çocuğu söyleşide valiye saldıracak... Engellemeye gitmeniz için de size haber veriyor... Gidince seni öldürmeyi deneyecek... Öldüremezse patlatıp herkesi öldürecek... Gitmezsen oyunu oynamamış olacaksın Nilüfer'i öldürecek. Ben şimdi doğru mu anlıyorum?"

Gülmekten çatlanıyorsa az sonra çatlayacağım. Bomba yerine ben infilak edeceğim çünkü Barış ve Salih başkomiser sessiz kalarak söylediklerimi onaylıyorlar. Derin nefeslerle gülmemi geçirmeye çalışırken sordum.

"Ne yapıyoruz şimdi?"

Azad, Salih başkomiser ve ben Barış'a bakarken Barış telefonunu çıkarıp birini aradı. Az sonra telefon açılmış olacak ki konuştu.

"Mustafa, timi al, sınırdan fazla uzaklaşmadan gömün kendinizi."

Telefonu kapatan Barış Azad'a döndü.

"Senin zırhlı buralarda mı?"

Azad başıyla onayladı. Cebinden çıkardığı anahtarları Barış'a verdi.

"Otoparkta ama zırh bombayı tutmaz."

Barış gülümsedi.

"Bombayı ben tutacağım. Araba mermiyi tutsa yeter."

Salih gülerken ben dehşete düşüyordum. Nesin canım sen İronman mi? Bombayla atmosferin dışına uçup karadeliğin içine bırak istersen!

Diyemedim. Onun yerine derin bir nefes aldım. Hatırlatın her şey bitince bu adamı paralayacağım.

"Salih sen çaktırmadan çevre güvenliğini al, Azad'ın adamları dikkat çekmemene yarayabilir. Ben bombayı halledeceğim. Jammer ayarla, bölgeden haber sızmasın. Bir de etrafta tetikçi olabilir her ihtimale karşı. Kontrol edersin çatıları. İşini anlattırma bana abicim işte..."

Salih başıyla onayladı. Barış çıkarken Salih seslendi.

"Yüzbaşım! Bu iti bulduğun yerde bir kurşun da benden sık olur mu?"

Barış başıyla onayladı. Bir an göz göze geldik. O an aklıma bunun Barış'ı son görüşüm olabileceği geldi. Canım yanmakla kalmadı, bu düşünce nefesimi kesti. Tepki veremedim ama Barış aklımdan geçenleri anlamış gibi gülümseyip çıkıp gitti.

Barış çıkarken arkasından bakakaldım. Efe de ortalıkta değildi. Yalancı bir şerefsiz olabilir ama yine de Nilüfer'den haber almadan çekip gidecek bir adam değil Efe. Bir şeyler olmuştu ve ben kaçırmıştım.

"Efe nerede?"

"İbrahim Matan Celil'le görüşmüş. İstihbarattan bilgi gelmiş. Yüzbaşı belgeleri gösterince Efe çıkıp babasına gitti. Celil, İbrahim Matan'ın bölgesinde iş yapıyor zaten. Haberinin olmaması şaşırtıcı olurdu."

"NE! Azad sen anlatıyon kurban olduğum? Ne çıkıyor senin ağzından?!"

Azad sakinleştirmek ister gibi omzuma elini koydu.

"Nilüfer gelsin konuşulmayan her şeyi konuşacağız Alma. Önce Nilüfer ama."

Sabır Allah'ım derken odadan çıkan Azad ve Salih başkomiser peşine takıldım. Sen nereye dediklerinde cevabım netti.

"Burada oturup içinizden birinin ölmesini bekleyemem. Ben de geliyorum."

☪

Evrensel bir klişe vardır. Erkek çocukların büyümesi için babasını öldürmesi gerekir derler. Bu içsel bir ölümdür. Ya babanın yaşlanmasıyla ya da otoritesinin sarsılmasıyla olur. Gecenin karanlığında babamın kaldığı otelin önünde dikilmiş düşünüyorum.

İbrahim Matan'a, babama, ne söyleyeceğimi, senelerdir içimde biriken öfkeyi, yalnızlığı, çaresizliği ve kapana kısılmışlığı düşünüyorum. İçeri girip o adamı öldürmeye ne kadar yakın olduğumu düşünüyorum.

Annem babamı terk edip gittiğinde ben dokuz yaşına yeni girmiştım. Ablam on üç yaşındaydı. Babamın yine evde olmadığı bir gece beni yatırmak için odama geldi. Üstümü örttü. Saçımı okşadı. Öptü. Babam evdeyken izin vermiyordu, hanım evladı olmayayım diye. Böyle kırk yılda bir, gizli saklı anlarda ufak bir baş okşama, şanslıysam bir öpücük... Sonra ışığı kapatıp kapıya gitti. Aralık kapıdan bana son bir kez bakıp kapıyı kapattı. Ertesi sabah uyandığımda ablamı alıp çekip gittiğini öğrendim babamdan. Onları geri getirmek için hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey olmamış gibi hayatına, işlerine devam etti.

Anneme hiç kızmadım gittiği için. Hatta öğrenince geç bile kaldı demiştım. Gitmek için geç bile kaldı. Annemin ailesi İzmirli eski zenginlerden bir aile. Babamın evlenmek istediğini duyunca üstüne atlamışlar. İşleri kötüymüş o dönem. Babamın ailesi ve parası, onların işlerini de düzeltmeye yetecek kadar varmış. Biraz da mecburiyetten evlenmiş annem. Sonra ablamla ben doğunca mecburiyeti katlanmış.

Annem bu mecburiyetle mutsuzluğa mahkûm olurken babam hayatını yaşıyordu ve bunu herkes biliyordu. Karısını aldattığını saklama gereği bile duymuyordu. Kadınlara ev açıyordu. Gezip tozuyordu. Daha fazla dayanamamıştı annem babama. İyi ki de dayanamamıştı.

Annem giderken ablamı da yanında götürmüştü ve ben buna da kızmamıştım. Sevinmişim bile ablam için. Bu adamdan kurtuldu diye...

Kızdığım, kırıldığım, canımı en çok yakan şey beni geride bırakması olmuştu. Kızı, arkasında bırakamayacağı kadar kıymetliydi, tamam. Peki ben? Oğlu? Bana ne olacağını hiç umursamadan nasıl çekip gidebildiğini hala anlayamıyorum. Bir anne evladını nasıl olur da bu kadar kötü birinin yanında bırakır ki? Eninde sonunda kendisine benzetecekti beni. Pisliğini benim de üstüme bulaştıracaktı ve ben bundan kaçamayacaktım. Bal gibi biliyordu annem bunu. Bir anne bunları bilirken nasıl olur da evladını arkasında bırakır, nasıl olur da bir kere bile arayıp sormaz hala aklım almıyor.

Annem ve ablam gittikten sonra koskocaman evde tek başıma kaldım. Evdeki hizmetçilerin göz kulak olduğu yalnız ve mutsuz çocuk Efe. Okuldaki arkadaşlarımla zaman geçiremiyordum çünkü aileleri babamın nasıl bir insan olduğunu biliyorlardı. Babam gibi bir adamın oğluyla arkadaş olsun istemiyordu çocukları. Yalnızlıktan o kadar sıkıldım ki öfkemi ve enerjimi atabilmek için etrafa saldırmaya başladım. Bunu fark eden bir öğretmenim beni dövüş sporlarına yönlendirdi. Bir sokak serserisi olmadıysam bu sayededir.

On dört yaşına geldiğimde beni memleketi Urfa'ya götürmek istedi. Aileni tanı, yapacağın işi, yaşayacağın dünyayı tanı dedi. Liseye başlayacağım yazdı. Sınavdan

sonra Urfa'ya gittik. Kocaman bir ev, hiç tanımadığım insanlar, bambaşka bir dil ve kültür. Hiçbir şey anlamadığım ama iyi bir şeyler dönmediğini bildiğim işleri.

Bir akşam uyuyamayınca evin arkasında, tavlalardaki atların yanına gitmek için evden çıktım. Kimse beni fark etmemişti. Ben atların yanına giderken evin arkasında silahlı adamların beklediğini gördüm. Kim olduklarını, neden evde olduklarını merak ettim. Bir duvarın dibine sinip izledim. Babamın gelişini, öfkeyle adama saldırışını, dakikalarca yerde tekmelemesini sonra da çekip vurmasını. Gözümü kırpmadan izledim. Babam silahını yanındaki adamlardan birine verip eve yöneldi. Adamlar yerdeki cesedi kaldırırken babam beni fark etti. Göz göze geldik. En ufak bir rahatsızlık yoktu ifadesinde. Hatta rahatlamıştı. Anlatmasına gerek kalmadan kendiliğimden öğrenmişim çünkü her şeyi. Benim de onun gibi bir canavara dönüşmemi bekliyordu. Benim için çizdiği gelecek buydu. Onun yolundan gitmemi bekliyordu. Ona dönüşmemi bekliyordu.

Sesimi çıkarmadan gidip yattım. Gözümü ne zaman kapatsam o an gözümün önüne geliyordu. Uzun süre uyuyamadım. Birkaç gün sonra eşyalarımı toplayıp kimseye haber vermeden çıkıp gittim. İlk otobüsle İzmir'e geldim. Dedemin şirketini buldum. Annemin telefonunu bile bilmiyordum. Şirkette dayım karşıladı beni büyük bir şaşkınlıkla. Annemi sordum. Beni anneme götürmelerini istedim. Meğer annem evlenip Almanya'ya gitmiş ablamla birlikte. Yine de vazgeçmedim. Kararlıydım, babamın yanına dönmeyecektim. Dayılarımdan yardım istedim ama onlar çoktan babama haber vermişler. Akşama kalmadan babamın bir adamı gelip aldı beni şirketten. Babamın Manisa'daki çiftliğine götürdü. Babamdan ilk tokadımı o gün yedim; o adamlardan yardım isteyip beni nasıl rezil edersin diye. Karşılık vermeyi çok istedim. Yapamadım. Ondan daha güçlüydüm, gençtim, senelerin öfkesi birikmişti içimde. O an ellerimle boğabilirdim o adamı ama yapamadım. Yapmadım. Ben onun gibi olmayacaktım çünkü. Eli kanlı bir canavara dönüşecektim.

Burada kalacağım dedim. Seninle dönmeyeceğim. Senin gibi olmayacağım. Tepki göstermedi. Zamanla başka çarem olmadığını anlarım diye bekledi galiba. Bir koleje kaydımı yaptırdı. Güvenlikli bir siteden ev tuttu. Ev işleri için birini buldu ve ben on dört yaşında tek başıma yaşamaya başladım. On sekiz yaşından sonra tamamen bağımsızlığımı ilan ettim.

Parayla hiç sıkıntım olmadı. Baba olmayı para vermek sanan bir adamın oğluyum ben. Banka hesabımda hep gereğinden fazla bir meblağ olurdu. Eskiden vicdanını böyle rahatlatıyor diye düşünürdüm. Büyüdükçe İbrahim Matan'ın bir vicdanı, onun da ötesinde duyguları olmadığını fark ettim. O adam bu hayatta kimseyi sevemez. Sevmeyi geçtim, hiç kimse için hiçbir şey hissedemez.

Üniversitede tıp yazdım. Bir yandan araba alıp satıyordum. Kolejdeki çevrem işleri kolaylaştırıyordu. Babamdan gelen paraya da ihtiyacım kalmıyordu. Birkaç sene özel üniversitede okudum. O dönem İbrahim bey, yani babam, yurtdışındaydı. Başında ne olduğunu tam anlamadığım bir bela varmış. Geri dönemesin, hayatımdan tamamen çıkıp gitsin diye dua ettim. Ben okulumdan sıkılıp devlet üniversitesine yani Nilüfer'in okuduğu üniversiteye geçiş yaptıktan birkaç gün sonra önce emniyetten sonra babamdan haber geldi.

Bir gece eve giderken polis çevirmesinde durdurdular. Ehliyet kontrolünden sonra savcılığa gitmem gerektiğini söylediler. Gittim. Savcı babamın aleyhinde tanıklık yapmamı istedi. Kaçakçılık, uyuşturucu, silah, cinayet... silahlı örgüt yöneticiliğinden iddianame hazırladıklarından bahsetti. Babam bu yüzden yurtdışındaymış. Bir şey diyemedim. Nefret de etsem babam o adam benim. Kabul edemezdim. Kabul etmem demek babamın nasıl bir adam olduğunu herkese ilan etmek olurdu. İzlerini silmeye, yok etmeye çalıştığım her şeyi görünür kılardı bu tanıklık. Buna izin veremezdim.

Birkaç gün sonra babamdan da haber geldi. Hakkındaki davanın savcısını görevden alınıp dosyanın takipsizlik kararına düşmesini sağlayabilecek bir ortaklık yapması gerekiyormuş. Sevgili kuzenim İlker sağ olsun, savcılık stajını yaparken sevgili dayısına yardım etmeye karar vermiş. Benim şahitliği kabul etmediğimi böyle öğrenmiş babam. Bir sürü şey anlattı. Bana ne dedim. Ben dönemezsem her şey senin üstüne kalacak. Tek erkek evladımsın dedi. Kabul etmek istemesem de haklıydı, biliyordum. Ortaklığın teminat bedeli olarak Eda'yla evlenmem gerekiyormuş. Saçma sapan bir durum demiştim. Okulu öne sürdüm. Bitene kadar nişanlı kalırsınız dedi. Çaresizdim. Her şartta hayatım mahvolacaktı ama en azından gelip işinin başında durursa çamuru benim üstüme sıçramaz dedim. Kabul ettim. Nişandan bir hafta sonra Nilüfer'le tanıştım kütüphanede. Her şey tamamen değişti.

Aklımı başımdan aldı görür görmez. Tanidikça gerçeğim ağır geldi. Anlatamadım. Kaybederdim anlatsam. Nilüfer'i kaybetmek istemedim. Nasıl bir canavarın oğlu olduğunu bilmesin, soyumun lanetini görmesin istedim. Bencilce, evet; ama istemedim işte. Hem okulun bitmesine seneler vardı. Mutlaka bir çaresini bulacaktım. Hem babamdan kurtulmanın hem de Eda'dan ayrılmanın bir çaresini bulacaktım ve Nilüfer'le, şu hayatta bana sevmenin ne demek olduğunu gösteren tek insanla mutlu olacaktım. Onu mutlu edecektim. Kendim ne kadar mutsuz olduysam bu hayatta Nilüfer'i o kadar mutlu edecektim. Edemedim. Öğrendi. Hem de benden değil. Sonra kaybettim onu. Hiçbir şeyin önemi kalmadı. O yanımda olmayınca kimle olduğumun ya da ne yaptığımın bir önemi kalmamıştı. Babam düğünden önce döndü. İşlerinin başına geçti. Davadan kurtuldu. Sonra düğünden hemen önce ortaklıkları bozuldu Eda'nın babasıyla. Umut ışığı gördüm. Nişanı attık. Babama hayatımdan uzak durmasını söyledim. Bu hayatta onun

için vazgeebileceğim en kıymetli Şeyi kaybetmiŐtim ve bitmişti. En azından ben öyle sanıyordum.

Uzmanlığı bitirdikten sonra babam tekrar iletişim kurmak istedi. YaŐlandıđını fark etmiş. Gldn eğlendin, iŐlerle ilgilenme zamanın geldi dedi. Kabul etmedim. Atamam Van'a yapılıncı durumdan Őphelendim. İlker de bir önceki sene Van'a tayin istemiŐti. Şehre gider gitmez İlker'in yanına adliyeye gittim. Atamamın babam yüzünden buraya yapıldığını öğrendim. İran'daki bağlantılarına yakın olmamı istediği iinmiŐ. Adliyede İlker'le tartıŐtık. Sonra İlker duruŐmaya girdi, beni de sakinleŐmem için odasında bıraktı. Babamın isteklerine alet olmamaya kararlıyđım. Adliyeden ıkarken İlker'i gördüm. Yanında Nilüfer vardı. Şok oldum. Nilüfer uzaklaŐınca İlker'in yanına gittim. Nilüfer'den etkilenmiŐ. Her bir hcreme kadar kıskanlılıkla doldu iim. Nilüfer'i kimseyle paylaşmak istemediğimi fark ettim bir kez daha. Seneler sonra hissettiğim hiçbir Şeyin kaybolmadığını fark ettim. Hala onu seviyordum ve onun benden başkasını sevmesine izin vermek istemiyordum. Babama rağmen kaldım Van'da. Sadece Nilüfer için. Bencilsin diyeceksiniz yine, umurumda değil. Nilüfer'i tekrar kaybetmemek için dünyayı yerinden oynatırım gerekirse.

Şimdi, babamın kapısında durmuş içeri girdiğimde Nilüfer'in kaırılmasında payı olduğunu öğrenirsem ne yaparım diye düşünüyorum.

Çocukluğumdan beri babasına benzememek için çalışan, bir cerrah olarak kaybettiğim her hastasında kurtarabilir miydim, elimden gelir miydi diye ii iini yiyen ben cerrah Efe Matan hayatımda ilk defa bir insanı bile isteye ldrebileceğimi düşünüyorum. Hem de öz babamı.

Ama hayır. Bu adam ölmeyecek. Daha değil.

"Daha değil. Daha değil. Nilüfer kurtulmadan değil. Bu kadar kolay değil."

Derin bir nefes alıp otele girdim. Nilüfer'i tek telefonuyla kurtarabilecek biri varsa o da bu adam, İbrahim Matan. Karşılığında isteyecekleri çok ağır olacak, biliyorum. Yine de ne isterse kabul edeceğim. Belki Nilüfer'in yanında olamayacağım ama iyi olduğunu bileceğim, güvende olduğunu bileceğim.

Bu kadarı da yeter.

Onun için her Şeye değer.

Bölüm 24

Gecenin karanlığında bir dağın başında ellerim ayaklarım ve ağzım bağlı tek başıma oturuyorum. Yanlış anlaşılmasın öyle bir barakada falan değil, açıkta, arazinin gerçekten ortasında oturuyorum. Uzaktan kurt ulumaları duyuyorum. Havada az sonra yağmur başlayacağını haber veren bir koku var. Etrafımda belirli aralıklarla bekleyen adamlar var. Görebildiğim kadarıyla silahlılar. Adının Celil olduğunu öğrendiğim adam her ne kadar megaloman bir manyak gibi davransa da çok korktuğu belli. Her an her yerden biri gelecekmiş gibi davranıyor. Gerçekten Barış'tan mı korkuyor bu kadar yoksa başka birileri daha mı var bilmiyorum. Tek bildiğim bu dağın başında yalnız ölmek istemediğim.

Nasıl ölmek isterdim diye düşündüm. Sonra aklıma nasıl yaşamak istediğimi bile bilmediğim geldi. Nasıl bir hayatım olsun isterdim? Geride nasıl bir hayat bırakmış olmak bana huzur verirdi mesela? Mesela Efe'yle maceramız böyle ilerlemeseydi... Bana hiç yalan söylememiş olsaydı ya da hiç nişanlanmamış olsaydı Eda'yla şimdi nasıl olurduk? Yalansız dolansız, ayrılıklar olmadan, senelerini birlikte geçirmiş iki sevgili olarak nasıl olurduk? Belki çoktan evlenmiş olurduk. Efe çocuk ister miydi? İstese de veremezdim. Biliyor bunu, en başından beri bir tek o biliyor. Bunu ona söylediğimde korktuğum tepkiyi vermemişti; acıyarak bakmamıştı, avutmaya çalışmamıştı, üzülmemişti benim için. Galiba beni en çok rahatlatan şey bu olmuştu o zaman. Hüznünü saklamaya çalışan biri yoktu yanımda. Tamam, şimdi ne yapıyoruz o zaman der gibiydi. O günün sonunda kapatmıştı konuyu. Ertesi sabah bir araya geldiğimizde bunu hiç yaşamamışım, bir önceki gün dağılmamışım gibi davrandı. Tam istediğim gibi yani. Yok sayarsan yok olur çünkü. Sonuç olarak ikimiz de bambaşka insanlar olurduk. Mutlu olurduk, mutsuz olurduk ama birlikte olurduk. Efe'ye çok kızgınım. Bu durumda bile hala onu düşündüğüm için kendime de çok kızgınım. Belki burada öleceğim ama hala Efe'yle geçen bir hayatın hayalini kuruyorum. En kötüsü de bu hayal beni bu durumda bile gülümsetiyor. Bu durumda bile içimde bir umut filizlendiriyor. Bir adamın canını bu kadar yakarken beni bu kadar umutlandırması çok saçma. Bir yandan bu kadar beni mutlu etmeye çabalarken diğer yandan nasıl bu kadar üzebiliyor anlayamıyorum. Bunun adı aşksa eğer, bu duygu tahmin ettiğimden daha saçma ve aptalca. Ben de her zerremle bu aptallığa bulanmış durumdayım.

Saat gece yarısını geçerken Celil'in bana yaklaştığını fark edip aklımdakileri sildim ve içinde bulunduğum duruma odaklandım. Keyifsiz haline bakılırsa peşinde olduğu şeye ulaşamamış gibiydi. Hoşuma gitti bu hali.

Sürünsün köpek!

Celil peşinden gelen adamlara beni kaldırmalarını işaret etti. Adamlar beni kaldırdığında bacaklarım uyuşmuştu. Ne olacağını beklerken adamlar bacaklarımdaki ipleri çözüp koluma girdiler. Celil iğrenç bir sırıtışla bana bakınca midem bulandı.

"Doğru yere atmışsın kapağı doktor! Oğlundan istediğini almış kayınpederin, belli. Kıyamadı sana. Birilerini yollayacak seni almaları için."

Anlamadım. Kurtuldum mu ben? İyi de nasıl? Neden? Kayınpeder derken? Efe'nin babası mı? O adamın bana kıyamaması nedense uçan penguenler kadar anlamsız geldi kulağıma. Oğluyla ilişkisini de düşününce... Oğlu demişken, bu adam Efe'den ne istedi de aldı ki? Ayrıca Efe'nin babasının bu iğrenç psikopat şerefsizle nasıl bir ilişkisi var ki bir telefonla beni bırakmaya karar veriyor? Ne oluyor?

Ben neyin içine düştüm Allah'ım imdat ya!

Adamların çekiştirmeleriyle Celil'in peşinden kayaların arasına saklanmış kulübe benzeri bir yere götürdüler beni. Yemek masasında Celil'in karşısına oturtular. Masada benim için de servis vardı. Bu tek hücrelilerden beklemediğim bir medeniyet. Gözlerim yaşardı, sanırım ağlayacağım.

Celil yemek yerken bir adam içeri girdi. Haline bakarsa iyi bir haber vermeyecek.

"Söyle."

Celil'in sesiyle titredi adam. Çok da sert çıkmamıştı aslında sesi. Bu adamlarda bu etkiyi uyandıracak ne yaptı acaba bu adamlara diye düşünmeden edemedim.

"Şehir sakin. Polis sireni yok. Ambulans yok. Etrafta silahlı kimse yok. Mışıl mışıl uyuyorlar."

Celil yemeyi bıraktı. Sessizce önündeki yemeklere baktı. Sonra kafasını kaldırıp bana döndü.

"Bu adam neden böyle? Neden her şeyin eğlencesini kaçırıyor? Çok sıkıcı. Canımı sıkıyor. Bu adam benim hep keyfimi kaçırıyor."

Arkadaşlar benim IQ seviyem ortalamanın biraz üzerinde ama ben neden hiçbir şey anlamıyorum? Neyden bahsediyor bu ruh hastası biri bana özet geçebilir mi?

Celil derin bir nefes alıp masadan kalktı. Kapıda bekleyen adamdan telefonunu alıp bir numarayı çevirdi. Az sonra telefon açıldı.

"Kimseyi yollama. Durum değişti. Kız bana biraz daha lazım... Hayır... Merak etme, sana yamuk yapmam."

Telefonu kapatıp bana döndü.

"Yüzbaşıyla başkomiser edebiyle ölmeyi becerebilselerdi evine dönüyordun. Şans işte. Yine bana kaldın."

Benim yaşamam için Barış'ın ölmesi mi gerekiyor? Saçmalamayın!

"Sen nasıl bir manyaksın!..."

Celil tekrar bir numarayı ararken bana sessiz olmamı işaret etti. Adamlarından biri ağzımı bağlarken Celil iğrenç gülümsemesiyle bana bakıyordu.

"Sessiz ol gelin hanım, ben susturmak zorunda kalmayayım."

Az sonra telefon açılınca telefonu hoparlöre alıp hemen konuşmaya başladı.

"Hamamböceği gibi adamsım yüzbaşı. Yine nasıl becerdin acaba hayatta kalmayı?"

"Ben işimi iyi yaparım Celil. Hayatta kalmak da işimin önemli bir parçası. Sen benim kadar başarılı olamayacaksın ama. Başkomiserimi gece gece yorduğun için bir kurşun da benden olsun dedi."

Celil kahkahalarla gülerken Barış'ın sesindeki sakın ve bir o kadar da psikopat tehditkarlık tüylerimi ürpertti. Bu ses benim arkadaşımın sesi olamayacak kadar acımasız birine ait. Konuşan adam benim tanıdığım adam mı emin değilim.

Celil gülmeyi bırakıp ciddileşti.

"Öyle olsun. Siz sıkıcı adamlar benim de eğlencemi kaçırıyorsunuz. Şimdi kendi kendimi eğlendirmem gerekecek. Gel sonuç odaklı ilerleyelim yüzbaşı."

"İyi olur, bir derdim sen değilsin. Başka şerefsizler de var ilgilenmem gereken, adaletsizlik oluyor böyle."

"Yollayacağım konuma tek başına geleceksin. Sınırdaki en ufak hareketlilikte kızın kafasına sıkarım. Uçak, helikopter sesi duyarsam kızım kafasına sıkarım. İHA'dan

SİHA'dan şüphelenirsem kızın kafasına sıkarım. Sen gelince kız serbest kalacak. Sonra biz aramızdaki hesabı kapatacağız."

"Doktoru bırakacağına nasıl güveneceğim?"

"Güvenemeyeceksin."

Telefonda bir an sessizlik oldu.

"Senin sıçtığım cinsinin cibilliyetini sikeyim Celil."

"Bilmukabele yüzbaşı!"

Telefonu kapattı.

"Senin yanında küfürlü konuşuyor görüyor musun gelin hanım? Korkma ama, kayınpederine söz verdim. Seni sağ yollayacağım buradan. Sen de çocuklara söyle hazırlansınlar. Bu manyağa güven olmaz gözünüzü açık tutun."

Oturduğum yerde hareket edemedim kaldım. Barış buraya geliyor, ölümüne geliyor.

Saatler boyunca tüm yolların ve bulunduğumuz yerin çevresinin nasıl Celil'in adamlarının ablukasına alındığını izledim ve dinledim. Celil bu esnada lunaparka gitmeye hazırlanan küçük bir çocuk gibi heyecanlı ve mutluydu. Sanki oyun oynamaya gitmek için oyun arkadaşını bekliyordu. Bu hali beni müthiş korkuttu. Adamın manyak olduğunu anlamak zor değildi ama bu kadar klinik bir psikopat olmasını da beklememiştim. Tabi Barış'ın da ona aynı seviyede karşılık vermesini de...

Celil Barış'ın yalnız gelmesi konusunda çok netti. Adamlarını kırk kez tembihledi. En ufak şüphede ateş etmelerini emretti. Barış sınırı geçince arabasını teslim edecek, sonra Celil'in adamlarıyla birlikte bir kontrol noktasına gidecek. Oradan çevredeki nöbetçilerin raporuna göre bulunduğumuz yere başka bir araçla gelecek. Burada en ufak şüphe uyandıran durumda Celil'in keskin nişancıları Barış'ı vuracak.

Alma yerine.

Benim için.

Peki Efe? Efe ne yapıyor acaba? Duyunca ne tepki vermiştir? Beni kurtarmak için adını anmadığı babasını nasıl ikna etmiştir? Neyin karşılığında kabul etmiştir acaba İbrahim Matan? Oğlunun güzel hatırı için bir şey yapacak bir adam imajı yok bende. Tamam, Efe babasından hiç bahsetmez ama bu bile bence İbrahim beyle ilgili çok şey anlatıyor.

Nasıl bir baba oğlunu on dört yaşında tek başına bırakır ki? Benim bir çocuğum olsaydı hiç yalnız bırakmazdım mesela. Kardeşlerimi, onu geçtim Alma'yı bile yalnız bırakmıyorum ben. Bizim ailede böyle çünkü. Bence her ailede de böyledir. Bu yüzden aile değil miyiz? Her dertte her üzüntüde her sevinçte bir arada olmak demek değil mi aile? Bilmiyorum belki sevdiklerime karşı fazla anaç davranıyorumdur. Çok insanla samimi değilimdir ama hayatıma aldığım herkes benim bir parçam olur. Barış da öyle mesela. Tanıştığım gün çocukluk arkadaşım gibi hissetmişim. Sonra her görüşmemizde samimiyetimiz arttı, önce kuzenim gibi oldu sonra da, Alma'nın hayatına bodoslama girişiyle gerçekten gerçek bir abiye dönüştü. Şimdi de beni almak için buraya geliyor.

Keşke İbrahim Matan'ın beni almak için birini yolladığını haber vermenin bir yolu olsa. Keşke gelme demenin bir yolu olsa. Keşke hayatını kurtarmanın bir yolu olsa. Doktorum ben. Yapabilmeliyim ama yapamıyorum. Barış'ın Celil'in planından kurtulmasının bir yolu yok. Bir tetikçiden kurtulsa bir diğerinden kurtulamayacak. Onlardan kurtulsa bile çevrede dünya kadar adamı var, sınıra ulaşması imkânsız. Hele ki yanında ben varken.

Kaçsam? Barış yine de gelir. Üstelik bir de beni aramak için riske girer. Mantıklı değil.

Yine bir telefon bulmaya çalışsam? Yok, Celil sürekli göz hapsinde tutuyor beni. Oyun planını bozmaya çalıştığımı anlarsa beni kimse kurtaramaz. Matan ailesi bile.

Ben bunları düşünerek beklerken ilk haber kontrol noktasındaki adamlardan geldi. Barış silahsız olarak tek başına kontrol noktasında Celil'in araçlarından birine geçmiş. Arazideki diğer adamlar da çevrede herhangi bir desteği olmadığını teyit ettiler.

Celil beni alıp arazinin ortasında bir yere götürdü. Ellerim bağlı halde bırakıp arkama geçti. Silahını kafama dayadı. Birkaç adım gerilese de hizamdan ayrılmamaya özen gösteriyordu. Silahsız ve tek başına gelen bir adamdan bu kadar korkuyor olması mantıklı değildi. Ya da belki de aslında onun tavrı mantıklıydı da bizim Barış'ı sevecen bulmamız yanlıştı. Bilmiyorum. Buraya gelen Yüzbaşı Barış'ı ne kadar tanıyorum emin değilim.

Az sonra Barış'ın kullandığı arabanın uzaktan yaklaştığını gördüm. Ok yaydan çıkmıştı artık. Yapacak bir şey yok.

Barış arabayı biraz ileride durdurup bir süre arabada kaldı. Arabanın dışındaki toz bulutu yatışınca arabadan indi. Silahsız olduğunu anlamak için üstünü aramaya gerek olmamıştır diye düşündüm çünkü bir kot bir tişört ve oduncu gömleğiyle gelmiş. Gayet net üstünde silah olmadığı.

Bu arada oduncu gömleği demişken, o gömlek Alma'nın en sevdiği gömleği değil mi? Bakayım, valla o. Alma o gömleği bana bile vermez, Barış'ta ne işi var onun. Hayır

kıskanmadım arkadaşımı. Belki biraz canım sıkılmış olabilir. Evet şu an bunu düşünüyorum zira az sonra Barış'ın öleceğini düşünmek hiç işime gelmiyor müsaadenizle.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Başımı arkamdaki Celil'e çevirdim hafifçe. Yüzünde Barış'ın gelişinden fazlasıyla memnun bir gülümseme vardı. Barış birkaç adım yaklaşınca göz göze geldik. Barış gözümün içine bakıp gülümsedi. Gülümsemesinde güven veren bir şey var bu adamın. Celil'in arkamdan çıkıp Barış'ın görüş alanına girmesiyle yüzündeki gülümseme silindi. Yerine buz gibi ama bakışları korkunç tehditkâr bir ifade yerleşti. O ifadenin arkasındaki adamın Celil'e yapacaklarının bir sınırı olmayacağını hissettim. Adil bir karşılaşmada tabi. Bir sürü silahlı şerefsizin arasına silahsız, tek başına daldığı bir denklemde değil.

Celil elindeki silahı doğrultup bana doğru gelen Barış'ı birkaç metre uzakta durdurdu. Barış sakın bir ifadeyle durdu.

"En sonunda karşı karşıya geldik ha yüzbaşı?"

Barış'ın yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı. Etrafta kendisi için yapılan hazırlığa baktı takdirle.

"Ben her geldiğimde kuyruğunu kısıtırıp kaçmasan daha önce de buluşabilirdik Celil. Hazırlıklarına bakarsak seni fazla korkutmuşum."

Celil'in öfkелendiğini anlamak için münecim olmaya gerek yok şu an. Barış'cığım sence şu durumda bu iti sinirlendirmek mantıklı bir tercih mi?

"Sence şu durumda beni kızdırmak akıllı adam işi mi yüzbaşı?"

"Sizin camiada akıllılığım la tanındığımı bilmiyordum."

Güldü Celil. Gülmenin her insana yakıştığını düşünürüm ben aslında. Gerçekten içten bir gülüş bir insana en yakışan şeydir hatta. Celil ne zaman gülse düşüncemin hatalı olduğunu fark ediyorum tekrar tekrar. Midemi bulandırıyor.

"Haklısın yüzbaşı. Sen her zaman sürprizlerinle ünlüsündür. Ne zaman nereden çıkacağı belli olmayan, ne yapacağı kestirilemeyen, her zaman yedekte planı olan bir asker! Güçlü bir düşman. Ama bu sefer değil. Benim oyunumda senin sürprizlerine yer yok. Oyunun kurallarını ben koyuyorum ve ben kazanıyorum. Ben hep kazanırım, bunu sakın unutma."

Barış sakince dinledi. İfadesinde, nasıl desem, garip bir boş vermişlik vardı. Deli konuşuyor konuş deli der gibiydi hatta. Barış'ın kafasında yav he he dediğine yemin edebilirim ama kanıtlayamam şu an.

Boş vermişliği beni tedirgin ediyor Barış'ın. Ya gerçekten ölmeye gelmiş ya da başka bir planı var. Allah'ım lütfen planı olsun, lütfen!

"Şaşırttın beni biliyor musun yüzbaşı, senin gibi bir adamın bu kadının yerine başkasıyla birlikte olması büyük aptallık. Tam sana layık bir deli cesareti var doktor hanımda. Biraz daha geç kalsam benim geri zekâlıların elinden kurtulacaktım."

Barış keyifle gülümsedi.

"Türk kadını be Celil! Senin gibi orospu çocuklarına pabuç bırakmazlar."

Celil güldü.

"Cezasını çekti sonra. Sen burada bir hata yaparsan cezasını yine o çekecek. Belki sonra senin şu küçük sevgilini de bulurum. Çok merak ettim, nasıl bir kadın acaba? Doktor kadar inatçı mı o da? Ya da senin kadar baş belası mı? Göreceğiz. Sana söz onun cezası doktorunki kadar çabuk bitmeyecek. Sen geberdikten sonra uzuuuun uzun ilgileneceğim onunla sen hiç merak etme."

Barış sinirle bize doğru birkaç adım atınca Celil silahını Barış'ın önüne doğrultup ateşledi. Olduğum yerde zıplayıp elimde olmadan çılgılık attım. Barış durdu. Gözünü bana dikmiş kırpmadan bana bakıyordu. Sakinleştirmek ister gibi gülümsedi. Gülümsemesi sakinleştirmekten çok içimim ürpermesine neden oldu. Sonra Celil'e döndü. O sırada da yağmur yağmaya başladı.

"Nilüfer'i aradan çek de aramızdaki hesabı kapatalım."

"Ölmek için çok heveslisin bakıyorum."

"İnsanı ölümünden eceli korurmuş Celil. Boş yapma da Nilüfer'i bırak."

Celil adamlarından birine beni çözmesini söyledi. Adam gelip ipleri çözerken Barış'ın rahatlığına sinirleniyordum. Belki de kızmamalıyım. İlk kez ölümle yüz yüze gelmiyor sonuçta. Yara izlerini gördüğüm ilk gün anlamıştım bunu. O izlerin en az iki tanesi ağır yaralanmadan kalmıştı. Anatomi bilen biri için çok da zor değil anlaması.

Celil'in adamı beni çözmeyi bitirince tedirgin adımlarla Barış'a ilerlemeye başladım. Barış'ın gözü etraftaki adamların en ufak hareketini izliyor gibiydi. Adımlarım

rahatlarken hızlandım. Neredeyse koşar adım ilerliyordum Barış'a doğru. Barış beni kollarımdan yakalayıp kendine çekti.

"Hemen arabaya bin. Arkana bakma! Koş! Ben de geliyorum birazdan."

Barış gövdesiyle beni saklayıp arabaya gitmemi sağladı. Ben kapıyı kapatır kapatmaz Barış cebinden çıkardığı anahtarla arabanın kapılarını kilitledi. O anda da ilk silah sesini duydum. Barış'ın koca gövdesi sarsıldı. Arkasından silah sesleri arttı. Her şey birkaç saniyede olup bitti. Celil elindeki silahı sayamadığım kadar çok ateşledi. Barış'ın dev cüssesi gözümün önünde yere devrilirken ben kapıyı açmaya çalışıyordum. Kapana kısılmıştım. Çıkıp Barış'a yardım edemiyordum. Oturduğum yerden sadece izleyebiliyordum.

Barış sanki rahatça ölebilmek için beni buraya hapsetmişti.

Çaresizce bağırıp haykırmak dışında elimden hiçbir şey gelmezken Celil ağır adımlarla yerde, yağmurun altında boylu boyunca yatan Barış'a doğru ilerledi. Ben direksiyonu yumruklayıp ağlarken Celil Barış'ın tepesinde dikildi. Silahını kaldırdı. Zafer kazanmış bir komutan gibi Barış'a baktı. Kafasına nişan aldığını görebiliyordum.

Bunu izlemek istemiyordum ama gözlerimi yummak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Tam anlamıyla kilitlenip kalmıştım.

Bu şehirde tanıdığım için en mutlu olduğum insan, arkadaşım, abim, en yakın arkadaşımın sevdiği adam, kahraman bir Türk subayı gözlerimin önünde ölüyor.

Benim için, ben yaşayayım diye ölüyor.

Ağlıyorum.

Gencecik bir ömre, arkasında bırakacağı acıya, bir daha göremeyeceğim gülümsemesine, Alma'ya baktığında gözlerinde yanan ışığa, bu topraklar için canını veren ilk vatan evladı olmamasına, son olmayacak olmasına ağlıyorum.

Gök yüzü de benimle birlikte ağlıyor.

Gökler bir şehidin yasını tutuyor. Yağmur Barış'ın döktüğü kanı toprağa karıştırmak için yağıyor.

Bölüm 25

Celil'in Barış'a doğrulttuğu silah çakan şimşekle parladı. Celil o an tetiğe bastı ama silah ateşlenmedi. Galiba mermisinin bittiğini fark etmemişti. Celil ne olduğunu anlayamamış silahına bakarken yerdeki Barış ani bir hareketle bacaklarını kaldırıp Celil'i mendeneye aldı ve yere, üstüne çekti.

Tövbe bismillah!

Nasıl yani?

Barış?

Celil elindeki silahı düşürmüş Barış'ın bacakları arasında debelenirken Barış olduğu yerde hafifçe doğrulup Celil'i boğazından yakaladı. Bacaklarını gevşetip Celil'i yere yapıştırdı. Kendisi de üstüne çıktı. Gördüğüm kadarıyla boğazını sıkıyordu. Korkuyla Celil'in etrafa yayılmış adamlarına baktım. Şimdiye kadar çoktan ateş edip Barış'ı durdurmuş olmaları gerekiyordu ama etrafta kimse yoktu. Düşen yağmur damlaları dışında çıt çıkmıyordu.

Ne olduğunu algılayamadığım anlardan nefret ediyorum.

Barış ve Celil'e döndüğümde Barış'ın bir şeyler söyleyip tek hamlede Celil'in boynunu kırdığını ve yere, Celil'in yanına devrildiğini gördüm.

Kapıyı açması için bağırdım, arabanın camlarını yumrukladım ama fayda etmedi. Az sonra yolda başka arabaların olduğunu fark ettim. Celil'in adamları yetişmişti.

Ağlamam şiddetlenmişti. Asla ağlamayı beceremeyen ben hıçkırarak ağlıyordum şimdi. Başımı direksiyona yaslayıp ağlamaya devam ederken Celil'in çevredeki adamlarından olduğunu düşündüğüm birkaç kişi Barış'a doğru koşmaya başladılar. İçlerinden birinin Barış'ın yanına çöktüğünü gördüm. Ne olduğunu anlamadan Barış'ın üstündeki gömleği ve tişörtü çıkardı adam. En az beş altı metre ileride olduğu için net göremesem de Barış'ın tişörtünün altındaki çelik yeleği çıkardığını fark ettim. Bir diğer adam da Barış'ın cebindeki araba anahtarını alıp kapıyı açtı.

Bunlar Barış'ın adamları! Barış'ın timi!

Barış'ın planı!

Barış'ın pervasız rahatlığı!

Yüzbaşı Barış sen gerçekten sürprizlerle dolu bir adamsın!

Allah'ım sen gerçekten çok büyüksün!

Hızla arabadan inip Barış'ın yanına koşarken gerçekten üstünden çıkardıkları şeyin çelik yelek olduğunu fark ettim. Yelek delik deşik olmuş ama Barış'ı kurtarmıştı. Barış bilerek giymişti üstündekileri. Silah olmadığını gözlerine bilerek sokmuştu ki üstünü arayıp çelik yeleği fark etmesinler!

Barış sen benim tanıyıp tanıyabileceğim en çakal adamsın Barış!

Gözyaşlarımı silip Barış'ı kontrol ettim. Üstünde çok kan vardı. Kendimi toparlayıp tişörtüyle yaranın üstündeki kanı silince kolundaki kurşun yarası ortaya çıktı. Giriş yarası vardı ama çıkış yarası yoktu. Demek ki kurşun saplanıp kalmış böylece kanama önemli ölçüde durmuş ama kan yağmur yüzünden her yere yayılmıştı. Yarası çok ciddi değildi ama muhtemelen çelik yemeğin yarattığı basınç yüzünden birkaç kaburgasında kırık vardı. En iyi ihtimalle çatlaktır. Zaten gözleri de açıktı. Şaşkınlıkla bana baktı.

"Ağlıyor musun sen?"

"Ağlamıyorum gözüme benim için yarattığın müthiş travmatik an kaçtı Allah'ın cezası!"

Hala yerde, Celil'in cesedinin yanında uzanırken bana ağlıyor musun diye soruyor! Ben bu olan biteni Alma'ya anlatayım da sen ağlamak ağlatmak nasıl oluyor gör Barış efendi!

Ben göz yaşlarımı silerken Barış arkadaşlarının yardımıyla yerden doğrulup kanlı ve mermi delikli tişörtüyle Alma'nın gömleğini üstüne geçirdi. Adrenalin vücudumdan çekilmeye başlayınca sorular beynimin içinde büyük puntolarla belirdi.

"Celil'in adamları? Her yerde adamları var"

Barış'ın timinden biri dikkat çekmek için boğazını temizleyip bütün özgüveniyle yanıtladı beni.

"Kalbimizi kırıyorsunuz ama doktor hanım."

Etrafıma baktım. Toplasan on kişi ancak vardılar. Celil'in adamlarıyla onlarcaydı.

"İmkansız!"

Timden başka biri güldü söylediğime.

"Zor basit kalır, imkansız zaman alır doktor hanım."

"Düşmanımız bizi görmez. Görenin de son gördüğü biz oluruz."

Bakın bu adamlar tekin adamlar değil. Aklı olan bunları karşısına almaz. Karşısına almayı geçtim arkasını bile dönmez.

İnsanın aklını başından nefesini kursağından alırlar.

"Efe peki? Efe'nin babasının bu adamlarla ne işi var? Beni almak için birilerini yollayacaktı. Ne oluyor Barış? Kim bu adam? Efe'nin ailesi? Anlamıyorum..."

Barış durduğu yerde güç bela kolunu kaldırıp elimi tuttu.

"Eve dönelim de uzun uzun konuşacak çok şeyimiz var Nilüfer. Sorularına elimden geldiğince cevap vereceğim. Anlatabildiğim her şeyi anlatacağım ama daha fazlasını istemeyeceksin. Matan'a gelince... Onun hepimize anlatacak çok şeyi var."

Ben başımla onaylayınca Barış ayağa kalkmaya çalıştı. Az sonra da yaklaştığını duyduğum araçların bir ambulans ve askeri araçlar olduğunu gördüm. Ambulanstan inen sağlık personeline Barış'ın durumunu özet geçtim. Sedyeyle götürmek istediler ama Barış izin vermedi. Güç bela ambulansa kadar yürüdü.

Görevliler benim dudağımdaki yarayı temizlerken yarasını temizlemeye çalışan paramedikleri başından uzaklaştırmaya çalışan Barış'ın yanına, timden Barış'a ilk ulaşan ve çelik yeleği çıkaran adam yine aceleyle geldi. Adı Mustafa'ymış. Mustafa Barış'a çekinerek elindeki telefonu uzattı.

"Alma hanım yengem başkomiserimin beynini yemiş. Yengem Nilüfer hanımın sesini duyacakmış."

Yenge mi? Alma mı? Hatırlatın da buna hayatım normal akışına dönünce epey bir güleceğim. Alma şu hayatta bir samimiyetsiz canımlardan bir de yenge denmesinden nefret eder.

Barış telefonu aldı ve Alma'nın ne dediğini hiç dinlemeden konuşmaya başladı.

"Nilüfer'i istiyorsan Salih'i rahat bırak Alma. İş gücü var adamın."

Alma'nın çemkiren sesi telefonun dışına taşarken Barış telefonu kulağından uzaklaştırdı. Kurtulmak ister gibi telefonu bana uzattı.

"İyiyim Alma. Konuşacak çok şey, cevaplanacak çok sorum var ama iyiyim. Bir de..."

Göz ucuyla sedyeye yatmamak için ambulans ekibine direnen Barış'a baktım.

"Bir de sana anlatacak çok güzel bir hikayem var. Hikâyenin ana fikrinin dinsizin hakkından imansız gelir olmasını bekliyorum."

Barış gözlerini kocaman açmış saçmalama der gibi bana bakıyordu. Umursamadım. Telefonu kapatıp Mustafa'ya verdim.

"Beni arabaya kilitleyip, öldüğünü düşündürüp bir de ağlıyorum diye laf etmenin bir bedeli olmayacağını düşünmen çok üzücü yüzbaşım!"

Barış çaresizce ambulansın içindeki sedyeye uzanırken ben de yanına bindim. Askeri araçlar eşliğinde dönüş yolunda ilerlemeye başladık.

Ambulansla şehre dönerken bütün adrenalini vücudumdan çekilmişti. Güvendeydim ve sıra yaşadıklarımın şokunu yaşamaya gelmişti. Hissedebiliyorum, kalp atışlarım gittikçe hızlanıyor. Kulaklarım uğulduyor. Nefes alışverişim sıklaşıp gözlerim bileklerimdeki izlere takıldı. Plastik kelepçenin bileğimde bıraktığı izler iyice belli ediyor kendini. Bu izleri diğer insanlardan saklamak zor olacak. Alma gördüğünde delirecek. Hastanedekiler... Onların haberi var mı acaba olan bitenden? Gerçi Celil kimsenin haberi olmamış demişti ama yine de bilmiyorum. Azra öğrendiyse herkes öğrenmiştir. Öğrenmedilerse de ambulans hastaneye girdiğinde öğrenecekler.

Sormak için Barış'a baktığımda Barış hala başında dikilmiş kolunun bandajını düzeltmeye çalışan paramedik arkadaştan kurtulmaya çalışıyordu. O uzandığı yerden doğrulmaya çalışırken paramedik onu sedyede yatar pozisyonda tutmaya ve bandajı düzgünce sarmaya uğraşıyordu.

"Yüzbaşım rica ediyorum hareket etmez misiniz? Hadi yaranızı geçtim ama kaburgalarınız kırık olabilir. Uzanmanız lazım. Ciğerinize mi batsın istiyorsunuz?"

Barış hala doğrulmaya çalışırken canı yansa da güldü.

"Kırık olsa duramazdım güzel kardeşim. Bir şeyim yok. İyiyim ben. Çekil tepemden de kalkayım. Yeter!"

Ben olan bitenin şokunu hala üstümden atamamışken Barış'ın pervasızlığını görmek durumu benim için daha da algılanması zor hale getiriyordu. Aklımda Barış'ı omuzlarından tutup sarstığım bir görüntü belirdi.

"Adam sen yaralısın! Çıldırtmak mı istiyorsunuz siz beni? Bir avuç kurşun saplandı o çelik yeleğe! Kolundan vuruldun! Kaburgan en iyi ihtimalle çatlak! Kendine gel!"

Barış'ın ve Barış'ı yatar pozisyonda tutmaya çalışan paramedik arkadaşın şaşkın bakışlarından anladığım kadarıyla kafamda söylediğimi düşündüğüm cümleleri sesli dile getirmişim. Çok da iyi yapmışım haklıyım.

Barış'ı biraz insanlığa davet ediyorum bu ne ayıboğanlıktır kardeşim!

Beklenmedik çemkirmemle sınırlarım tamamen kontrolden çıktığı için yine ağlamaya başladım. Kendimi durduramadan ağlarken acaba yüce rabbim şu otuz senelik hayatımda ağlamadıklarımın acısını çıkarmaya mı çalışıyor diye düşünmeden edemedim.

Paramedik arkadaş benim halimi görünce Barış'ın sedyede doğrulmasına yardım etti ve Barış çektiği acıyı belli etmemeye çalışarak sırtını ambulansa yaslayıp yanına oturmamı işaret etti. Bütün uysallığımla bir yandan ağlarken geçip Barış'ın yanına oturdum. Ellerimle gözyaşlarımı sildim ama kontrolüm dışında akmaya devam ediyordu.

Barış sakince gülümseyip zor da olsa bana yaklaştı. Elimi ellerinin arasına alıp en güven veren ifadesiyle konuştu.

"Bitti Nilüfer. Güvendesin. Geçti. Eve dönüyorsun. Hepsi geride kaldı. İyisin."

Ağlamaktan nefret ediyorum.

"Sen değilsin ama. Sen iyi değilsin. Şu haline bak!"

Barış gülmeye başladı. Kaburgaları acımış olacak ki acısı yüzüne yansdı. Yine de gülmeyi bırakmadı.

"Benim bir şeyim yok. Daha kötülerini görmüştüm."

"Az kalsın ölüyordun."

"Ölmedim ama. Buradayım. Nefes alıyorum."

Merakla baktım Barış'a. Bu kadar basit miydi gerçekten? Ölebilirdim ama ölmedim. O zaman tamam. Böyle mi gerçekten?

"Bu kadar basit mi?"

Barış başıyla onayladı.

"Alacağım hangi nefesin son nefesim olacağını bilmiyorum. Ölümle kol kola yaşıyorum. Kardeşim dediğim insanları kaybediyorum. Şehit cenazelerini almak için dağ tepe gidiyorum. İşim savaşmak ve savaşlarda görülebilecek hiç iyi bir şey yok Nilüfer. Yine de yaşam devam ediyor. Bana kalan kısıtlı süreyi kullanmak benim elimde. Onu nasıl yaşayacağım benim tercihim. Bak Nilüfer, yaşadıklarını yaşamayı asla istemezdim. Bunlara şahit olmanı engelleme şansım olsa inan elimden gelen her şeyi yapardım. Yapamadım. Yine de seni sapasağlam aldım. Sana bunu yaşatan adamı da cehennemin dibine yolladım. Olup bitmiş hiçbir şeyi değiştiremeyiz ama yaşadığın 'kötü' şeylerin yaşayabileceğin yeni günleri etkilememesini sağlamak senin elinde. Söylediğim şey kolay değil, biliyorum ama lütfen bunun için çabala. Sen üzen şeylere değil de nasıl mutlu olacağına odaklan. Nefes alıyorsan umut hep var."

Gözyaşlarım akarken başımla onayladım Barış'ı. Barış sağlam kolunu bana sarılmak için kaldırdı ama kaburgasındaki acı izin vermeyince başaramadı. Kolu havada kaldı.

"Zahmet olmazsa gel de bir sarıl bu yaralı adama!"

Göz yaşlarımı silip gülerek Barış'a sarıldım dikkatle. Evet, sarılmayı sevmem ama olağanüstü durumlar olağanüstü tepkileri hak eder.

Ambulansın sireninin kapanmasından hastaneye geldiğimizi anladım. Az sonra araç durdu.

Ambulansın kapısı daha açılmadan dışarıda çemkiren Alma'nın sesi geliyordu.

"Sakin falan olamam Azad. Israrla sorularımı cevapsız bırakıyorsunuz! Efe neredes diyorum, ona da cevap vermiyorsunuz. Salih'e nereye dedim giderken, az bir işim var yenge dedi çıktı. Nilüfer'le mi ilgili dedim, cevap vermedi. Senin gözün telefonunda. Sevgilim yaralanmış en son benim haberim oluyor. Hastaneye haber gelmese duyma ihtimalim yok! Bana kimse bir şey söylemiyor. Ben hiçbir şey bilmiyorum. Nilüfer'in ailesini oyalamak bana düşüyor ama. Neymiş? Duyulmayacakmış. Ulan insanların kızını ruh hastası manyak pezevengin biri kaçırmış haberleri yok! Yalan üstüne yalan söylüyorum. Bir kitaplık hikâye anlattım. Seviyorum ben bu insanları. Bir hukukum var. Aptal değiller, anlıyorlar bir terslik olduğunu. Darlandım. Delirdim. En sonunda tertemiz delirdim!"

Ambulansın kapısı hala kapalıyken Barış'la birbirimize baktık. Gözüm Barış'ın üstündeki mermi delikli ve kanlı tişörtlü takıldı. Gözyaşlarımı silip sinsice gülümsedim.

Kapı Barış'ın timindeki askerler tarafından açılırken keyifle bilgilendirdim Barış'ı.

"Sen bittin."

Kapı açılır açılmaz ambulanstan indim ve gerçekten perişan halde beni bekleyen Alma'ya gittim. Alma da bana koşup sıkıca sarıldı.

Alma'nın ebadını unuttuğu anlardayız sayın seyirciler. Mezar taşıma ruh hastası bir terörist öldüremedi ama arkadaşı sevgisiyle öldürdü yazarsınız zira kemiklerim birbirine girdi an itibariyle. Yine de iyi hissediyorum. Alma'nın yanıdayım. Kendi hastanemin bahçesindeyim. Etrafımda özel kuvvetlerin insanın rüyasında görse korkması gereken güzide bir timi var. Barış haklı, her şey gerçekten bitti.

Alma sarılmayı bırakıp bir adım geri çekildi. Kollarımdaki ellerini çekmeden bana baktı. İyi miyim, tek parça mıyım diye kontrol ediyor.

"İyiyim iyiyim. Bir şeyim yok."

İnanmaz gözlerle bana baktı. Kulaklarımda yine Münir Özkul'un "Ziyaaa!" diyen sesi var. Kesin ağladığımı anladı. Gerçi ağlamasam da bütün bu yaşadıklarımın sonu iyi olduğumu iddia ettiğimde tabi ki inanmayacaktı bana.

"Tamam değilim ama çok kötü de değilim. Düşündüğün kadar değil yani."

Alma hala inanmaz bakışlarla beni süzüyordu. Bakışları bileklerimde takılı kaldı. Omuzlarımdaki elleri bileklerime gitti. Plastik kelepçelerin bıraktığı izlere baktı bir an. Sonra sinirle beni bırakıp Barış'a döndü.

"Nerede o sikik?! Geberteceğim onu! Lime lime edeceğim o sıçtığımın şerefsizini! Nerede o!"

Barış bütün sakinliğiyle cevapladı.

"Otopsi için adli tıba götürmüşlerdir."

Alma bir an sessiz kaldı. Gözü Barış'ı yeni gördüğü için durumla yüzleşiyordu. Beni bırakıp hemen arkamda duran Barış'a doğru ilerlerdi. Azad da benim yanıma geldi rahatlamış bir ifadeyle. Alma birkaç saniye sessizce Barış'ın üstünü başını süzdü. Barış derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattı. Açarken hemen yanında duran Mustafa'ya emir verdi.

"Alma'yı tut Mustafa."

Mustafa ne olduğunu anlayamadan Alma'ya hamle yaptığı anda Alma Barış'ın kolundaki ve kıyafetlerindeki kan yüzünden bayıldı. Mustafa, anlık refleksi sayesinde düşmeden yakaladı Alma'yı ve şaşkınlıkla Barış'a ve bana baktı. Biz Barış'la göz göze gelirken Azad endişeyle Mustafa'nın kucağındaki Alma'ya bakıyordu.

Acilden Barış için gelen sedyeye Alma'yı yatırdık ve Barış yine inat ettiği için içeri destekle de olsa yürüyerek girdi.

Küçükken, ama çok küçükken babam benim için ulaşılması imkânsız bir idol gibiydi. Kocamandı. Güçlüydü. Sözü dinlenirdi. Çekinilirdi. Hep evden uzaktaydı. Çok sık göremezdik. Annem o zamanlar derdi ki babanız çok çalışıyor. O yüzden yanımızda değil. Sizin için, ailemiz için çalışıyor. Biz evdeydik ve o uzaktaydı. Yanımızda olmamasına rağmen eli hep üstümüzdeydi. Kendisi yoktu ama adamları başımızdaydı. Onlarsız hiçbir yere gidemiyorduk. Nerede olursak olalım bir adım mesafede birileri vardı. Çok hoşuma giderdi bu. Güvende hissederdim. Babam yanımda olmasa da bizi önemseydiğini, bizim için endişelendiğini düşünürdüm. Annemin bu güvenlik çemberinden neden bu kadar nefret ettiğini, neden bunaldığını anlayamazdım. Bir yandan da babamın adamları için küçük beydim. Saygı duyuyorlardı bana. Bir şey istediğimde yapılıyordu. Annemin izin vermediği her şeyde babamın adamlarına giderdim. Büyülü sözcükleri söylerdim. "Ben böyle istiyorum." Her şey bir anda çözülürdü.

Biraz daha büyüdüğümde babamın bana sağladığı bu ayrıcalığın annem ya da ablam için geçerli olmadığını anladım. Onlar gerçekten hapis hayatı yaşıyorlardı. Ablam dışarı çıkamıyordu. Arkadaşları bize gelemiyordu. Annem... O yaşamaktan umudunu kesmiş gibiydi zaten. Sonra bana sağlanan ayrıcalığı onlar için kullanabileceğimi fark ettim. Ablam bir şey yapmak istediğinde bunu ben istiyormuşum gibi söylüyordum. Ablamla birlikte gidiyorduk. Benim canım sıkılıyordu ama olsun. Ablam mutlu oluyordu. Böyle zamanlarda bana öfkeyle ya da kıskançlıkla bakmıyordu. Diğer ablaların kardeşlerine baktığı gibi bakıyor gibi geliyordu bana. Öyle değilmiş meğer. Hep içinde bir yerlerde nefret etmiş benden. Çok zaman sonra öğrendim bunu, bana sende babam gibisin dediğinde. Değildim. Babam gibi değildim ve olmamak için elimden geleni yaptım.

Şimdi, seneler sonra, babamın adamlarının birinin kullandığı lüks bir arabada yine küçük bey olarak seyahat ediyorum. Babamın hemen arkasındaki arabada onu takip ediyorum. Nilüfer'i kurtarmak için ne istersen tamam diyeceğim söylediğimde kahkahalarla güldü. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmediğimi fark ettim.

"Yola geleceğini bilsem en başında ben kaçırdım doktor hanımı."

Yapardı. Biliyorum. Eda'dan ayrıldıktan sonra Nilüfer'e gitsem her şeyin sorumluluğunu Nilüfer'e yükler, bana çizdiği hayatla aramdaki en büyük engelin Nilüfer olduğunu düşünür kaçırmaktan daha kötüsünü de yapardı. Oğluyla arasına girecek her engeli her zaman yok eder bu adam. Oğlunu zerre önemsemeden, istediği olsun diye, kendisi kazansın diye herkese her kötülüğü yapar.

Yapmasın diye olmaktan kaçtığım yerde, olmaktan kaçtığım insan olarak, yaşamamaya yemin ettiğim bir hayata doğru ilerliyorum. Çünkü karşılığında sevdiğimin canını kazandım. Şimdi benim son bir görevim kaldı. Sonra bitiyor. Senelerdir verdiğim savaşın son bir cephesi kaldı sağ çıkmam gereken.

Araba dağ başında bir yerde durduğunda güneş yeni doğuyordu. Sabah serinliği içimi ürpertirken az ileride sıra sıra dizilmiş lüks arabalar olduğunu gördüm. İbrahim bey toplantı derken ciddiymiş. Ülkenin bütün şerefsizleri bir araya toplanmış. Devletin yüzüne gülüp terör örgütleriyle iş tutan ne kadar "iş adamı" varsa buradaydı.

Herkes keyifle kahvaltı sofrasına yumulmuş bölgede olan bitenleri, karşılaştıkları ve karşılaşabilecekleri problemleri anlatıyordu. Bölgedeki örgütlerden temsilciler ve paralı asker besleyenlerden bazıları da buradaydı. Şer birliği diye buna denir. Babam beni tanıtmış ve işleri zamanla bana devredeceğini söylemişti en başta. İbrahim Matan'ın asi oğlunu yola getirmesi herkesi memnun etmiş benziyordu.

Adamlar kendi aralarında konuşurken Bayındırlardan açıldı konu. Kaçakçılıkta bunlardan aşağı kalmasalar da örgütlerle iş tutmaz Bayındırlar. Zaten meseleleri de buymuş. Azad işlerin başına geçtiğinden beri onların bölgelerinde eskiden yapılan ufak tefek işlere de taş koyuyormuş. Devlete fazla yaklaştılar diye konuşuyorlardı aralarında. Güldüm. Şu sıralar Azad'la Barış Yüzbaşının arasından su sızmadığını düşününce... Tabi bir de Nilüfer'le. Benim Nilü'mle. Bu hayatta ettiğim tek yemini uğruna çiğnediğim kadınla. Sevdiğimle.

Daldığım düşüncelerden cep telefonuma gelen bir mesajla sıyrıldım. Zamanı gelmişti. Bu cepheyi de kapatmanın zamanı en sonunda gelmişti.

Babam ne oluyor der gibi bana bakarken elimdeki kahve bardağını masaya bırakıp ayağa kalktım. Babam dışında kimse beni takmıyor gibiydi ama o anlamıştı bir terslik olduğunu. İçeri girdiğimizde çıkardığım ceketimi üstüme giyip babama gülümsedim.

"Size ayrılan zamanımın sonuna geldik beyler. Tez zamanda geberip gidersiniz umarım. Barış Celil'i öldürdü 'baba'. Ben kazandım. Sen kaybettin."

Babam ne olduğunu hala anlamamıştı. İçeri zel hareket polisleri ve TEM'den Salih başkomiserin girmesiyle ortalık karıştı. Ben keyifle üstümdeki dinleme cihazlarını sökerken toplantıdaki herkes ters kelepçeyle yere yatırılmıştı, babam dahil. Salih başkomiser gelip dinleme cihazını aldı. Babamın gözü hala bende idi.

"Seni pişman edeceğim Efe. İnan bu yaptığına çok pişman olacaksın oğlum."

Bakışlarındaki öfkeyi ya da nefreti görmek için onu çok da iyi tanımaya gerek yoktu. Salih başkomiser de bakar bakmaz fark etti.

"Baba oğul ilişkiniz gözlerimi yaşartıyor."

Güldüm. Babamın gözlerine bakıp son sözümü söyledim.

"Benim babam yok başkomiserim. Hiçbir zaman da olmadı. İbrahim Matan en büyük düşmanını kendisi yarattı sadece."

Seneler önce yapamadığımı bugün hiç tereddüt etmeden yapmış, Barış ve Salih başkomiserin teklifine evet demiştim. Hem babamı hem İlker'i hem de ailenin geri kalanını yakmıştım ama o yangından sevdiğimi sağlam çıkarmıştım. Babama giderken üstümde dinleme cihazı vardı. Planımız sadece Nilüfer'in yerini öğrenmek ve Barış'ı riske atmadan Nilüfer'i almaktı ama İbrahim Matan aradığı fırsatın ayağına geldiğini düşünüp beni yine işlerinin başına geçirmeye çalışınca plan büyüdü. Salih başkomiserin senelerdir aradığı fırsat eline geçmiş oldu. Bir taşla bütün sistemi ele geçirmek. Eğer İbrahim Matan aç gözlülük yapmasa sadece Cell bitecekti. Şimdi bütün tezgâhları ellerinden kayıp gitmiş oldu. Düşünüyorum da, bütün ömrümde yapabileceğim en doğru şeyi bugün yapmış olabilirim.

Salih başkomiser destek olmak ister gibi omzuma vurdu. Ben kalktığım sandalyeye otururken özel harekât polisleri hepsini alıp götürdü. Ben de kahvemi bitirip yerimden kalktım. Bitmişti. Artık tamamen özgürdüm. İlk kez gerçekten özgürdüm.

Bölüm 26

*"Elimden gelen bir şey yoktu,
kalbimden geleni yaptım ben de;
sevdim işte, o kadar"*

Azra elinde Barış'ın göğüs tomografisiyle odaya girdiğinde Alma çoktan kendine gelmiş, tehdit ve şantajla yatırabildiğimiz Barış'ın tepesinde bana yaşattığı travmanın hesabını soruyordu.

"Kızı arabaya kilitleyip kendini bir şarjör merminin önüne atmak ne amk!"

Barış'ın sabrının sonlarında olduğu belliydi. Alma ayıldığından beri nefes almadan çemkiriyordu. Barış beni kurtarmaya gelirken yeterli açıklamayı yapmamış. Bir de delik deşik bir tişörtle gelince... Alma'nın kaçınılmaz gazabı üstüne çöktü kısacası.

"Ne yapsaydım yavrum? Kilitlemeseydim de o hengamede Nilüfer de mi kaynasaydı araya?"

Alma sinirle Barış'ın omzuna vurdu.

"Lan ben onu mu diyorum!"

Barış acıyla dişlerini sıkarken tıslar gibi çıktı sesi. Sakin kalmakta gerçekten zorlanıyordu.

"Ölmediğime pişman ettin Alma, yeter... Yeter yârim. Yeter."

Barış'ın az önce küfrü yuttuğunu hepiniz gördünüz değil mi? Sadece ben fark etmedim yani. Gerçi Alma pek oralı görünmüyor ama olsun.

Alma'nın gözleri sinirle büyürken Barış'a vuramamanın öfkesiyle yumruklarını sıktı.

"Hele bir öl de bak ben sana neler yapıyorum!"

Barış Alma'nın endişeli, kızgın ve kıyamayan haline gülmeye başladı. Alma da Barış'ın yanındaki koltuğa bıraktı kendini.

Azra kapıda durmuş dehşetle Alma ve Barış'ı izlerken oturduğum yerden kalkıp Azra'nın yanına gittim. Elindeki dosyayı alıp incelemeye başladım.

"Tahmin ettiğim gibi yüzbaşım, iki çatlak bir de kırık kaburgan var."

Barış bezginlikle başını arkaya atarken Alma Barış'ın üstünden çıkan mermi delikli tişörtü havaya kaldırdı.

"Çok şaşırdım gerçekten! O kadar az mıymış ya? Bu tişörtte en az sekiz delik var oysa. Bir de kolundaki dokuz! Bu kadar merminin adama yapabildiği bu kadar mıymış? Celil denen orospu çocuğu beceriksiz çıkmış. Neyse, belki bana kısmettir fazlası!"

Barış sesli bir sabır çekerek Alma'ya baktı. Alma sinirle elindeki tişörtü Barış'ın suratına fırlattı. Barış tişörtü çekmek için hamle yapınca kolundaki mermi yüzünden acıyla inledi. Zoraki tişörtü çekip Azra'ya ve bana döndü.

"Çıkarsınlar artık şu kurşunu yoksa ben kendi yöntemlerime başvuracağım."

Alma öfkeyle lafa girecekken izin vermedim. Sonuçta şu an bu kadar sinirli olmasının bir nedeni de benim. Normal travma tepkileri vermediğim için endişeli. Konuşmak ya da Barış'ın iyi olduğuna emin olmadan eve gitmek de istemedim. Aslında bana kızdı ama içinde bulunduğumuz şartlarda benimle kavga edemediği için Barış'ı kum torbası olarak kullanıyor. Barış beni korkuttuğu için de işime geliyor.

"Hakikaten Azra ne zaman yapacaklar operasyonu?"

Onlar. Burada bahsi geçen doktorun Efe olduğunu anlamak için müneccim olmaya gerek yok herhalde. Sabahtan beri Azad, babası, Barış ve bütün timi, birkaç polis ve hastanedekiler etrafımda pervane olurken Efe'den ses seda yok. Sordum, Alma da bilmiyormuş. Sadece bir şeyler çeviriyorlar ama bilmiyorum diyebildi. Biraz da buna sinirli ve bence haklı.

Alma'yı haklı bulduğumu kendisine söylemeyin, şımarıyor.

Düşüncelerimden Azra'nın sesiyle sıyrıldım.

"Aslında ameliyathane ve ameliyat ekibi hazır ama cerrahımız yok. Efe hocama ulaşamıyoruz. Sabahtan beri kaç kere arandı bilmiyorum ama telefonu kapalı."

Barış bir umutla sordu.

"Başka cerrah yok mu hastanede?"

Azra olumsuz anlamda başını salladı.

"Şu an boşta cerrah yok maalesef yüzbaşım. Efe hocama ulaşmaya çalışıyoruz. Merak etmeyin."

Alma imalı bir göz devirmeyle Barış'a baktı.

"Merak etme yüzbaşısı. Ahh ah. Keşke Efe beylerin ne çevirdiğini, nerede olduğunu bilen birileri olsaydı da ameliyatını yapsalardı. Belki sorulara cevap da alırdık hem. Değil mi Nilüfer? Gerçi ben kimlere ne anlatıyorum değil mi? Maşallah bu odada herkes buz dağı! Bir bu kadar da suyun altında var!"

Barış patlar gibi Alma'nın sözünü kesti.

"Yeter be! Yeter! Ver telefonumu!"

Alma sert bir hareketle Barış'a telefonunu verip kollarını göğsünde kavuşturdu. Azra merakla bana bakınca bilmiyorum anlamında bir hareket yaptım. İkimiz de geçip oturduk. Barış telefonda hızlıca bir numara çevirdi.

"Salih naptınız? Bitti mi Matan'la işin? ... İyi tamam. Bana lazım. Hastaneye getir sonra devam edersiniz. ... Neye lazım olduğundan sana ne Salih! ... Lan sizi bana sayıyla mı verdiler bugün? Getir Matan'ı çıkarması gereken bir kurşun var!"

Merakla dikleştim oturduğum yerde. Barış telefonu kapatır kapatmaz soruları sıralamaya başladım.

"Bu Salih seninle ölmesi gerekirken ölmeyen başkomiser mi?"

Barış başıyla onayladı.

"Efe'yle ne işi var? Neredeler? İbrahim Matan'la Celil'in..."

Barış net bir sesle sözünü kesti.

"Sonra."

Alma sinirle gülmeye başladı.

"Sonra tabi ya! Sonra! Barış nerede? Sonra. Efe nereye gitti? Sonra. Nilüfer iyi mi? Sonra. İki gündür sorulan soruların hepsinin cevabı bu, sonra!"

Barış ve Alma yine tartışmaya başlayınca Azra'yı alıp dışarı çıktım. Kapıyı kapatır kapatmaz Azra merakla bana döndü.

"Hocam bunlara ne oldu? Niye herkes saçma davranıyor bugün? Sen çok aşırı sakınsın. Alma çok aşırı sinirli. Yüzbaşı desen patlamaya yer arıyor. Efe hocam komple ortada yok. Ne oluyor Allah aşkına?"

Azra'nın çaresizliğine güldüm. O kadar iyi anlıyorum ki onu.

"Efe hocan nerede bilmiyorum. Alma'yla Barış'a gelirse, onlarda adrenalin patlaması var. Aslında sevişseler rahatlayacaklar ama bu durumda o da biraz zor. Sen yine de çok yaklaşma sana patlamasınlar."

Azra anladığını belli eden bir hareketle başını sallayıp koluma girdi.

"Sen gerçekten iyi misin hocam?"

Başımla onayladım.

"Fiziken evet. Duygusal olarak soruyorsan, önce hasar tespiti yapmam lazım. Onun için de cevaplara ihtiyacım var."

Azra sıcacık gülümsedi.

"Çay demlemiştim sana, gel de çay içelim."

Bir demlik çay içip geri döndüğümde odada Barış'ın tepesinde dikilen Salih başkomiseri buldum. Alma yanındaydı ama Efe yoktu. Meraklı bakışlarımı fark eden Alma beklediğim cevabı verdi.

"Ameliyathaneye gitti."

"İyi mi?"

Alma Efe'ye kıyamıyorum diye göz devirse de ilk kez Efe'ye dair bir konuda cevap verirken gülümsedi.

"Seni merak ederken biraz kırışmış, saçlarına aklar falan düşmüş, bir de içeri girersin belki diye kapıya bakmaktan şaşşı oldu ama onun dışında domuz gibiydi maşallah."

Alma'ya göz devirsem de Efe'nin de beni düşünmesi, benim için endişelenmesi içimi titretmedi değil. Salih başkomiser samimi bir gülümsemeyle elini uzattı.

"Geçmiş olsun doktor hanım. İyisiniz değil mi?"

Aynı samimiyetle karşılık verdim.

"Sayenizde iyiyim. Sizin de iyi olmanıza sevindim. Çok teşekkür ederim, gerçekten minnettarım."

Barış huysuzlukla söylendi.

"Oh valla, kurşunlar bana teşekkür başkomisere!"

Alma ters bir bakış atıp Barış'ı duymazdan gelirken Salih kahkahalarla güldü.

"Yenge bu adam senden önce kevgire dönüp yoğun bakımda iki hafta yatıp gık demeyen adamdı. Bütün şımarıklığı sana yeminle."

Yenge. Yine.

Alma bana sakın yapma der gibi baktı ama kendimi tutamadım gülmeye başladım.

"Bu da sabahtan beri sinirleri alınmış gibi durdu durdu benle eğlenmeye gelince neşe doldu. Koynumda beslediğim yılansın be Nilüfer!"

Ben gülmeye devam ederken odanın açılan kapısında Barış'ın timindeki Mustafa belirdi.

"Yenge komutanımı ameliyathaneye istiyorlar."

Benim gülmem artarken Alma teslim olmuş bir ifadeyle başıyla onayladı.

"Tamam yengem. Tamam. Yengesinin gülü! Tamam!"

İçeri gelen ekip keyifle Alma'nın huysuzluğunu izleyen Barış'ı ameliyathaneye götürürken Salih başkomiser, Alma ve ben kantine geçtik. Birkaç saat içinde Barış'ın operasyonu bitmiş ayılması için odasına alınmıştı. Alma Barış'ın başında endişeyle kendine gelmesini beklerken Salih başkomiser beni odadan çıkardı.

"Doktor hanım zor biliyorum ama sizin de ifadenizi almamız gerekiyor. Prosedür..."

Ben başkomisere cevap veremedim koridorda bize doğru ilerleyen Efe'yle göz göze geldim. Efe beni görünce olduğu yerde donup kaldı. Kısa bir an bana bakıp başını önüne eğdi. Yüzüme, gözlerime bakamadı. Suçlu bir çocuk gibi başını yerden kaldırmadan Salih başkomiserin yanına geldi.

"Başkomiserim, benim işim bitti. Gidebiliriz."

Salih başkomiser Efe'yi başıyla onaylarken aradığım cevapları şu an alma ihtimalimin olmadığını anladım.

"Başkomiserim, ben de sizinle gelsem de benim ifadeyi hemen aradan çıkarsak olur mu? Bu mesele ne kadar çabuk kapanırsa kendimi o kadar iyi hissedeceğim."

Salih başkomiser başıyla onayladı ve hastaneden çıktık.

Bütün yol boyunca yanımda oturan Efe tek kelime etmediği gibi kafasını kaldırıp bakamadı da bana. Gerginlikten bacağını sallayıp parmaklarıyla oynadı. Bir an bacağını sallamasın diye elimi uzatıp onu durdurmak istedim ama cesaret edemedim. Onu daha önce hiç bu kadar gergin ve çaresiz görmediğimi düşündüm. Yine de yanımda olması bana kendimi çok iyi hissettirdi.

Aptal mıyım ki ben?

Emniyete geldiğimizde arabadan indim. Efe ve Salih başkomiseri beklerken emniyetten polis nezaretinde kelepçeli olarak çıkarılan bir grubun içinde İbrahim Matan ve Efe'nin kuzeni olan İlker Savcıyı gördüm. İbrahim Matan beni gördüğünde durdu. Gözlerini bana dikip anlamadığım bir nefretle bana bakarken Efe beni kolumdan çekip babasının bakışlarıyla arama girdi. Koca cüssesini babasıyla arama kalkan yaptı. Ne olduğunu anlamıyordum ama iyi bir şeyin olmadığı kesindi. İbrahim Matan ve beraberindekilerin bindirildiği araç emniyetten uzaklaşırken biz de Salih başkomiserin peşinden içeri girdik. Koridor boyunca Efe yanımdan bir an bile ayrılmadı. Sanki her an bir yerden biri çıkıp bir şey yapacak gibi bir paranoyası vardı. Gerçi yaşadıklarım düşünülünce çok da imkânsız görünmüyor bu seçenek.

İfademi verip emniyetteki işin bittiğinde koridorda Salih başkomiseri gördüm.

"Başkomiserim zamanınız varsa birkaç soru sorabilir miyim?"

Salih başkomiser beni odasına alıp çay söyledi. Çaylar geldikten sonra hemen konuya girdim.

"Kaçırılmamın İbrahim Matan'la ilgisi var mı?"

Salih başkomiser net bir tavırla cevapladı.

"Hayır yok."

Devam ettim.

"Ama beni kaçıran adamla bağlantısı vardı. Celil İbrahim Matan'ın bir telefonuyla beni serbest bırakmayı kabul etti."

Salih başıyla onayladı.

"Neden tutuklandıklarını öğrenebilir miyim peki?"

Sıkıntılı bir iç geçirmeden sonra Salih başkomiser masasından kalkıp karşımdaki koltuğa oturdu.

"Bakın Nilüfer hanım, dosya terörle mücadele dosyası. Size detay veremem. Sadece şu kadarını söyleyebilirim, endişe etmenizi gerektiren herhangi bir konu kalmadı."

Salih başkomiserden alabileceğim cevapların bu kadar olduğu belliydi. Yine de cevaplamasını umduğum hala bir soru var.

"Peki... Efe? Efe Matan bu terörle mücadele dosyasının neresinde duruyor onu söyleyebilir misiniz?"

Salih anlayışla gülümsedi.

"Kardeşim saydığım bir özel kuvvetler yüzbaşısını ameliyat etmesi için ellerimle hastaneye getirdiğim yerde duruyor. Bakın Nilüfer hanım, aranızda ne geçti, ne yaşandı bilemem. Bilmek de istemem. Sadece şunu bilin, Efe Matan babasına rağmen iyi biri olabilmek için çok uğraşmış. Uğraşmaya da devam ediyor. Sorularınızın çoğunun cevabı bende yok, olanları da dosya gizliliği yüzünden sizinle paylaşamam ama Matan'dan istediğiniz cevaplar varsa akşama kadar beklemeniz gerekiyor. İfadesi devam ediyor çünkü."

Teşekkür edip odadan çıktım. Önce koridorda durdum bir süre. Kafam çorbaya döndü. Hiçbir şey yerine oturmuyor kafamda. Birleştirmem gereken onlarca dosya var ve benim takatim yok.

Emniyetten çıktığımda bana neyin iyi geleceğini, beynimi normal fonksiyonlarına neyin getireceğini çok iyi biliyordum, bol sarımsaklı ve sirkeli bir işkembe çorbası.

Şehirdeki en sevdiğim işkembeciyle geçip her zaman oturduğum masaya geçtim. Çorbanın gelmesini beklerken masadaki ekmekleri kemirmeye başlamıştım çoktan. Gözüm bileklerimdeki izlere takıldı yeniden. Hemen çektim bakışlarımı. Hatırlamak istemiyorum. Yok sayıyorum. Yok sayarsam olmaz çünkü. Olmaz mı gerçekten? Garsonun masaya bıraktığı çorbaya bolca sarımsak ve sirke döktüm. Zihnimin açılmasına ihtiyacım var.

Bugüne kadar yok saydığım şeyler, konuşmadığım, sormadığım, yokmuş gibi davrandığım hangi konu yok oldu? Bir işe yaradı mı yok saymak? Yaramadı. Olanları değiştirdi mi? Hayır. Olacakları önledi mi? Önlemedi. Peki ben niye hala yok saymak istiyorum? Neden hala harekete geçmiyorum? Neyden korkuyorum? İncinmekten mi? İncitmekten mi? Peki hayat gelip geçerken olduğum yerde durmak incinmemi ya da incitmemi engelleyebildi mi? Hayır. Kendim sorduğum her sorunun cevabı hayırsa yöntemi değiştirmek gerekiyordur belki de. İşe yaramadığı belli olan bir tedaviyi hastalarına uygulamayan bir doktor neden kendisine uygular ki? Kendimi tedavi etmek için neden uğraşmıyorum ben? İlacım belli. Derdim belli, devası ortada.

Çorbamı bitirip masadan kalktım. Hesabı masaya bırakıp dükkândan çıktım. Yarım saat sonra emniyetin önündeydim.

Birkaç dakika durup binaya baktım. Derin bir nefes alıp gücümü topladım.

"Sen Nilüfer, her şeyi başarırsın. Senin inanılmaz bir gücün ve sefkin de var!"

Kapıdan içeri girdiğimde danışmaya gidip bir an ne diyeceğimi bilemedim. Neyse ki imdadıma mesaisi bitmiş çıkmak üzere olan Salih başkomiser yetişti.

"Nilüfer hanım? Bir sorun mu var?"

"Şey... Başkomiserim... Ben Efe'yi sormak için geldim. İş bitti mi? Görebilir miyim?"

Salih başkomiser sıkıntıyla gülümsedi.

"Matan'ın işi bitti, çıktı yarım saat kadar önce."

Gitmiş miydi?

Telefonuma baktım, ne arama ne de mesaj vardı.

Nereye gitti ki?

Salih başkomiserin cevabıyla bunu sesli söylediğimi fark ettim.

"Evine gittiğini söyledi."

Mahcup oldum adama. Bu kadar şey yaşadığı hala neyin derdinde diyordur kesin. Aman. Derse desin. Kim ne derse desin, benim cevapsız sorum kalmayacak.

Salih başkomisere teşekkür ettim. Eve bırakma önerisini reddettilim. Biraz yürümem ve kendimi toplamam gerekiyor. Yarın Alma ve Barış'ın yanına hastaneye gitmeden fabrika ayarlarına dönmem lazım. Bir de Efe'den cevaplarımı almam tabi...

Bütün mutsuzluğum ve keyifsizliğimle sokağa girdim. Her zaman durup muhabbet ettiğim bakkala selam verip geçtim. Dürdane teyzenin beni fark etmemesi için dua ederek apartmanın önüne geldiğimde kalakaldım.

Efe apartmanın önünde terk edilmiş bir kedi yavrusu gibi oturmuş başını önüne eğmiş bekliyordu. Bana gelmişti. Evime gidiyorum demiş, bana gelmişti.

Vücut dili onda daha önce görmediğim şekilde tükendim diye bağıırıyordu. Kafasını kaldırıp bana baktı. Çekinmeden gözlerimin ta içine baktı. Ben ona doğru giderken o da oturduğu yerden kalktı. Tek kelime etmedik. Çantamdan çıkardığım anahtarım ile kapıyı açıp içeri girdim. Peşimden geldi. Merdivenleri çıktık sessizce. Evin kapısını açıp içeri girdim. Kapıyı açık bıraktım. O içeri geçerken koridordaki aynada kendimi gördüm. Berbat görünüyordum. Yine hiçbir şey söylemeden önce odama sonra da banyoya gittim. Suyun altında dikilip ne söyleyeceğimi düşündüm Efe'ye. Sorulacak, söylenecek o kadar çok şey vardı ki cümleler kafamın içinde birbirleriyle yarışırıyordu.

On dakika sonra banyodan çıktığımda Efe salondaki tekli koltukta oturmuş, başını elleri arasına almış oturuyordu. Geçip Efe'nin karşısına oturdum. Kafasını kaldırıp derin mavileriyle içi gider gibi bana baktı. Göz göze gelince bakışlarını kaçırdı ve bileklerindeki morluklara dikti gözlerini.

"Canın çok yandı mı? Yaktı mı canını?"

Gülümsedim. Sorduğu soruya bak. Şeytan diyor... Neyse.

"Senin kadar değil."

Kaçamak bir bakış attı. Bunu hak ettim der gibi başını salladı. Başını tekrar önüne eğip sessizce parmaklarıyla oynamaya başladı. Ne kadar susacak diye merak ettim. Sessizce onu izlemeye başladım. Bir şeyler söylemek istediği çok belliydi ama nereden başlayacağını bilemiyor daha doğrusu bu konuşmayı yapmaktan hem korkuyor hem de çekiniyor gibiydi. Gerçi ben de farklı sayılmam. İşini kolaylaştırmak için pek bir şey yaptığım söylenemez.

İtiraf ediyorum ben de biraz korkuyorum bu konuşmadan. Anlatacaklarından korkuyorum Efe'nin. Yakın zamana kadar mecburiyetlerini ve yaşadıklarını bana anlatsa her şeyin çözüleceğini düşünürken son birkaç gündür olanlar, yaşadıklarım ve gördüklerimden sonra aynı fikirde değilim. Cahillik her zaman mutluluktur ve ben yine o eşiği geride bıraktığım bir noktada duruyorum. Bu konuşma yapılmak zorunda.

Düşünce akışımdan Efe'nin çekingen sesiyle sıyrıldım.

"Sormayacak mısın?"

"Neyi?"

Sesim beklediğimden ve istediğimden daha soğuk çıktı. Efe'nin gözlerinde bir an korkmuş bir çocuğun bakışlarını gördüm. Mavileri dalgalandı. Yine de geri adım atmadı.

"Aklındakileri. Merak ettiklerini. Kızdıklarını. Kırdıklarını...."

Benden daha casur olması canımı sıktı. Kollarımı göğsümde birleştirip arkama yaslandım. Gözlerini dikmiş beni izliyordu.

"Cevaplar önemli mi ki? Nasılsa yalan söyleyeceksin."

"Söylemeyeceğim."

Ne dedi o? Ne dediği de geçtim, nasıl dedi onu o? Söylemeyeceğim derkenki özgüveni ortalama bir Efe için bile fazla. Ama yemezler.

"Söyleyeceksin Efe. Her zamanki gibi yine yalan söyleyeceksin."

Efe ellerini iki yana açtı. Teslim olmuş gibiydi.

"Artık yalan söylemek yok. Sır yok. Saklanacak bir şey kalmadı. Ne sorarsan sor cevap vereceğim."

Saçlarımdan hala sular damlarken ensemdeki saçları topladım. Bir an gerçekten düşündüm nereden başlamam gerektiğini ama bulamadım.

"Nereden başlamamı önerirsin?"

Efe sakince gülümsedi. Bütün duvarlarını yıktığını, tüm kalkanlarından sıyrıldığını görebiliyordum. İlk kez baktığım adam gerçekten karşımda duran adamdı.

"En zorundan başla."

Başımla onayladım. Efe'ye doğru eğilip gözlerine baktım.

"Hiç mi sevmedin beni?"

Efe bir an ne dediğimi anlamamış gibi bana baktı. Sonra yüzünün anbean değiştiğini gördüm. Önce ne söylediğimi anladığını belli eder şekilde kaşları havaya kalktı ve ciddi miyim diye bana baktı. Ciddi olduğumu fark edince de kaşları çatıldı. Mavileri koyulaştı ve fırtına bulutları yerleşti bakışları. Tüm bunlar iki saniyede oldu. İki saniyenin sonunda az önceki kalkanlarını indirmiş adam tekrar zırhını kuşanmıştı. Bir anda koltuktan kalktı. Ayakta bana bakarken kendisini kontrol etmeye çalışıyor gibiydi.

"Sakın Nilüfer! Sakın! Her şeye eyvallah. Kız, bağır, küfret, suçla, bir şeyler fırlat hepsine eyvallah ama sakın beni sevmemekle suçlama! Ben bu hayatta tek kişiyi sevdiysem o sensin. Bir insan bir insanı ne kadar sevebilirse o kadar seviyorum ben seni!"

Ben de sinirlendim. Ayağa kalkıp karşısına dikildim.

"Seviyorsun! Seviyorsun ha! İnsan sevdiğine bu kadar yalan söyler mi be? İnsan sevdiğinin canını bu kadar acıtır mı? Madem o kadar seviyordun niye Eda'yla buluştun? Hadi buluştun niye bana söylemedin?"

Efe sinirle bana doğru bir adım attı.

"Çünkü gerek yoktu! Çünkü söylemeye degecek bir şey değildi. Çünkü unut istiyordum. Mümkün olsa hafızandan sileceğim bir ton anının başrolünde Eda var, niye her şey yoluna girmişken aklına getireyim dedim! Evlenmeye karar verdiğini duydum. Hayatının yoluna girmesine sevindim. Özür dilemek ve mutluluklar dilemek için gittim. Seni kaybedince ne yapacağımı bilemedim, ona da kendime de mecburi bir ilişkinin içinde bir evcilik oyunu yaşattım. Hissetmediğim bir sevginin yalanını söyledim hem ona hem kendime hem de herkese! Bulduğum ilk fırsatta ayrılınca onun da kalbini kırdım. Canını yaktım ve geçtiğini görmek istedim. Sende kırdıklarımı telafi edemeyecektim belki ama onda bir telafi şansım olsun istedim. Allah belamı versin o zaman yaptığım hataların en ufak izi bile yüzünü düşürüyor. Gözlerin buğulanıyor Nilüfer! Diyemedim işte."

Sinirlerimi kontrol etmeye çalışarak sordum.

"Azad peki? Onu nereden tanıyorsun?"

Bir an söyleyip söylememek konusunda tereddüt etti ama dürüst olacağına söz verdiği için cevapladı.

"Azad Eda'nın kuzeni. Abisi gibidir, kendi kardeşinden önde tutar Eda'yı. Bu yüzden nefret ediyor benden. Bu yüzden senin yanında görünce ne yapacağımı bilemedim. Ben Eda'nın canını yaktım ve o da senin canını yakacak diye korktum. Benim yüzümden daha fazla kırılma, incinme istedim. Fırsat bulsam Eda'dan özür dilediğimi söyleyecektim ama..."

Arkamı dönüp yüzümü ellerimin arasına aldım. Sinirlerim bozuldu bunları duyunca. Herkes mi yalancı benim hayatıma giren?

Hırsla Efe'ye döndüm.

"Bende kırdıklarını niye telafi etmek istemedin Efe? Bu kadar sene geçti. Bir özür dilemek niye bu kadar uzun sürdü? Eda'nın kırılan kalbini onarmak isteyen adam neden beni burada görene kadar bunu hiç düşünmedi? Bu kadar mı kıymetsizim senin gözünde?"

Efe bileğimden tutup kendisine çekti beni. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerimin içine baktı.

"Şu hayatta senden daha önemli, senden daha kıymetli hiçbir şey yok benim için. Uğruna dünyayı yakmam gerekse saniye tereddüt etmem Nilüfer. Etmedim, etmem."

İtiraf ediyorum biraz kalbim tekledi. Hem yakınlığından hem de gözlerindeki açıklık ve kararlılıktan.

Efe'nin eli topladığım ıslak saçlarıma gitti. Tokayı çıkarıp saçlarımı açtı.

"Bırak da kurusun. Hasta olacaksın."

Güç bela kendimi toplayıp Efe'nin kollarından kurtuldum. İki adım geri çekilip sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve koltuğa oturdum.

"Niye daha önce gelmedin? Niye gelip beni görmeyi bekledin yanıma gelmek, hayatıma yeniden girmek için?"

Efe güç toplamaya çalışır gibi gözlerini kapattı birkaç saniye. Geçip yerine otururken uyardı.

"Uzun bir cevap olacak, otuz yıllık bir hikaye bu."

Başımla onaylarken sordum.

"Baban bu hikayenin neresinde?"

Güldü.

"Tam göbeğinde!"

Arkama yaslandım ve Efe ailesini, annesini, babasını, ablasını, çocukluğunu anlattı bana. Ne kadar sürdü bilmiyorum ama İbrahim Matan'ın nasıl korkunç bir adam olduğunu da, annesinin gidişinden sonra nasıl giden birinin geri dönmeyeceğine inandığımı da anladım. Ailesi özellikle annesi tarafından seilmeyen bir çocuk sevmeyi, seilmeyi nasıl öğrenebilir ki? Nereden bilebilir? Efe anlattıkça canım yandı. Yalnızlığı, kimsesizliği kalbimi acıttı. Bir evladın babasının kötülüğünün önüne geçmek için onu tutuklatmak zorunda kalması çok çok ağır geldi. Bunda payım olduğu için daha çok üzuldüm.

"Bilemedim Nilüfer. Sen o kadar güzel seviyordun ki sana bunun karşılığını nasıl verebilirim, seni hayatımın lanetinden nasıl korurum bilemedim. Bütün bunları anlatmak çok zor geldi. Utandım. Korktum. O adamın oğlu olduğumu bilme istedim. Bana böyle bakmaya devam et, benden uzaklaşma istedim. Birini sevmek nasıl bir şey senden öğrendim ben. Birinin üstüne titremek, birini düşünmek, önemsemek, birine güvenmek nasıl bir şey senden öğrendim. Gidenler geri dönmüyordu. Burada tekrar karşılaşınca, sen bana eskisi gibi bakınca, böyle gülünce... Tekrar kaybetmeye gücüm yoktu. Geride kalmakla mücadele edecek gücüm yoktu. Beni sevmemenle, sevgini hak edememekle yüzleşecek gücüm yoktu. Hala da yok."

Efe gelip koltuğun önüne, ayaklarımın dibine oturdu küçük bir çocuk gibi.

"Söylediklerimin hiçbirine inanmayabilirsin ama seni sevdiğime inanmak zorundasın Nilü'm. İçinde bir yerde sen de bal gibi biliyorsun seni sevdiğimi. Sadece şimdi değil, seni hep sevdiğime derinlerinde bir yerde sen de inanıyorsun. Sana aşığım. Sevmenin ne demek olduğunu bana öğrettiğinden beri sadece sana aşığım."

Allah kahretsin ki biliyordum. Tam da dediği gibi, bal gibi biliyordum. Bakışından, gülüşünden, dokunuşundan hissediyordum. O kadar kızgınım ki ona, içine düştüğümüz bu duruma...

"Sana çok kızgınım Efe. Anlattıkların yüzünden ya da daha önce anlatmaman yüzünden değil. Bütün bunlar çok ağır. Üstüne düşünmeden, sindirmeden söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Şimdi, şu an sana çok kızgınım çünkü sana sarılmak istiyorum ve senin yüzünden sarılamıyorum. Sanki sana sarılsam her şey duracak, dünya bir dakikalığına

çok güzel bir yer olacak ve tüm kötülükler yok olacak gibi hissediyorum yine de sana sarılamıyorum. Bana bunu yaşattığın için sana her şeyden daha çok kızıyorum..."

Ben cümlemi bitiremeden Efe beni kendisine çekip sıkıca sarılmıştı. Bir yandan akan gözyaşlarına şaşırıırken Efe'nin, diğer yandan sarılmamak için direniyordum. Ne boşa çaba. Sarıldım. İlacım buymuş gibi, sarılmazsam ölecekmişim gibi sıkıca sarıldım. Ben de ağlamaya başladım. Efe'yi göğsüme çektim. Gözyaşlarını sildim. Saçlarını okşadım. Kokusunu içime çekip sıkı sıkı sarıldım. Sabaha kadar salonun ortasında yerde öylece durduk. Tek kelime etmeden birbirine sığınmış iki beden olarak kaldık orada. İki yaralı çocuk, düştüğümüz yerde birbirimize sığındık.

Sabah uyandığımda Efe bana sarılmış uyuyordu. Onu uyandırmamaya gayret ederek kalktım yanından ama uyandı. Bir an nerede olduğunu anlayamasa da beni görünce yüzü aydınlandı.

"Günaydın."

Bir şey demeden odama ilerledim. İçeri girmeden seslendim.

"Hastaneye gideceğim Alma ve Barış'ın yanına."

Üstümü değiştirip odadan çıktığımda kapımın karşısında dikilmiş beni bekliyordu.

"Barış'ı sen mi kontrol edeceksin..."

Sözümü kesti.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Neyi kastettiğini anlamak için münecim olmaya gerek yok.

"Söylemeyeceğim."

Şaşırdı.

"Şimdi, şu an ne söylesem yanlış olur. İzin ver düşüneyim. Biraz zaman ikimize de iyi gelecek."

Başıyla onayladı.

"Tamam, sen nasıl istersen öyle olsun Nilü'm."

Çıkıp gitti evden. Kapıyı kapatıp yere çöktüm. Yine ağlamaya başladım. İyice sulu gözlü oldum ben diye kendi kendime kızarken hıçkırıklarımı kontrol altına almaya çalışmaktan vazgeçtim.

Akacak kan damarda, göz yaşı da göz pınarında durmuyor işte. Ne yapalım?

Eveet, önümüzdeki bölüm son.

Tam ben hikayeyi bitirirken Wattpad'e erişim engeli gelmesi çok manidar oldu gerçekten ama neyse ki VPN var diyelim.

Finalde görüşürüz. ;)

Bölüm 27- Final

"Her şey bitmek için başlar."

Hastaneye geldiğimde Azra'dan Efe'nin erkenden gelip Barış'ı kontrol ettiğini, pansumanın yenilendiğini ve durumunun gayet iyi olduğunu öğrendim. Alma'yla ikisi hastaneyi başımıza yıkmadıkları için sevindim. Azra'nın dediğine göre sabaha kadar mışıl mışıl uyumuşlar birlikte. Tabi ki Alma Barış'ı yatağın kenarına itekleyip geçip Barış'ın yanına yatmış. Çünkü ne münasebet yatak varken koltukta yatmak falan.

"Sanki bana prenses! Bu kadının taşın üstünde uyumuşluğu var, inanmayın şuna. Rica ediyorum ya!"

Azra'yla sanki hiçbir şey olmamış da normal bir mesai gününe başlamışım gibi gülüp eğlenmek dağılmış ruhumu biraz olsun iyi geldi. Tamam uzun vadede bir şeyleri yok saymak sağlıklı ama günü kurtarmakta bir numara.

Barış'ın odasına gittiğimde kapının aralık olduğunu fark ettim. İçeri girmeden önce kapının aralığından içeriye küçük bir bakış attığımda Alma'nın başını eline dayamış bir yandan büyülenmiş gibi kendisine bakan Barış'ı izlerken bir yandan da saçlarını okşadığını gördüm.

Bunca yıllık arkadaşımı ilk defa birine böyle aşkla ve şefkatle baktığını görüyorum. Bu kadının bu hale geleceğini söyleseler biraz güler biraz da örselerdim.

Ben içeri girip girmemeyi düşünürken Alma'nın sözleriyle beklemeye karar verdim.

"Çok korktum Barış. Nilüfer'le birlikte seni de kaybedeceğim diye çok korktum."

Barış sağlam kolunu uzatıp Alma'nın boynunda gezdirdi parmaklarını.

"Nilüfer'i sağ salim getireceğim diye söz vermiştim sana. Korkma demiştim. Ben verdiğim sözleri tutarım sevdiğim. Hele ki sana..."

Alma Barış'ın boynundaki elini tutup dudaklarına götürdü. Küçük bir öpücük bıraktı avuç içine.

"Kendini sağlam getireceğine söz vermedin ama. Ölümüm pahasına getireceğim dedin. Öyle de yaptın. O yelek olmasa..."

Barış Alma'nın sözünü kesti.

"Ama vardı."

Alma göz devirip Barış'a baktı.

"Olmaya da bilirdi. Şu an burada senin gözlerine bakmak yerine bayrak sarılı bir tabuta bakıyor da olabilirdim."

Barış yatakta doğrulup kenara geçti. Alma'yı elinden tutup yanına çekti. Alma geçip Barış'ın yanına oturunca Barış tamamen Alma'ya döndü.

"Bak, şimdi sana sarılıp geçti, bir daha olmayacak demeyi çok isterdim. Birlikte yaşlanacağız falan deyip seni mutlu günlere de inandırabilirdim ama ben o adam değilim Alma. Bu yara ne ilk ne de son olacak. Bunu bir daha yaşamayacağız diyemem çünkü olabilir. Daha kötüsü de olabilir. Sen de dedin, bir gün kapını bir subay çalıp sana bir bayrakla birlikte şehit haberi de verebilir. Ne iş yaptığımı biliyorsun, ben söylemeden de biliyordun. İşimin risklerini de biliyorsun. Yara izlerini gördün. Sana yalan söyleyemem. Benim gerçekliğim bu. Ne kadar yaşayacağımı bilmiyorum, kimse bilemez. Sana bunun sözünü veremem. Bir şeyin sözünü verebilirim, o da seninle bir ömür için, senin huysuz yüzünü, her an meydan okuyan gülüşünü görmek için hayatta kalmanın bir yolunu bulacağım. Sana cennet vaat edemem ama cehennemi yaşatmamak için her şeyi yapacağıma söz veririm. Ne dersin? Var mısın? Gerektiğinde yanımda, gerektiğinde arkamda dimdik duracak mısın?"

Alma'nın yüzündeki ifadeyi anlatmanın bir yolu yok çünkü yüzünde sadece aşk var. Böyle bakan bir kadının seni seviyorum demesine de gerek yok. Anlamayan maldır.

Alma cevap vermeden önce oturuşunu dikleştirdi. İfadesi aşık kadından hınzır çocuğa dönüştü. Ben bu ifadeyi biliyorum. Az sonra bombayı patlatıyorum diyor bu ifade. Bir şey geliyor sıkı tutunun!

"Benimle evlensene sen."

NE!

"Ne?"

"Oha?"

"Komutanım?"

"Yenge ne yaptın?"

"Kız bunlar çok aşıklar ya!"

Arkamı döndüğüm an benimle Barış ve Alma'yı izleyen Azra ve hemen yanındaki Barış'ın timini gördüm. Barış'ın şokla önce Alma'ya sonra kapıda durmuş onları izleyen bize attığı bakışını tepkisi izledi.

"Hassiktir."

Alma gülererek bize baktı. Sonra ciddileşip Barış'a döndü.

"Sana evlenme teklifi eden bir kadına hassiktir diyemezsin yalnız."

Barış bir an ne dediğini ne olduğunu şaşırmış halde Alma'ya baktı.

"Ben sana demedim. Tabi ki sana küfretmedim Alma. Kızım kafa mı bıraktın adamda az yavaş ya. Bir şeyi de bana bırak. Bir şeyde de izin ver de işi raconuna uydurup ben yapayım ya!"

Alma güldü.

"Ben senin bildiğin kızlardan değilim yüzbaşım. Şimdi cevap ver. Evlenecek misin?"

Arkamdaki tim kalabalığı anında odaya doluşup tezahürata başlamıştı.

"Kabul edin komutanım. Yengem delikanlı kadın!"

"Bence biraz düşünün komutanım, bu işler aceleye gelmez!"

"Komutanım daha durun bir soruşturalım, bakalım evine bakabilecek mi? Eli ekmek tutar mı? Kimdir, kimlerdendir..."

"Yenge insan yüzük alır. Böyle kuru kuru teklif mi olur?"

Timin bütün zevzekliğine Alma gülerken Barış sinirle astlarını süzüyordu. Bir anda Barış'ın sesi odadan taştı.

"Tim! Geriye dön!"

Timin tamamı saniyesinde hazır ola geçip senkron hareketlerle geriye, duvara doğru döndüler. Timle birlikte içeri giren Azra şaşkınlıkla Barış'a ve time bakarken Barış sakince Azra'ya döndü.

"Azra hemşirem siz de rica etsem..."

Azra hızla sırtını dönerken Barış gülümseyerek bana baktı. Ben hala kapıda dikiliyordum. Gülümsedim. Kapıyı kapatmak için arkamı dönerken Barış'ın Alma'yı tutup kendisine çektiğini ve dudaklarının buluştuğunu gördüm.

Tebrikler ve kahkahalar havada uçuşurken, o an bir gerçekle yüzleştim. Efe'yle ilişkimde eksik olan şey tam olarak buydu.

Barış az önce karşımda Alma'ya ölüme gideceğini ama yine de savaşında yanında olmasını istediğini söylemişti. Dürüstçe, saklamadan, yumuşatmaya çalışmadan olduğu insanı, yaşadığı hayatın şartlarını anlatmış ve yanında durup durmayacağını sormuştu. Alma da düşünüp, tüm şartları bilip Barış'ı olduğu insan olarak kabul etti. Arkadaşımı tanıyorum, sevdiği insanlar söz konusu olduğunda alıştığı tüm kalıpları esnetmek için elinden geleni yapar. Barış için de yapacaktır. Esnetemediği kalıbı, eğer degeceğine inanıyorsa kırar Alma. Hiç çekinmez. Acaba demez.

Bize gelince... Efe anlatsam, bilsen beni sevmezdin demişti bana dün gece. Kendi gerçeklerinden korumak istediğini söylemişti. Bu tepkisinde haksız mı peki? Bunun için sadece Efe'yi suçlamak en kolayı benim için. Söyleseydi, dürüst olsaydı... Bugünden konuşmak, kızmak kolayıma geliyor benim. Peki onu buna ben ittiysem?

Benim hep kalın çizgilerim oldu hayatta. Doğrularım, yanlışlarım, etik değerlerim, sevdiğim şeyler, sevmediklerim... Hayatı nasıl yaşamam gerektiğini, daha doğrusu bir hayatın nasıl yaşanması gerektiğini kesin çizgilerle çizmiştim kafamda. Esneme payı vermedim hayata hiç. Bu yüzden Efe en başından beri bana hiçbir şey anlatmadı. Düşünüyorum da şimdi, anlatsam kabul eder miydim? İbrahim Matan'ın nasıl bir adam olduğunu bilsem Efe'nin yakınlarımda olmasına izin verir miydim, ona yine aynı gözle bakar mıydım? Yine böyle sever miydim?

Efe beni savaşında yanında istememişti, onunla savaşmayacağımı düşünmüştü. Ben de o savaşa girmek istemezdim zaten. En başından beri Efe'yi suçlarken hep neden yalan söyledi diye sordum. Hiç niye bana yalan söylemek zorunda hissetti diye sormadım. Hiç kendimi sorgulamadım. Güven karşılıklı inşa edilir. Ben onun bana dürüst olacağına inanmıyorum o da dürüst olursa yanında duracağıma inanmıyor. Haklı da. İkimiz de haklıyız.

Ben düşünürken hemen arkamda Efe'nin sesini duydum ve kendimi toplamaya çalıştım.

"Ne oluyor? Sesiniz koridorda yankılanıyor."

Bana kaçamak bir bakış atıp içeri girdi. Açıklama Azra hemşireden geldi.

"Alma yüzbaşıma evlenme teklif etti hocam!"

Efe içten bir gülümsemeyle Alma ve Barış'a baktı.

"Niye hiç şaşırmadım acaba? Tam Alma'ya yakışan bir hareket!"

Alma Efe'ye eskisi kadar olmasa da yine ters bakışını bahşetti. Belli ki o da biliyor bazı şeyleri. Biliyor, anlıyor ve galiba biraz da hak veriyor. Efe Barış'ı tebrik etmek için elini uzattı. Barış'la bir an göz göze geldik. Barış gülümseyip elini uzattı Efe'ye.

"Eyvallah Efe. Eyvallah."

Barış Efe'nin elini sıktı ve ilk kez Matan değil Efe dedi. O eyvallahlar sadece bir tebrik teşekkürü değil de gerçekten minnettarlık içeriyor gibiydi. Barış da kendi içinde Efe'yi anlamış ve aklamıştı işte. Benim dışımdaki herkes bir adım atabilmişti. Bense hala ne yapacağımı bilmiyordum. Kalbimin ne söylediği açık aslında ama ben hiçbir zaman kalbimden geçenlerle hareket eden biri olmadım. Bir mantığım var ve onu kullanmayı seviyorum. İlk defa mantığım bile beni kullanma diye bağılıyor gerçi. Kafam, duygularım, ruhum allak bullak.

Bir an Efe'yle göz göze gelince buna daha fazla dayanamadım ve odadan çıktım. Koridorda koşar adım ilerlerken arkamda bıraktığım odanın kapısında durmuş bana bakıyordu Efe.

Nefes almak için bahçeye çıktım. Az sonra Alma peşimden gelmişti. Hızlı adımlarla gelip yanıma oturdu. Hiçbir şey söylemeden bana baktı. Kollarını açtı ve sıkıca sarıldı. Bir süre öylece durduk. Ben kendimi toparlayınca bıraktı beni. Görüş açıma geçip çok bilmiş gözlerini dikti üstüme.

"Nilüfer sen hayatımda gördüğüm en kontrollü, en mantıklı, en zayıf görünmeye tahammülü olmayan, en ketum, en pofidik kalpli demir leydisin. Hayat senin, nasıl yaşayacağını söylemek kimsenin haddi değil, ben dahil. Sadece şunu unutma, birine güvenmek her zaman hata olmak zorunda değil. Yalnız değilsin. Asla yalnız olmayacaksın. Gök tepene yıkılsa tutmak için yanında olacağım. Her şeyle tek başına mücadele etmek zorunda değilsin. Ben varım. Biz varız. Sen yanında istediğin sürece hepimiz senin yanındayız."

Durdum. Ömrümün yarısından daha fazla bir zamanı birlikte geçirdiğim arkadaşşıma baktım.

"Ya mücadelelem kendimleyse?"

Gülümsedi. Elimi tuttu.

"Kendinle istediğın kavgayı edebilirsin. O kavganın sonu yok ama; kendinle ettiğın hiçbir kavgada kazanan sen olmayacaksın. Bazen kavga etmek çözüm olmuyor."

Güldüm. Dinime küfreden...

"Sen mi söylüyorsun?"

Başıyla onayladı.

"Biliyorum da söylüyorum. Zaman ver, kendine de Efe'ye de, aşkıınıza da yaralarınıza da. Siz doktorlar her yarayı kendiniz iyileştirebilirsiniz sanıyorsunuz ama öyle değil. Hareket planı yapmadan önce hasar tespiti yapmak gerekir. Birbirinizin yaralarına şıfa olmak için kendinizinkilerle yüzleşin. Offf. Mantıklı mantıklı konuşturuyorsun beni burada ya! Hiç sevmiyorum. Bünyeme ters. Ne yaparsanız yapın. Ben karışmam. Benim ortimin hakkını yeme yeter."

Güldük. Alma kalkıp içeri giderken ben biraz daha bahçede kaldım. Sonra kalkıp evime gittim. İtiraf etmek istemiyorum ama kırk yılda bir de olsa Alma haklı oluyor ve ben bu kadının haklı olduğı durumlardan nefret ediyorum.

Önce hasar tespiti yapmam lazım.

Hasar tespitim üç gün sürdü ve sonuçta düşündüğümde daha derinde yaralarım olduğunu fark ettim. Sadece Efe'yle ilgili değildi bu. Benimle ilgiliydi. Güven duygumla, bağ kurma korkumla, kontrolcülüğümle ve gittikçe kalınlaşan sınırlarımla ilgiliydi. Bu üç gün boyunca Alma dahil hiç kimseyle görüşmedim. Üçüncü günün sonunda bir karar verdim ve Efe'yi aradım. İlk çalışta açıldı telefon.

"Konuşalım mı artık."

"Konuşalım. Eve mi geleyim?"

Bir an düşündüm. Bu konuşmayı evde yapmak istemiyorum.

"Yok, daha önce gittiğimiz Akdamar'ı gören yere gidelim."

"Alayım mı seni?"

"Gerek yok. Orada buluşuruz."

Telefonu kapatıp hızlıca hazırlandım ve evden çıktım.

Gittiğimde Efe arabasının kaputuna oturmuş gölü izliyordu. Alma'nın arabasını Efe'ninkinin yanına park edip arabadan çıktım.

"Nasılsın?"

"Kötü. Sen?"

Güldüm. Bu kadar dürüst olmasını beklemiyordum.

"Ben de."

"Düşünebildin mi?"

Başımla onayladım.

"Düşündüm."

"Bir yere varabildin mi peki? Bizimle ilgili kararın nedir?"

Bir süre sessiz kaldım. Ona bakmasam da Efe'nin gözlerini üstümde hissediyorum. Hep hissettiğim gibi bütün yoğunluğuyla bana bakıyordu. Ben suskun kalınca buruk bir gülümseme yerleşti dudaklarına.

"Kararından nefret edeceğim gibi hissediyorum."

Gülümsemeye çalıştım ama ne kadar başarabildiğim konusunda şüphelerim var.

"Efe ben kendimi yeniden bir şeylere başlayacak, mücadele edecek ya da yine yıkılacak kadar güçlü hissetmiyorum. Ben seni gerçekten çok seviyorum. Senin de beni sevdiğini biliyorum. Şu an bile sana sarılmamak için kendimi zor tutuyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Senin karşında bu kadar güçsüz olduğum için kendimden utanıyorum. Sonra güçlü durmak zorunda hissettiğim için kendime kızıyorum. Ne zaman gözlerime baksan seninle mutlu olduğum bir anı aklıma düşüyor. Ama sonra senin açtığın yaraların canımı ne kadar acıttığını, senden sonra ne kadar mutsuz olduğumu hatırlıyorum. Ne zaman affedecek olsam aldatıldığımı hatırlıyorum. Sonra buna seni ben mecbur etmişim hissi basıyor içimi. Ben seni seviyorum ama seni severken kendimi sevemiyorum."

Efe dolan gözlerini saklamak için başını önüne eğdi. Benim de gözlerim doldu.

"Şu üzgün halini gördükçe sana sarılıp iyi gelmek istiyorum. En çok da bu zoruma gidiyor zaten. Biz birbirimizi seviyoruz, birbirimize kıyamıyoruz ama birbirimize iyi gelemiyoruz Efe. Yaralarımızı saramıyoruz. Hep yeni yaralar açıyoruz. İçim kırık dökük benim. Sen benden daha beter haldesin. Dağıldık biz. Birlikte veremediğimiz savaşta ikimiz de ağır yaralandık. Bizim birbirimizi sevmemiz hiçbir şeyi çözmedi bugüne kadar. Hiçbir yarayı iyileştirmede. Olacakların önüne geçemedi. Filmde dediği gibiydi işte; sevmek de yetmiyormuş demek ki..."

Efe gözyaşlarını durdurmaya çalışmadan başıyla onayladı beni.

"Bir şey söylemeyecek misin?"

Başını olumsuz anlamda salladı. Gözyaşlarını silip buğulu mavileriyle bana baktı.

"Seni seviyorum dışında söyleyecek bir şeyim yok Nilüfer. Her şeyi söyledim. Artık söz de karar da senindi, sen de kararını vermişsin."

Çaresizce saçlarımı karıştırdım.

"Çok yaralısın Efe. Yaraların çok derinde ve ben o yaraları iyileştiremeyecek kadar yorgunum. Yaşadıklarını anlıyorum. Verdiğin kararlara, savunma mekanizmana saygı duyuyorum. Her şeye rağmen birini bu kadar sevebilmen mucize gibi bir şey bence. Beni sevmeyi seçmen bana kendimi çok özel hissettiriyor. Sen çok ve güzel seven bir adamsın Efe. İstedğin her kadının ayaklarını aşkınla yerden kesebilecek bir adamsın. Yine de bu kadar yaralıyken değil. O yaraları ne ben ne de başka bir kadın iyi edebilir Efe. Sadece sen..."

Efe başıyla onayladı. Bir şey demedi. Gözünü göle dikip öylece durdu. Sessizce onunla durdum bir süre. Sonra yine sessizce arabaya binip onu yalnız bıraktım.

Bir hafta sonra hastanede olağan akışımla hasta bakmaya başlamıştım. Kendimi toplamak için zamana ihtiyacım vardı ve izin almaya karar verdim. İzin tarihime kadar çalışacaktım.

Bu süreçte Azad'la görüştük. Konuştuk. Eda'nın kuzeni olduğunu söylemediği için özür diledi. Konunun benimle hiç ilgisi olmadığını biliyormuş. Art niyetle yaklaşmamış. Beni en çok şaşırtan Efe'yle ilgili söylediği oldu.

"Biz Efe'yle benzer ailelerden geliyoruz. Benzer şartlarda, benzer gerçeklerle büyüdük. Efe'yi günahım kadar sevmem ama hakkını vermem lazım. Babasına karşı tavrı saygıyı

hak ediyor. Onun yerinde ben olsam yapamayacağım bir şey yaptı. Senelerce kendisini uzak tutmaya çalıştı ve en sonunda başardı. Benim kabullendiğim her şeyi bir kenara itip kendi yolunu seçti."

Bunları Efe'ye de söylemesini önerdim. Bence bunları Azad'dan duymak Efe'ye iyi gelecek. Onun yerinde ben olsam bana iyi gelirdi en azından.

Barış'ın bir aylık raporu olduğu için Alma Barış'ı alıp İstanbul'daki yeni evlerine götürmeye karar verdi. Barış'a fikrini sormadı, bilgilendirdi ve Barış'ın itirazlarını dinlemedi. Düğün planı yapmıyorlar henüz çünkü Barış hiçbir şeyi aceleye getirmeden, her şeyi olması gerektiği gibi yapmak istiyor. Umarım bir ara gidip yüzük de alırlar. Gerçi Alma pek oralı değil. Akıllı fikri bizim hikayemizi anlattığı kitabın ikincisini yazmakta. İlk kitap raflara çıktığı gibi çok satanlara girince Efe'yle konuşup izin almış çoktan. Yetişkin halimizi anlatacakmış ikinci kitapta. 😊

Bir gün öğle arasına çıkacakken polikliniğin kapısı çaldı. Efe içeri girdi.

"Beş dakika istiyorum sadece."

İçeri gelmesini söyledim. Kapıyı kapatıp kilitledi.

"Ben de sana veda etmeye gelecektim. İzin aldım, yandal sınavına kadar burada olmayacağım. Sonra da..."

Sözümü kesti.

"İstifa ettim. Akşam gidiyorum."

Kalakaldım. Bunu duymayı beklemiyordum.

"Nereye?"

Odanın ortasında dikilmiş birbirimize bakıyorduk.

"Bilmiyorum. Yurtdışında bir yere muhtemelen."

Boğazıma bir yumru oturdu. Yutkunamamam normal mi?

"Anladım."

Gülümsedi.

"Anlamadın. Gidiyorum çünkü sen haklısın. Benim yaralarım herhangi birinin iyileştiremeyeceği kadar derin. Ben de bunu burada başarabilecek gibi görünmüyorum. Önce geçmişin hesaplarını içimde tamamen kapatmam gerekiyor. İbrahim Matan'la işim bitti. Muhtemelen ağırlaştırılmış müebbet yiyecek. Cezaevinde ölür herhalde. Umurunda değil. Dayımla konuştum, annem hala yurtdışındaymış. Çocukları olmuş evlendiği adamla. Ablam da evlenmiş. Amerika'ya yerleşmiş. Biraz kendimi toplayıp onlarla görüşeceğim. Konuşacak, soracak, hesaplaşacak çok şey var işin özü. Sonra kendimi tamir etmeye girişeceğim. Yol uzun. Ne kadar sürer, sonu nereye varır bilmiyorum ama emin olduğum bir şey var, ben bu yolu senin için yürüyeceğim Nilüfer. Senin layık olduğun gibi bir adam olmak için uğraşacağım. Sen kendini seven, hatalarıyla, eksikleriyle barışık, seni mutlu edecek, yanında dimdik durabilecek, dürüst ve güvenilir bir adamı hak ediyorsun. O adam ben değilim. Bir gün olabilmeyi umut ediyorum sadece. O gün gelirse, eğer sen de beni istersen, sana gelip son bir şans isteyeceğim senden. Yok istemezsen, canın sağ olsun. Her kiminle olursan ol. Güvende ol, mutlu ol benim için yeterli."

Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemediğim bir yerde duruyorum şu an. Buna ne denir ki? Nasıl bir tepki verilir? En iyisi düşünmemek.

Efe'yi kendime çekip önce öptüm sonra da sıkıca sarıldım. Kokumu unutmaktan korkar gibi derin derin nefesler aldı, saçlarımı öptü. Vedalaşma zamanı gelince kollarının arasından çıkmama izin verdi. Aklına gelmiş gibi çantasından parfüm şişesini çıkarıp masaya bıraktı.

"Bunu istemiştin diye hatırladım. Elimdeki son şişe buydu. Sen seviyorsun diye kullanıyordum senelerdir. Senden kalsın. Sana geri dönene kadar kullanmama gerek yok."

Güldüm. Kahkahalarla güldüm buna. Lanet olasıca, aklımı başımdan alan kokusunun kaynağı artık bendeydi. Efe'yi böyle koklayan başka bir kadının olmayacak olması beni keyiflendirdi. Bir şey de bana özel kalsın değil mi ama?

Sonra tekrar sıkıca sarıldım.

Efe geldiği gibi bir anda gitti.

Bana gelince...

Van'daki evi kapattım. Hastanedekilerle vedalaştım. Azra en zoru oldu. Çok alışmışım. En çok onu özleyeceğim.

Azad'la da vedalaştım. Bana bir Şadan Bursalı tablosu borcu var özür olarak. ☺

Ŗimdi başladığım yere, ailemin yanına memleketime d6nuyorum. Sınava kadar onlarla kalacağım. Yaşananları geride bırakıp kendimi tamir etmeye çalışacağım.

Mutlu ya da zgn değilim. Efe'yle ilgili bir pişmanlığım ya da sululuğum yok. İçimden bir ses bir daha birbirimizi g6rmeyeceğiz diyor. Bence bizim hikayemiz bitti.

İki insanın yolları bazen sonsuza kadar mutlu yaşamak için değil de başkalarını incitmeden ve incinmeden sevmeyi 6đrenebilmek için kesişiyor.

Biz Efe'yle birbirimizden 6đrenebileceklerimizi 6đrendik. Hayat ne g6sterir bilinmez ama bence bu hikaye bitti.

Yeni yollar, yeni maceralar, yeni insanlar ve daha güçlü bir ben... Hayatın kırık kalpler durağından uzaklaşıp yeni ufuklara yelken açıyorum.

Hayat lütfen bana iyi davran.

SON

Sonsöz

Eveet. Bir hikayenin sonundayız. Evlatlarımla vedalaşma vakti.

Benim için mükemmel bir meydan okumaydı. Çok eğlendim, çok üzüldüm, çok kızdım ve çokça da anladım. Daha önce anlamadıklarım için özür dilerim. (Bu özürün muhatabı anladı zaten.)

Toplamının 461 A5 sayfası ve 60.000 kelime olmuş olması beni biraz dehşete düşürüyor zira ben yazmaya başlarken pek umutlu değildim.

Neyse...

28 Şubatta başlayan maceram 22 Temmuzda bitiyor.

Kitabı tamamladıktan sonra düşüncelerini ve eleştirilerinizi benimle paylaşırsanız accayip mutlu olurum.

Okuyan, beğenen, yorum yapan, listesine ekleyen herkese teşekkürler. Hepsi benim için çok kıymetli.

O zaman... Yeni maceralarda görüşürüz belki ;)